

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : N G Calbergs Bogtrykkeri,
1867-1868

redigeret af C. Carstensen.

Skitser og Noveller af Ugebladet "Pressen"

1868; Januar Kvartal

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

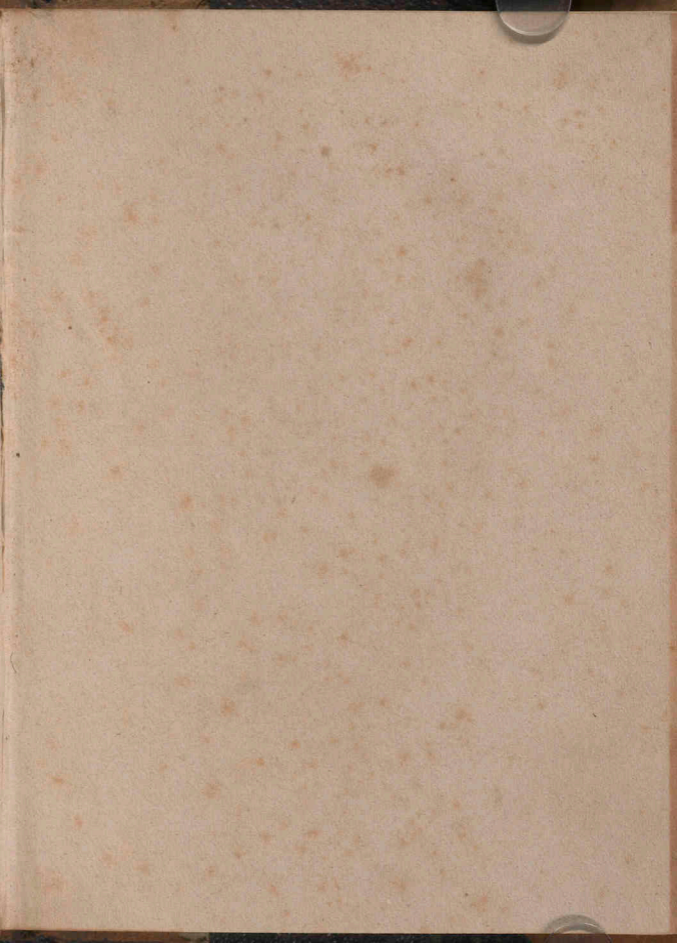
DA8-AM 2263

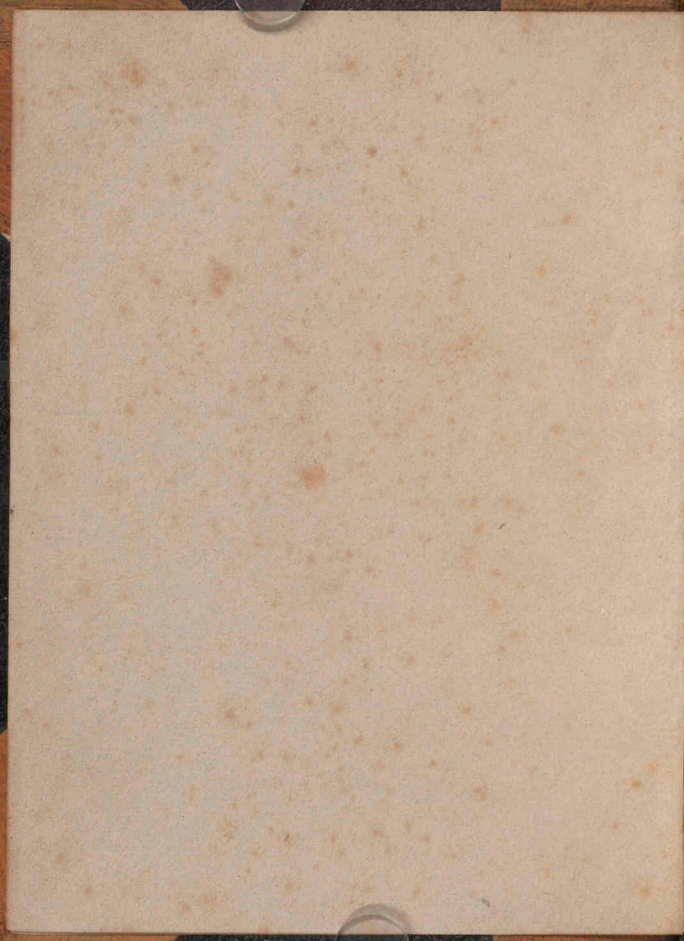
~~L. 428~~
80

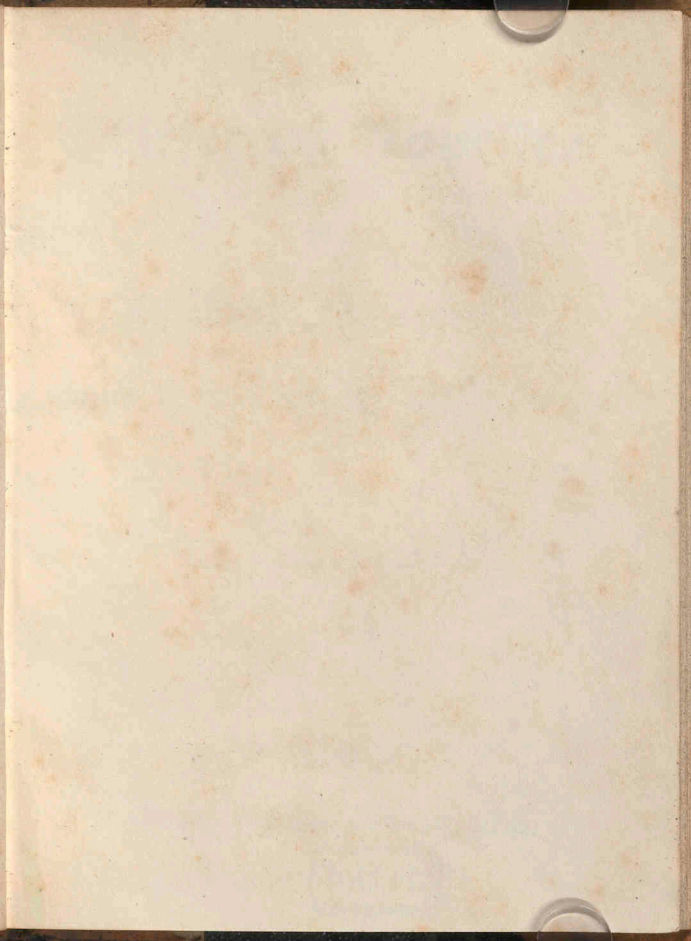
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

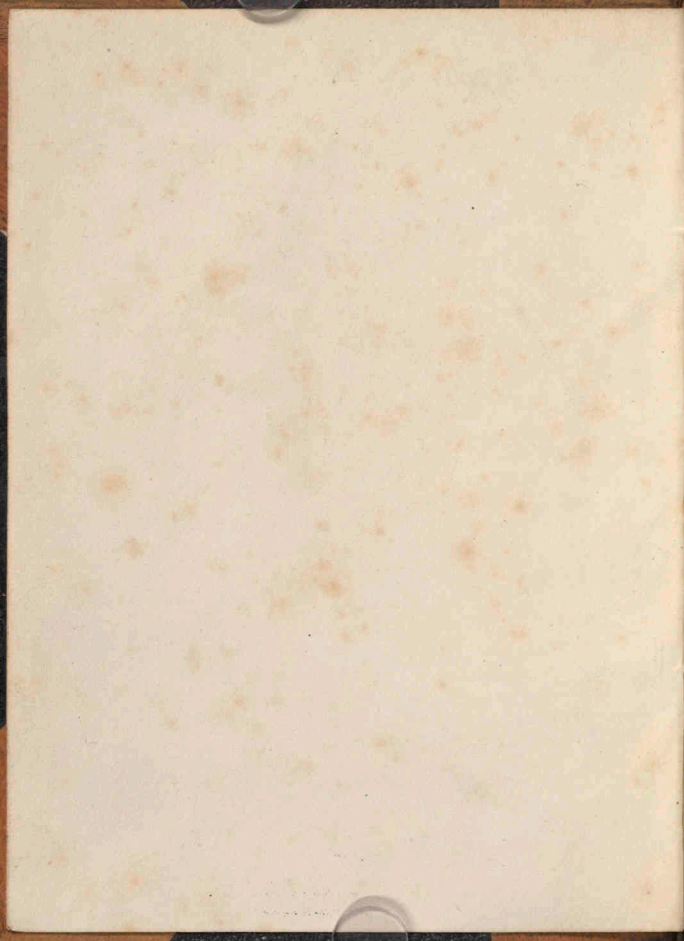

130024030386

Skitser og Noveller

af

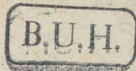
Ugebladet „Presen,“

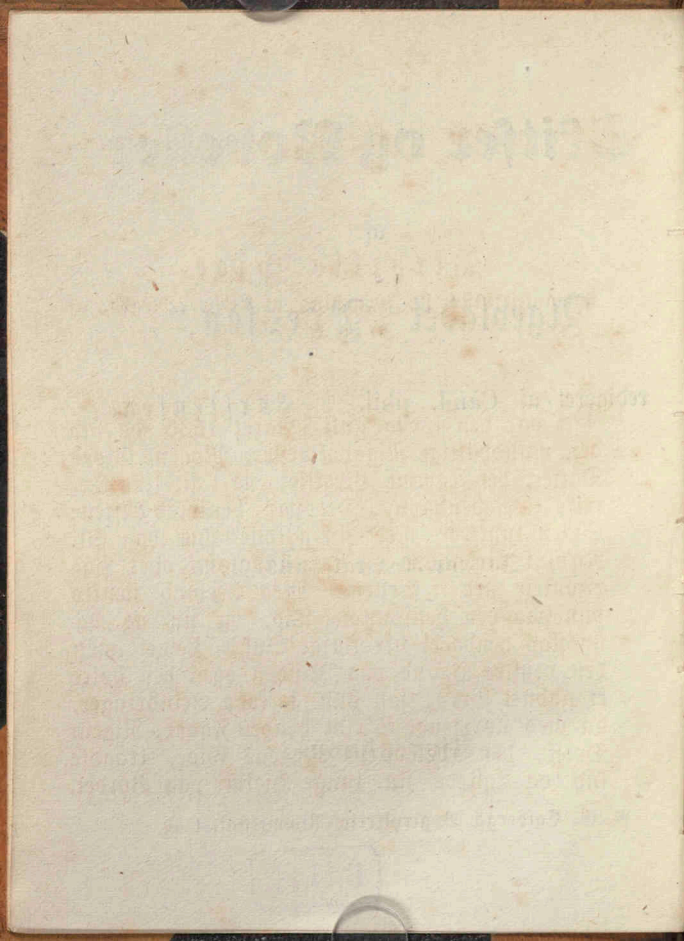
redigeret af Cand. phil. C. Carstensen.

Januar Kvartal 1868.

Kjøbenhavn.

N. G. Calbergs Bogtrykkerie, Dimmelskæftet 42.

Birgitte Gise.

Romantisk historisk Fortælling af Kbhv. Mrgbd., af
M. W.

Det var den første Juli i Maret 1530, da sad den mandhaftige Rigshofmester, Mogens Gises Datter, den fromme Birgitte, ene i sit lille Værelse i Kjøbenhavn. Det var henimod Aften; Solen funkede med sin gyldne Lue bag St. Nicolai Kirkeetaarn og steg langsomt over Horizonten ned i Vesten. Med Veemod tænkte hun paa den hensvundne Tid, og nu og da undslap hende et ufrivilligt Suk. Lænet med den venstre Haand paa Kinden og i den høire et aabnet Brev, sad hun i søde Erindringer, da med stormende Skridt hendes Fader, Rigets Drost, den ædelbaarne Mogens Gise, traadte ind og kastede sin tunge Hjelme paa Bordet.

Forskræffet over Faderens Hestighed foer den fromme Birgitte op, og spurgte ængstlig, idet hun barnligt greb hans Haand og trykte den mod sit bankende Hjerte:

„Kjære Fader, hvad er der hændet?“

„Atter en fordømt Streg!“ raabte han med sunklende Blikke, „atter en fordømt Streg af den snedige Biskop Rønno!“

Birgitte rødmede og kastede et bedende Blik hen til den opbragte Fader. Denne bemærkede det, og foruunderlig bevæget trykkede han den hulde Pige op til sit Faderbryst, sigende synlig rørt: „Jeg veed hvad Du vil sige, Rønno var Din Elsker førend han tog Munkehatten. Nu har han opoffret sig til Kirken og valgt den til sin Brud, og har udfaaret sig til dens Bestytter. Imorgen agter han selv personlig at træde op som Forsvarer for den papistiske Tro, mod den ærlige Hans Tausen. Kongen og hele Rigsraadet vil bivaane Striden, og meget frygter jeg at den herlige Lærdom som den brave Luther har udbredt, skal fortrænges af de snedige Prælaters Mængde og Spidsfindigheder!“

Birgitte saae taus paa Faderen og en klar Taare perlede i hendes lyse Øie. Derpaa hæ-

vede hun sit Blik mod Himmelen i inderlig Bøn for den nye Lære, drog Fadern hen til Vinduets og pegede henover St. Nicolai Kirkegaard hvis høie Spiir den nedgaaende Soels sidste Straaler farvede, og sagde begejstret: „See, min Fader, viger end Solen for den mørke Nat, saa vil den dog stige med sin deilige Morgenrøde, naar Tid er, og lade Mulmet svinde, og med større Glands lyse for den vaagnende Slægt.“

Inderlig rørt trykkede Faderen den bævende Pige op til sit Bryst, medens tunge Forsætter fremgik i hans beklemte Sjæl.

Den samme Aften sad den fromme Hans Tausen i sin lille Stue, og arbejdede paa et Forsvar for sin elskede Religion. Med modigt Sind havde han udarbejdet sit frimodige Forsvar og gjennemløb nu for sidste Gang de tunge Akter, for at rette de enkelte Skrivefeil, som mod hans Villie havde indsneget sig. Nu og da kastede han et Blik op mod Himlen, der blaa og klar udspændte sit lyse Bevandt over Aalstaden og hvorigjennem allerede enkelte Stjerner

faaes som lysende Puncter i det uendelige Fjerne. Da bankede det paa Døren, og ind traadte af den Hr. Peder Laurizon af Malmø og Franciscus Wormundus, den første Oversætter af den hellige Davids Psalmer, fulgte af adskillige Præstemænd, der hyldede den lutherste Lære.

„Jeg har,“ begyndte den ærlige Tausen, i det han venligt gif de Kommende impde, og efter gammel dansk Skik trykkede Deres Haand — „jeg har nedskrevet min Protest paa tre og fyrretyve Artikler mod de Pavelige, og troer nok at den skal virke. Nu staaer kun Eders Underskrift tilbage. Han læste den nu op for dem, efterat de havde leiret sig omkring Bordet, og de yttrede hver især deres Tilfredshed med den djærve Reformators Ord; og fulde af inderlig Trøe til den evige Gud og stolende paa deres Sags Retfærdighed, istemmede de Mester Hans Tausens herlige Psalme: „Forgjæves er Arbeid og Kunst, o. s. v.“ — Derpaa skildtes de ad, ventende, i Haab og Tillid til deres Sags Retfærdighed, den kommende Dag.

Det var den anden Juli i samme Aar. Folket strømmede som et bølgende Hav til den store Rigssal, hvor Kongen, Frederik den Første med Danmarks Riges Raad var forsamlet, for at anhøre den vigtige Forhandling. Overst næst ham stod den mægtige Biskop Konnov, en ivrig Catholik, og til ham sluttede sig Poul Elias ogjaa bekjendt under Navn af Poul Vendekaabe fordi han adskillige Gange havde skiftet Religion, dernæst Lektor Christian Muus og Jørgen Samsing Kantor, Begge fra Aarhuusbye. De havde desforuden hidkaldt fra Køln Doctor Stagesyr, hvis Ord vare som en skarp Kniv, vægtige og velvalgte, og paa hvem de isærdeleshed stode. Med haanlige Blikke mynstrede de den forsamlede Mængde og en dyb betydningssfuld Tausched herskede i Salen. Da indtraadte med sit Forsvar under Armen og Bibelen i Haanden Mester Hans Tausen, fulgt af hans trofaste Stalbredre Peder Laurizon, Franciscus Wormundus og de andre Præstemænd, som havde underskrevet Akten, den de nu skulde forsvare, ydmyg bøjede de sig for Forsamlingen, fra hvilken mangt velmeent Blik gif dem impde og traf velgjørende deres Sjæls lønlige Tanker. Der-

paa traabte de frem for Stranken, hvorpaa Forhandlingen begyndte.

Med megen Beltalenhed udviklede den herlige Hans Tausen sin Religions Bekjendelser. Kongen, Raadet og Størstedelen af Forsamlingen vare synlig rørte og gave ham i Hjertet Ret. De stolte Prælater hørte med Harm, hvorlunde den dristige Mand udfoldede en Bekjendelse, der ikke gik ud paa mindre, end at omjøde deres hele Værdighed, og de satte sig derfor af al Magt mod hans Tale. Imidlertid udvirkede den dog saameget, at Kongen, der var rørt af Religionens Sandhed, tillod, med det forsamlede Raads Samtykke, især ved kraftig Bistand af Mogens Gipe, at den nye Religion maatte uforstyrret prædikes af den forunderlige Mand og hans Tilhængere i Helliggeistes Kirke heresterdags og anføres af dem som heldte til den nye Lære. Biskoppen, der her ikke mægtede at stampe mod Braaden, kastede et forargende Blik til den udvortes rolige Hans Tausen, og forlod Salen, sværgende i sit Hjerte ham og hans Tilhængere Fordærvelse og Undergang.

Den nye Lære udbredte sig nu mere og mere. Allevegne fremstod Mænd, som med Kraft og Varme talte for den, og hværvede Tilhængere. Kongen heldte hemmelig til dem, tillige med den største Deel af Raadet og Almuen. Dette satte de Catholske aldeles i Harnisk, og de indgave atter en Klage til Kongen, hvori de ogsaa besværede dem over, at han ved sin Haandfæstning havde svoret at beskytte deres Religion mod alle Kjættere og Reformatorer, og nu, tvertimod sit givne Ord, saae gjennem Fingre med dem. Kongen sendte denne Klage til Hans Tausen, som besværede den postviis, og tilbød sig at forsvare sin Tro og den hellige Bibels Sandheder mod Enhver, som var derimod, enten paa Dansk eller Latin, alt som hans Modstandere maatte ønske det.

Dette Svar greb de snedige Prælater og en ny Rigsdag sammenkaldtes. Vel vidende, at hverken Kongen eller Almuen forstode det latinske Tungemaal, forlangte de at høre Kjættrens Forsvar i det. Desuden kunde de derved erholde Hjælp af den kölnske Doctor Stageshr der lurede paa en Leilighed til at kunde lade sin Tale henrive og omvende de Frafaldne, og

dette kunde ikke skee i det danske Sprog, som uwillig faldt for tungt for hans lette Tunge. Men ogsaa her redede den snilde Hans Tausen sig ud af den lagte Snare, idet han udfastede Spørgsmaal om, hvo der skulde dømme i Sagen, thi han erkjendte ingen anden Lov end den hellige Skrift, hvorefter Kongen og Raadet kunde dømme. Biskoppen derimod meente, at de hellige Fædres Concilier og Lærdomme kunde være den Rettesnoer, hvorpaa Sagen kunde drages, og at Paven var den eneste retmæssige Dommer. Tausen indvendte herimod den naturlige Sætning, at Ingen kunde være Dommer i sin egen Sag; men nu tilbød Bispen at lade Sagen afgjøre ved verdslig Dom, påstaaende, at de Lutheriske vare Kjættere, der indsørte vrang Lærdomme i Landet, og derfor uværdige at indlade sig i Ordstrid med. Ved disse Stridigheder droges Sagen i Langdrag. Reformationens Tilhængere droge imidlertid omkring i hele Riget, og Almuen hørte med Begjærlighed den Lære, som befriede dem fra det geistlige Naags Herredømme. Selve Munkene og Nonnerne forlode deres Klostre og indtraadte i Egtstanden som den nye Lære tillod.

Den fromme Birgitte Gise ansaae med Glæde den nye Læres Udbredelse, den hun og hendes mægtige Familie hemmelig elskede. Snid- lertid knugede en anden Sorg hende og bleguede de ungdommelige Kinder. Den stolte Biskop Rønnow havde været hendes Tilbeder, men hans keftige Sind og ubrydelige Hengivenhed for Papisteriet havde gjort hende koldere mod ham. Misfornøiet derover var han, da ethvert Haab glippede om at erholde den deilige Jomfrues Haand, gaaet ind i den geistlige Stand, og for- medelst sin Lærdom og fornemme Familie var han ophøiet til Biskop i Nøeskilde, en dengang vigtig og megetsigende Post. Af al Kraft mod- stod han den brave Hans Tausen og ansaae sig selv for den Egestamme, der skulde græle det nye Træ, som fremspirede ved dens Side. Allige- vel havde han ikke forglemmt sin gamle Kjærlig- hed, og tænkte endnu ofte paa den hulde Jom- fru, hvis Haand han for stedse havde maattet frasiage sig ved Indtrædelsen i den geistlige Stand. Ibsandt hendes mange Tilbedere udmærkede sig især Herluf Trolle, en stadselig Riddersmand, der med sit ungdommelige Mod forenede den Eldres Erfarenhed og Klogskab. 3 Søn traadte

han for den deilige Bibe, men et gunstigt Die-
 blif aabnede hans Hjerte og udfoldede en Ver-
 den fuld af Forhaabninger og Glæder for ham,
 da han erfarede, at han heller ikke var hende
 ligegyldig. Ogsaa han var den nye Lære hen-
 given og havde svoret at vove Liv og Blod for
 den. I Forening med den brave Mogens Gise
 og adskillige andre Hædermænd havde han af-
 talt at ville tale til Kongen om Lutherslæren
 og give Helgentilbedelsen et kraftigt Stød.

Da skeete det, at Kongen, Frederik den
 Første, døde den første April 1532, og et Uveir
 sammendrog sig nu med uheldsvangre Byger
 over deres Hoveder, som hylde den nye Lære.
 En ny Konge skulde nu vælges, men Stænder-
 nes Mening var deelt, da Geistligheden ønskede
 den afdødes Søn, Johannes, der kun var otte
 Aar gammel, og altsaa fuldkommen kunde re-
 gjeres af den. Adelen derimod ønskede dennes
 ældre Broder, Hertug Christian af Holsteen, der
 yndede den lutherske Lære. Bondestanden og
 Borgerne derimod ønskede Kong Christian den

Anden tilbage, der landsflygtig reiste omkring i Tydskland, og i hvem de vidste, at de fik en Beskytter mod de mægtigere Stænders Haardhed. En Rigsdag skulde afgjøre Valget, men Stænderne vare uenige og ingen Konge blev af den Aarsag valgt. Borgerlige Uroligheder udbrøde, og med Ild og Sværd droge fjendtlige Hobe omkring i Landet for at herje og plyndre.

Geistlighedens Magt tiltog herved og den besluttede af al Magt at ødelægge de dristige Lutheranere, hvilke ligesom deres Dine vovede at plante deres Troes Fane paa den Jordplet, deres eget mægtige Banner havde bemægtiget sig. Hans Tausen var især den, mod hvem de henvendte al deres Magt. Han blev des- aarsag indstævnet til at møde paa Raadhuset, for at lide Tiltale og Dom, alt efter Omstændighederne, og svare for sig. Ei uden bange Ahuelse gif han med sin Bibel under Armen derop, hvor maaskee Døden ventede ham, ledsaget af sine troe Medbrødre, hvilke med ham havde svoret at træde i Christi Fodspor, idet de hyldede hans Lære.

Omkring det lange Bord sad de mægtige Prælater, med Biskop Nørnov i Spidsen. Med bange Blikke stod den uhyre Menneftesværn udenfor, og ventede ængstelig Udfaldet af deres elskede Lærers Skjæbne. De flammende Kjerter som Geiftligheden havde antændt paa Bordet, kastede et rødtligt Skin op mod Loftet, men for= dunkledes brat af den lyse Dag, som straaede ind af Vinduerne. Høitidelig Taushed herskede i Forsamlingen, og kun de enkelte betydende Blikke, hvilke de geiftlige Herrer iblandt kastede til hinanden, viste at de stode paa Seiren.

Rolig og fattet treen Hans Tausen ind i den store Sal, der gjenlød af hans Trin, og ydmyg stillede han sig for Enden af Bordet, stolende paa Gud og sin retfærdige Sag. Lige= overfor ham stod den fædste Poul Bendekaabe, beredt til at begynde Ordstriden.

„Man har,“ begyndte denue, „frembragt svære Beskyldninger mod Eder, Mester Hans. Tør I stedes her for Retten og tilstaae dem?“

„Jeg er mig ingen Brode bevidst,“ svarede Hans Tausen rolig, „og tør derfor i Tillid til den Herre Jesu Christi, hvis Tjener og Læres= forkhynder jeg er, frimodig træde frem og svare paa enhver Beskyldning.“

„Man har,“ begyndte hiin igjen, „sagt om Eder, at I har kaldet den hellige Troes Lærere vore naadige Biskopper og Herrer, vilde og grumme Tyranner, og end ydermere sagt i Eders Prædikener, at de vare unyttige og derfor burde affkaffes.“

Hertil svarede han, at han havde prædiket christeligt og beskedent for sine Tilhørere, uden personlige Hentydninger, og at han aldrig havde haft personlig Stridighed med nogen af Biskopperne, og hvis han engang i Overilelse havde ladet et haardt Ord falde, som kunde henregnes ham til Brøde, var han villig til at afbøde det.

„Man har endvidere,“ begyndte hiin igjen, „seet at I i Eders Bog om Messen, som er skrevet mod mig, har anført grove og ublue Beskyldninger imod den hellige Messe, som Gud og hans Hellige har indsat, samt anført Ting, som aldeles stride mod den ene saliggjørende Troe.“

Hertil svarede han, at han ikke vidste sig skyldig i nogen Forbrydelse imod den hellige Messe, og at han blot havde skrevet hvad hans

Religion bifaldt. Vare der Ord deriblandt, som ikke kunde de Herrer Bisper, var det mere hans Haandskrivers og Bogtrykkers Skyld. Han meente ogsaa ifølge sin Overbeviisning, at Brødet og Vinen ligesaa lidet havde Christi Legeme og Blod i sig, som den Væske, hvori det forvaredes.

Dette Svar forbittede høilig Biskop Konov, og ei mægtende at styre sin Vrede, raabte han: „Men hvo har indsat Eder til Præst, og givet Eder Rettighed til at prædike Eders kjæteriske Lærdom? Som Landets første Biskop kunde kun jeg indsjætte Eder!“

Hans Tausen vendte sig rolig mod den opbragte Mand, og sagde: „Gud har kaldet mig til at forkynde hans hellige Religion og afryste det Nag, som Eenfoldighed og Snedighed har lagt mit arme Fædreland udi.“

„Nu have vi nok,“ svarede Bispen. „J har ved Eders frække Svar og Kjætterier forbrudt Eders Liv! Fører ham bort til Dommen er fuldbyrdet!“

Da opstod en vild Larm mellem det forsamlede Folk, og Hans Tausens Navn lød fra dets Læber. Urolig vendte Biskoppen sig om mod Døren, hvorigjennem den bølgende Menneſke-

sværm styrtede, og vilde netop til, i Kraft af sin høie Stilling, at bortvise den dristige Mængde, da han blev en rank Yngling vaer, klædt i Brynnie og med nedslaaet Visir, at træde hen mod sig og bede om at vorde hørt. Værbødigt veeg den urolige Sværm tilside, medens han traadte nærmere.

„Høie Herrer,“ begyndte han, „J ere i Begreb med at gjøre det, J ikke kunde forsvare. Landet er uden Konge og det høie Raad er adsploittet. Enkelte kunde ikke dømmes, især naar det er i deres egen Sag. J Guds og den Konges Navn, som vi snart vente at see paa den danske Throne, opfordrer jeg Eder herved til at frigive den Mand, der ikke har forsyndet sig fordi han talte efter sin egen inderlige Overbeviisning. Med mig fordrer denne Skore hvis Talsmand og Trøster han ofte har været hans Frihed. Med vort Blod ere vi villige til at forsvare ham.“

„Hvo taler her saa dristigt,“ svarede Bisoppen, maalende med mørke Blikke den uvelkomne Taler fra øverst til nederst, uden at kunne gjette hvo han havde for sig. „Hvo tør fordre Regnskab af mig og disse Herrer?“

„Gud og Kongen,“ svarede Ridderen roli .
Da hævede sig et Jubelkrig, og fra Alles Munde
lød det: „Hans Tausen frie! han skal ikke døe!“

„Nu,“ sagde Biskoppen, indædende sin Harme
„vi ville da lade Raade gaae for Retten denne-
gang, uagtet vor Religion byder os ingen Kjætter
at skaane. Men at han ikke skal udbrede sin
fordærvelige Lære her tillands, forvises han her-
med vores Bys og Stift for bestandigt og for-
bydes det ham under sit Livs Fortabelse at
lade sig oftere see her, og ved andre eller ved
trykte Skrifter at lade sin Lære forkynde!“

En almindelig Knurren lød gennem Salen.
Men ei agtende denne, reiste det geistlige Raad
sig og adskiltes. Langsomt nærmede Biskop
Kjønnev sig den fremmede Ridder, der kjendelig
bevæget havde stillet sig hen ved et Vindue og
saae ud over Torvet, paa hvilket det bøl-
gende Mennekehav bevægede sig fremad med
den elskede Lærer i Midten. En Stund maalte
Bispen den stolte Riderskikkelse, og sagde der-
paa: „Jeg har nu spiet Eder i Eders Billie;
føi nu ogsaa min, og vilis mig Eders Ansigt.“

„Der var en Tid, da J maaskee gjerne
saae det,“ svarede denne. „Nogle Aar have

lagt sig imellem denne Dag og hiin Tid, hvori vi mødtes i den dunkle Munkegang i Ringsted Kloster."

"Hvis ei Eders Stemme og min Auelse svigter mig," svarede Bispen, „saa er I Herluf Trolle. Ja I har Net, Ridder, en mærkelig Tid har lagt sig mellem denne Dag og hiin, hvori vi samledes i Ringsted. I gaaer Eders Lykkes Soel imøde og min synker allerede bag Horizonten, uden at kaste nogen oplivende Straale ind i min dunkle Munkecelle."

Herluf rakte ham sin Haand. Med Hestighed trykkede den bevægede Biskop den, og stormede ud af Salen, men stødte derude paa den store Menneskesværmi, som i Triumph bragte sin elskede Lærer hjem. Da den blev hans Avindsmand vaer udbryd Forbitrelsen, og man truede ham paa Livet. Men den adle Hans Tausen traadte til, tog den skjælvende Mand ved Haanden og førte ham saaledes lige til hans Bolig. Uerbødigt veeg Sværmen tilside og bovede intet Ulfald paa ham.

Næste Dag derefter vandrede Hans Tausen henimod Aften med sin Bylt under Armen ud af Vesterport, ifølge sin Dom. Beemodigt kastede

han endnu et Blik tilbage paa den By han nu for bestandig skulde forlade, og i hvilken han havde haabet at kunne udbrede Jesu milde Lære. Tunge Sukke beklemt hans Bryst, og i bange Aensler om Fremtiden, skreed han frem ad den Bei, som gik til Fyen. Alt svagere og svagere blev Synet af den herlige Kongestad, og snart tabte den sig i en graa Taage

Da sad ligerviis hiin Asten den elskende Jomfru Birgitte Gipe i sit lille Kammer og stirrede over St. Nicolai Kirkeetaarn. Enkelte Stjerner nedtindrede hist og her, og tittede med deres lyse Dine til den store Kongestad, hvorover allerede det stille Natliv begyndte at hvile. Elskovssalig havde hun lænet sin hvide Haand mod Rinden og sad der i søde Drømme om Fremtiden, og slog ofte forvirret sine Blikke ned mod Gulvet, naar altfor dristige Tanker fore gennem hendes Sjæl. I Bærelset næstved kunde hun høre sin Fader, som med stærke Skridt gik frem og tilbage, tænkende Tidens Hændelser, og udkastede store Planer for Fremtiden. Da

greb en veemodig Længsel den elskende Biges Sjæl, og enkelte Billeder af hendes Livs herligste Diebliske stege frem af Erindrungen's søde Drømme. Hensjunken i denne Tankeverder, havde hun lænet sig til Vinduet, da hun vakttes af en besynderlig Larmen og Sværmen. Med ad Gaden strømmede en Mængde Mennesker, som, da de kom udenfor Huset gjorde holdt, og syntes at raadslaae. Efter nogle Diebliske udtraadte af deres Midte en ung Mand af et blegt, men ædelt Udseende, og som nærmede sig Porten og forlangte at ta'e med Rigshofmesteren. Portneren gjorde nogle Indvendinger, men uden at oppebie hans Svar ilte Unglingen rask opad Trappen og bankede efter et Dieblisks Forløb paa Døren til den Sal, hvori Rigshofmesteren var. Birgittes Hjerte slog heftigt, og med stumt Mandedrag nærmede hun sig Døren, for at høre det forunderlige Sendebuds Andragende, da hun kunde befrygte et Anslag mod hendes Faders Liv. Rigshofmesteren aabnede uvillig Døren og spurgte hvad hans Begjæring var, og hvorfor han trængte sig saa ukaldet ind i Gaarden. Den Fremmede bad ydmyg om Forladelse, og undskyldte sig med at hans Begjæring ikke taalte

nogen Opsættelse. „Det er,“ vedblev han, „Eders Naade velbekjendt, hvorlunde vi idag have maattet taale, at vor Lærer og Talsmand, den brave Hans Tausen er udrevet af vor Midte, og nu vandrer paa fremmede Veie, ud i den vide Verden, isølge et Magtsprog af Geistligheden. Ikke nyiet dermed, at den følger sin Harmc paa ham, har den endogsaa forbudt det hellige Evangeliums Forkyndelse, saaledes som han har lært og underviist os i det. Ei kunne vi rolige see paa at vor gode Lærer vandrer fra os, og i Tillid til Eders Naades Belwillie mod Borgene og den nye Troes Tilhængere, vover jeg i den herudensfor værende Forsamlings Navn, at anraabe Eder om Naade for vor Lærer, og at han atter maae gjengives os.“

„Sandelig,“ gjensvarede Hofmesteren, Eders Forlangende er billigt, og Ingen vil hellere end jeg opfylde det, saafremt det stod i min Magt. Men hvad kan jeg, hvad kan hele Naadet gjøre i denne Tid, hvori Uenighed og Splid hersker mellem alle Stænder, og Enhver vil være den herskende. Geistlighedens Magt er stor, og Mange ere de, som hænge til Papisteriet. Det vilde kun gyde Olie i Ilden og forvolde endnu

mere Splid og Ufred, saafremt vi ville sætte os mod dentagne Beslutning. Snart haaber jeg at vi erholde en ny Konge, og da skal ingen før mig anraabe om den værdige Lærers Tilbagekomst.

„Landsflygtig og forvilst vandrer han omkring,“ raabte Unglingen, „ingen kjærlig Haand rækker ham en Bædredrik naar han vansmægter, eller giver ham Bye mod Uveiret! Forladt og ene gaaer han sin Død imøde. Her ere tusinde Hænder beredte til at forsvare ham. Vi elske ham som en Fader, og kunde ikke leve uden ham.“

„Din Tænkemaade gjør Dig Ure, unge Mand,“ gjensvarede Hofmesteren rørt, idet han nærmede sig Unglingen og saae ham ind i det trofaste blaa Øie. „Men min Haand er desværre bunden og min Magt svag. Aabenbar Modstand hjælper ikke her. Hvad kan jeg da gjøre?“

„Saa er der da intet Haab!“ raabte Unglingen. „Tomt og forladt skal Herrens Huus staae, det Huus hvori glade og haabfulde Hjerter nedbade Fred og Lykke over Landet. Den unge Sommer skal grønnes og blomstre, og Fuglene

skulde synge i de danske Bøgeskove, og fryde sig ved den hulde Natur; kun Mennesket skal græmme sig i Løndom uden at agte paa Fredens Røst fra Naturen og Livet, og udgaae til Ran, Mord og Brand mod sin Broder. Spæde Børn skulde forgjæves sfrige om Næring fra det udhungrede Moderbryst, og den steenhaarde Moder kvæle det med sine egne Hænder. — Nei! Saaledes kan Mennesket ikke handle mod det andet? Saaledes kan det ikke være! Men hvor kommer Frelsen fra?" —

Fortvivlet styrtede Ynglingen ud. Hofmesteren saae en Stund efter ham, og jukkede „hvor kommer Frelsen fra?" og hensank derpaa i en Tankeverden, fuld af Uro og Tvivl.

Men denne Samtale havde dybt rørt Birgitte. I Tankerne saae hun allerede Ynglingens fortvivlede Udraab gaae i Opfyldelse og meget Dudi at være i Gjære. Da foer pludselig en mægtig Tanke gennem hendes Sjæl og hun vovede atter at haabe; og efterat hun havde kastet en Raabe om sig og bedækket Hovedet med en Hat, ilte hun ud af Døren i den dunkle Nat.

(Sluttes.)

D a l g e t t y,

(Karakterisfildring efter Walter Scott af by.)

Paa den Tid indvortes Stridigheder førtes i Skotland mellem Partierne for og imod den ulykkelige Cart, samlede sig paa Slottet D* et kongeligsinde Parti af Skotlændere. Deres snilde Formand, Jarlen af Montrose, der forflædt var draget om i Skotland for at udforske Partiernes Stemning for Kongens Sag, søgte at skjule deres Planer og Forsamling, for desto bedre at kunne oaerrasse Marquien af Argyle, der stod i Spidsen for et Modparti. Dog hans Bestræbelser vare forgjæves! Rygtet naaede Argyle, og som de bedst vare forsamlede, ankom til Slottet D* Sir Campbel, en Udsending fra Argyle, der fordrede at vide Hensigten med deres Forsamling.

Montrose fandt det ikke raadeligt, at lade en gammel, erfaren Kriger af det fjendtlige Parti længe opholde sig i deres Leir. Han anmodede ham derfor om at vende tilbage til Inverary, Marquien af Argyles Residents, saasnart han havde modtaget nogle Forfriskninger. Til at underrette Argyle vilde han derpaa sende med Campbell en Høvding af Partiet, der kunde udvikle for ham Hensigten og Bevæggrunden til deres Forsamling.

En Tvist opstod nu iblandt de forskjellige Høvdinge, om hvo der skulde følge tilbage med Campbell. Enhver havde sine Undskyldninger, Ingen vovede at betrede det frygtelige Inverary; den snedige Argyles grusomme Træskhed var altfor bekjendt og frygtet blandt Høilænderne. Enhver Skotlænder sammenlignede denne Borg med Dødens mørke Dal, hvorfra ingen Gesandt var vendt tilbage.

I denne Forlegenhed faldt Montroses Tanker paa den nylig hjemkomne Ritmester Dalgetty, der i Tredivaarskrigen havde fægtet snart under Gustav Adolph, snart under Wallenstein, og siden under Spaniere og Hollændere. Hvo der havde den retfærdige Sag, var denne

Krigger ligegyldigt. Hensyn til god Betaling bestemte ene hans militaire Virksomhed, og af en saadan Bevæggrund var han nylig traadt i Tjeneste hos det kongeligssindede Parti.

Til denne Dalgetty henvendte sig nu Montrose, og den udpødelige Gustav Adolphs Krigger var for vant til at see Døden under Dine, til at han skulde cendse at modtage et Ordinde, der gav ham Leilighed til at anvende sin indsamlede Krigserfaring, og ved sin Uforsærdethed at hæve sig over sine Medkrigere.

Dalgetty paatog sig altsaa dette Ordinde, og saasnart Montrose havde forsynet sig med de nødvendige Forholdsregler, skyndte han sig at sadle sin Gustav, sin gamle Krigskammerat, og holdt beredt til at følge Campaell til Inverary. Veien ledte gjennem snevne Bjergpasser og vanskelige Stier, der satte Landet i Sikkerhed for Fremmedes Overfald.

Campbell, frygtende for at gjøre Dalgetty bekjendt med Udgangen til Landet, dreiede snart af til den nærmeste Søhavn, hvorfra de begge indskibede sig, og ankom efter snøe Tid til Campbells Slot Ardenwohr. Dette Slot var for flere Aar siden, i Campbells Fraværelse,

bleven overfaldet af Egnens vilde Beboere, de saakaldte Taagens Sønner, der havde dræbt og bortført Campbells Børn. En Sørge- og Bedefest i den Anledning høitideligholdt Familien aarlig. Denne Fest var nu forhaanden, og Sir Campbel vilde derfor for Diebliffet ikke reise videre, men da Dalgettys Vrinde ikke taalte nogen Opsættelse, lod Campbell ham af uogle af sine Folk ledsage til Inverary, efter at han havde givet ham med et Leidebrev, der skulde sikke ham for enhver Uretf. rdighed mod hans Person.

Dalgetty fortsatte saaledes Reisen og ankom snart, ledsaget af fire eller fem af Campbells Undergivne, tit Landsbyen, der ligger tæt ved Slottet Inverary.

Snart mødte Dalgetty Mærker paa Tidens alderens Karacteer og den Maade hvorpaa Marquien søgte at sikke sig sine Undergivnes Lydighed. Paa Torvet stod opreist en Galge, hvori hang tre Høilændere, fjendelige paa deres skotske Plaid (Kappe), hvori de endnu vare indspøbte. Under Galgen sad tre gamle Koner der med en næsten qvalt Stemme nynnede en skotsk Sørgefang over de Uspøde. Synet heraf

var rimelig altfor almindeligt til at vække Indbyggernes Opmærksomhed, thi da Mængden skimlede sammen for at beskue den militaire Dragt, den usædvanlig store, stærke Hest og Dalgettys skinnende Pantser, syntes ikke een iblandt dem at lægge mindste Mærke til de ynkelige Gjenstande, Torvet frembød. Veien gik videre, og Dalgetty var alt ved Slotzporten. Her tiltrak et andet rædselsfuldt Syn sig hans Opmærksomhed.

Indenfor nogle Pallisader stod en stor Fræklods, hvorpaa laae en blodig Dre. Denne saavel som de rundt om strødt Saugspaaner, bar Mærke af en nylig fuldbyrdet Henrettelse.

(Fortsættes.)

A n e c d o t e r .

I Algier existerer for Tiden en Forordning af Deyen, hvorefter enhver Mandsperson der har fyldt sit 20de Aar skal gifte sig, under Straf af Bastonnade, hvis han ikke efterkommer den.

Dette Middel skal hjelpe efter Dufte, men de Straff de hævne sig siden paa deres Koner. —

I Fife i Skotland prædikede nylig en unge Præst. Han gjorde sig Umage for at forklare de altfor lærde og høitrvædende Ord i sit Foredrag ved fatteligere Udtydning. Han nævnte saaledes Catastrophe og forklarede Ordet ved Bending, paa Engelsk "tail" (Hale). En ærlig Smedekone lagde Mærke til dette nye Ord, og da Præsten en Dag red forbi hendes Bopæl, raabte hun ud af Binduet til ham: "Hr. Pastor! Hr. Pastor! tag Dem i Vare: der sidder en stor Brems paa deres Hests Catastrophe!" —

En Jyde og en Svensker fulgtes engang ad paa en Vandring. Jyden, som syntes at Veien blev ham vel lang, spurgte Svenskeren: "Men monne vi it kan naae dæi By, hvortil vi ska? hva?" Svenskeren gav til Svar: "Ja Gu hoppas jag nu, vi komma vel dit." — "Ja hopper Du saa løver a!" jagde Jyden. —

Birgitte Gise.

Romantisk historisk Fortælling af Kjbhv. Mrgbd., af
M. W.

—
(Sluttet.)

Fra det nærmeste Taarnuhr slog Klokken Tolv. Da sad ved sit Skriverbord, begravet mellem Akter og Concilier, den stolte Biskop Rønnoe ene i sin Studeerstue og gjennemlæste en Legende om den hellige Genoveva, hvorlunde hun, forsagende Verdens Lyster og Nydelser, bad godt for sine Fjender, levede ene i den tykke Skov, langt fra Menneskene i Selskab med sit Lam. Da aabnede sig sagte Døren og ind treen en dunkel Skikkelse, indhyllet fra øverst til nederst. Bispen forfærdedes og frygtede Svig. Men til sin store Forundring gjenkjendte han Jomfru Birgitte Gise, da hun slog Raaben tilside og knælede for hans Fødder, bedende: „Naade! Naade for Hans Tausen.“

Sælsom bevæget stirrede den stakkels Mand ned paa den hulde Skabning, som saa barnligt dristede sig til i den dunkle Midnat at vandre ad fremmede Reie for at anraabe om Naade for en hende Uvedkommende, og mægtig følte han den tildeels glemte Lidenstabs ulme paany. En Hob af søde Grindringer gjeennemstormede hans Steenhjerte, og han hengav sig ganske i Diebliffets uvante Nydelse.

„Edle Jomfru!“ stammede han endelig, i det han løstede hende op og satte en Stoel for hende, jeg maa i Sandhed være denne Hans Tausen forbunden, fordi han saa umiddelbart forunder mig den Lykke, jeg i min nuværende Stilling mindst turde gjøre mig Haab om, at see Eder inden mine Døre. Der var en Tid, — hvorofte har jeg ikke i mine søvnløse Nætter kaldt mig den tilbage og drømt mig ind i de Dieblikke igjen, hvori jeg nød det Held at besidde Eders Gunst og Fortrolighed. Hvor maa jeg ikke være Skjæbnen Tak skyldig, at den giver mig et saa stort Beviis paa, at jeg endnu ikke ganske har tabt Eders Tillid.“

„D vær barmhjertig,“ bad Birgitte, „kald atter den stakkels Landsforviste tilbage, og spar

derved Staden for alle en Borgerkrigs Rædsler. Kader og Søn, Broder og Søster, Ven og Frænde staae mod hinanden, fordi de ikke hylde samme Anskuelse i Religionen. Snart truer et almindeligt Oprør at udbryde og Strømme af Blod at flyde. J kan forebygge alt dette, naar J tillader Almuen at faae sin Lærer tilbage."

"Sandelig, J beder om saare meget," sagde Bispen, idet han betænkksom gjorde en Vandring over Gulvet, og nu, efter de faae tilbagelagde Skridt, stillede sig ligeoverfor den fromme Birgitte, som i Følelsen af den øieblikkelige synderlige Stilling, hvori hun stod til denne Mand, bly slog sine Dine ned og indhyllede sig tættere i den tykke Raobe. "Og dog," vedblev han efter en kort Betænkning, "hvis jeg nu fører Eder — hvad ville Følgen blive? Hans Tausen er en Kjætter, som med Haardnakkethed holder ved sine Meninger, og taler haardt mod Bisperne og den hellige Stol som Gud indsatte ved St. Peder. Vil han ikke atter begynde paa sit Uvæsen og endnu mere forsøge Forvirringen?"

"J dømmes altfor haardt om ham, Hr. Bisp!" svarede Birgitte, som nu begyndte at haabe. "Hans Tausen er from og retfærdig.

Hold ikke Hunden i Lænke, saa vil den ikke bide. Tro mig! han vil ikke tale ondt om Eder eller den katholske Tro!"

"Det er nu engang Stik fra Arilds Tid, at Dvinderne skulle regjere Verden," svarede Bispen, idet han med et Smil saae paa den forunderlige Pige, som saa ivrigt tog sig af den forviste Reformators Bedste. "Nu velan! jeg vil atter lade Naade gaae for Net og tillade, at han igjen kommer her tilbage, dog kun under den Betingelse, at han i Fremtiden afholder sig fra at tale mod Bisperne og Præsterne."

Med et usigeligt glad Blik takkede hun for den givne Tilladelse. Da nærmede sig atter Bispen synderlig rørt, rakte hende sin Haand, og sagde med bevæget Stemme: "Min værste Avindsmand rækker jeg maaskee selv det Spyd som vorder min Bane, og det skeer for Eders Skyld, tør jeg til Gjengjæld haabe, at den hulde Jomfru, hvem jeg engang i en lykkeligere Tid anfaae det for min sødeste Lykke, at indflette som en klartskinnende Stjerne i min Drømmeverden, vil forunde mig imellem en Tante og ei ganske ansee mig uværdig sin Grindring.

„Gud og hans Hellige vil belønne Eder for hvad I gjør mod denne Mand,“ gjensvarede Birgitte rørt, „og det skal være min kjæreste Tanke i Livet, at jeg har været et ringe Medskab til at gjengive ham den Kreds, der paa en saa forunderlig Maade elsker ham!“ — Hun neiede dybt for Biskoppen og ilte ud gjennem den aabne Dør.

„Der var en Tid, da hun var mig kjærere end Livet og alt hvad Livet giver,“ sukede Bispen rørt. Hvor dog Mennesket kan være forishnet! Havde dengang Nogen sagt mig, at alle mine søde Forhaabninger, alle de Drømmestolte jeg opbyggede, blot skulde worde Luftkasteller, der vilde falde for den næste Stormbyge — sandelig, jeg havde ei troet det. — En Stjerne er dalet paa min Himmel, og mit Liv begynder allerede at formørkes. Tunge Uveirsskyer trække mørke sammen over mit Hoved, og røde Lyn far truende gjennem min Alders Nat. O havde dog Stjernen lyst gjeunem de andre Tider af mit Liv, hvor salig, hvor lykkelig havde jeg da ikke været. Nu har jeg kun et Skridt til fra min mørke Munkecelle, og det er i Graven. Da vil maaskee, naar jeg længst ligger i Muld,

Efterslægten sigte: han var en ond Mand! — Men hvis var Skylden? var det mig selv eller var det Skæbnen, som slukte den gode Stjerne i min Alders Vaar, — Stjernen som skulde have lyst gennem mit Liv og fulgt mig med sine milde Straaler.

Det var den 15de August 1533. Ud paa Beien strømmede den store Menneskemasse, for at hilse paa den hjemvandrende Hans Tausen; thi ved Esterretning fra de Tilbud, de glade Borgere havde udsendt for at kalde ham tilbage, vare de underrettede om, at han idag kunde holde sit Indtog i Hovedstaden efter femten Dages Forviisning. Enhver stræbte efter at være den første, der kunde hyde den elskede Religionslærer et hjerteligt Velkommen. I Følelsen af den gode Sags Seier, gik han mellem dem ind i Hovedstaden og Folkets Glæde var saa stor, at det nær var gaaet ud over det andet Parti, hvis ikke de Fornuftigere havde ved mild og advarende Tale holdt den frigivne Sværm inden Maadeholdets Grændser.

Med større Tilløb end nogenfinde før prædikede Hans Tausen nu i Nicolai Kirke, og tilsidt kunde den saa rummelige Kirke ikke længer rumme den Mængde af Tilhørere, der strømmede til for at høre den berømte Taler. Hans Disciple, især Peder Laurizon fra Malmø og Franciscus Wormundus, betraadte derfor ogsaa nu Prædikestolen og underviste Almuen i Reformationens Sandheder og udviklede med klare Træt Papisteriets mørke Sider og vrange Lære. Daglig strømmede flere Tilhængere til, og tilsidt var næsten hele Byen Reformationen hengiven. Ogsaa i Provindserne og paa Landet droge lutheriske Prædikantere ud, og udviklede Sandhedens Lys, saa inden kort Tid hele Landet var lutheriskfindet.

Var henginge. Paa den danske Thron sad atter en Konge, og Freden var igjen vendt tilbage mellem Borgerne. Da rodfæstede Reformationsværket under en ædelsindet Konges Beskyttelse sit mægtige Banner paa dansk Grund, og Mørket svandt for Evangeliets klare Lys

Over de rygende Hytter og de ødelagde Borge, reiste for Størstedelen atter nye Bygninger sig, og ligerviis som Naturen kun for en Stund afviger fra sin sædvanlige Orden, saa rakte atter Naboen ærlig sin Haand til sin Nabo, og Barnet vuggede sig i milde Lege paa Faderens Kne efter endt Dagværk.

Da hvilte ogsaa den fromme Birgitte Gjøe ved sin ægteviiede Huusbond, Danmarks Riges Admiral, Herluff Trolles Barm, og høstede til en sildig Alderdom den Fred og Lyksalighed paa Herlufsholm, hvortil hun i ung Alder havde nedlagt saa rige Frøkorn, ei blot for sig selv, men for en taknemmelig Efterflægt.

Dalgetty,

(Karakterfildring efter Walter Scott af by.)

(Fortfat.)

Da Dalgetty med Gysen betragtede dette Syn, traf Formanden for hans Ledsagere, ham i Kjolesliden og viste ham en Pæl, hvorpaa hang det nylig afhuggede Menneskes Hoved. Et ondskabsfuldt Smil i Ledsagerens Ansigt forekom Ritmesteren et ildevarslende Tegn. — Endelig holdt Dalgetty i Slotsgaarden.

Hans Gustav blev strax taget fra ham, uden at han fik Tilladelse til efter Sædvane at følge sin Krigskammerat til dens Herberge. Ritmesteren maatte derpaa opholde sig i en Art af Bagstue, saalænge til hans Ankomst var forebragt Marquien og Bud var kommet fra denne til at afhente ham. Efter lang Venten kom omsider dette Bud, som Ritmesteren fulgte gjennem en Række af Bærelser, der alle bare Præg af

Argyles Magt og Myndighed. Et var fuldt af skotske Soldater, et andet af alle Slags Domestiquer og Lakaier, og i et tredie mødte han en Samling af Adelsmænd og Officerer, der, fysiselsatte med forskjellige Slags Spil, neppe standsede for at betragte den Fremmede. De dobbelte Døre til Marquiens Bærelse aabnede sig dernæst for at indlade Ritmester Dalgetty.

Alt aandede der af Tidzalderens Pragt, Marquien, klædt i Tidens Smag, saaledes som Bandyk ofte har skildret os den, stod i den øverste Ende af Salen som Centrum for en glimrende Kreds af høiere skotske Adelsmænd.

Bed at udfolde hele sin Anseelse og bydende Myndighed iblandt sine Raadgivere og omstaaende Adelsmænd og Officere, søgte han at indgyde Ritmester Dalgetty Frygt og Ærbødighed. Dog Kongen af Sverrigs gamle Kriger var vant til at sidde tilbords med høiere og berømtere Fyrster, derfor agtede han lidet Argyles Pragt og myndige Mair. Som hos sin Eigemand gif han rask op til den øverste Ende af Salen og standsede først paa et Bink af Marquien. I en ligegyldig Tone hilsende han ham derpaa med

disse Ord: „God Morgen, høie Herre, eller rettere god Aften, skulde jeg vel sige.“

„Hvo er De, og hvad er Deres Grinde?“ afbrød Marquien ham, i en Tone, der skulde standse hans fornærmende Familiaritet.

„Et smukt Spørgsmaal,“ svarede Dalgetty, „som jeg skal besvare som det sømmer sig en Riddersmand, og det peremptorisk, som vi pleiede at sige paa Krigsskolen i Aberdeen.“ — „See hvad det er for et Menneske,“ sagde Marquien alvorlig til en hosstaaende Adelsmand.

„Jeg vil fritage den hæderlige Adelsmand,“ vedblev Ritmesteren, „for denne Undersøgelse. Mit Navn er Dugald Dalgetty, forhenværende Ritmester under flere mægtige Potentater og nuværende Gesandt fra den høie, mægtige Saal Montrose, der nu staaer i Baaben for hans Majestæts Sag.“

„Han kjenner vel ikke,“ udbrød Marquien forbitret, „hvo jeg er, og hvad Fare der er i at sjenke med os, eftersom han vover at svare mig som om han talte med et Barn. Jarlen af Montrose staaer i Spidsen for de engelske Oprørere, og ham anseer jeg for een af disse irske Overløbere, der komme her i Landet for at brænde og myrde.“

„Min Herre,“ gjentog Dalgetty i en kold og rolig Tone, „jeg er ikke nogen Overløber, men Ritmester i Kongens Tjeneste, hvorfor deres Høihed kan erholde Beviis fra den uovervindelige Gustav Adolph, Nordens Løve og Protestanternes Bolværk, fra Banner, Drenstjerne, Hertugen af Saxe Weimar, Tilly, Wallenstein, Piccolomini og andre store Feldtherrer, baade døde og nulevende. Forresten anmoder jeg deres Høihed om at gennemlæse min Fuldmagt til at underhandle i min Anførers Navn.“

Argyle tog det forseglede Papiir, han rakte ham, og slængte det med Foragt hen paa et Bord, idet han spurgte de Omstaaende, hvad den vel fortjener, der vovede at komme som Sendebud fra Formanden for et Oprør.

„En høi Galge og en kort Proces,“ lød strax Svaret fra de Omstaaende.

„Jeg maa anmode den Sidste, der talte,“ afbrød Dalgetty, „om at være mindre hurtig i sine Domme, og deres Høihed om at være forsigtig i at følge saadanne.“

Han vedblev at minde Marquien om de Pligter, Folkeretten foreskriver mod Fjendens Udsendte, og tilspiede, at han opholdt sig i

Inveray under Sir Campbells Leidebrev, hvilket han idetmindste ventede at de holdt i skyldig Ære. En af Campbells Slægt, der var nærværende, anmodede Marquien om, ikke at taale at hans Families Navn misbrugtes af en saadan Kammerat. Dette Ord, der udtaltes med haanende Betydning, opsnappede Dalgetty, og lod vide, at et saadan Udtryk ei svarede til den Agtelse, der skyldtes en gammel Kriger, uden forsaavidt han havde været Krigskammerat med den store Gustav Adolph, Nordens Løve og Protestanternes Bolværk.

Argyle lovede nøiere at undersøge hans Papirer, og bød imidlertid, at man skulde bringe ham som Arrestant til et sikkert Sted.

„Arrestant!“ udbrød Dalgetty, idet han traadte frem med en Anstand, der syntes først at opfordre Høilænderne til en Dyst. Marquien skiftede Farve og traadte et Par Skridt tilbage bag de omstaaende Adelsmænd.

De nærværende Høilænderne trængte til, og saa overlegne i Antal afvævnede de snart Ritmester Dalgetty. Ad adskillige mørke Gange førte de ham derpaa til en lille Sidedør, beflaaet med Jernstænger, indenfor hvilken endnu

var en anden massiv Egedør. En gammel, rynket, graasfjæget Høilænder aabnede Døren og ledte dem hen til en steil og snever Stige, der førte ned til et dybt Fængsel. Ritmesterens Bevogtere stødte ham to eller tre Trin ned, og slippende derpaa hans Arme, lode de ham selv søge ned til Bunden saa godt han kunde, en Sag der blev vanskelig og endogsaa farlig, da Dørene pludselig lukkede, og lod ham tilbage i et fuldkomment Mørke.

Ritmesteren famlede i Mørket, og søgte at naae Bunden i sit nye Herberg. Med al mulig Forsigtighed steg han ned ad den smalle Stige, men, al hans Møje uagtet, kunde han ikke undgaae at gjøre et Feiltrin, der bragte ham saa hurtig ned over de sidste Trin, at han ei formaaede at beholde Ligevægten. Paa Bunden snublede han over noget blødt bevægeligt, der udgav en ynkelig Lyd og derved saaledes forstyrrede Ritmesteren, at han faldt paa Hænder og Fødder langt hen paa det steenbelagte Gulv. Saasnart han igjen var kommen til sig selv, var det Første, han søgte at faae at vide, hvad det vel kunde være, hvorover han var snublet.

„For en Maaned siden var det endnu en Mand;“ svarede en huul og dæmpet Stemme.

„Og hvad er det vel nu,“ sagde Dalgetty, „siden det finder Lyst i at lægge sig saaledes ved det laveste Trappetrin, saa hæderlige Riddere maa frygte at knuse Næsen derover.“

„En gammel Træbuk,“ svarede Stemmen, „fra hvilken Grenene ere affkaarne een for een og som nu bryder sig lidt om, hvor snart han skal ophugges i Splinter for Dvnen.

Ritmesteren anbefalede ham patienza, som Spanieren siger, og skyndte sig at erkjendte sig om, hvad Kost han fik og hvad Proviant han havde. Den Ulykkelige viste ham hen til sit sorte Brød og sit Vandkruus, der udgjorde hans eneste Retter. Ritmesteren bad ham at dele det med ham, og ikke saasnart havde den Anden budt ham velkommen til Maaltidet, før Dalgetty med en Hungrigs Graadighed gav sig til at gnave paa det haarde mugne Brød, bemærkende, at det ikke var meget oerre end det han maatte døie i den berømte Seir ved Werden, hvor den tappre Gustav tilintetgjorde alle Tillys Anstrængelser.

Snart havde Dalgetty gjort Ende paa det tarvelige Maaltid, hans velvillige eller ligeaarlige Kammerat havde anvist ham. Derpaa tænkte han paa at gjøre sig nøiere bekendt med sit Selskab. Først fortalte han da sit eget Grinde til Marquien af Argyle og hvorledes han var kommen ned i denne underjordiske Hule. Den Anden fortalte ham derefter sin Herkomst fra Laagens Børn og hvorledes han, af Hævn-gjærrighed over Sir Campbells udøvede Grusomhed mod hans Slægt, engang i Campbells Fraværelse havde bestaget hans Klippeborg ved Nebstiger, trukue op af en Medoider, der tjente hos Campbell, og hvorledes de derpaa i Nattens Mørke havde bortført og myrdet hans Børn.

Dalgetty glemte ikke at bemærke, at en saadan Maade at føre Krig paa, var saare uregelmæssig, og saadan som han havde hørt fortælle, brugtes af Tyrker, Tartarer og andre asiatiske Folk. Røverer vedblev at fortælle, hvorledes de tre af Campbells Børn døde under hans Dolk, men at det fjerde blev fkaanet, og at han haabede, at han ved at opdage for Campbell af Ardenvohr, hvor dette hans reddede Barn opholdt sig, skulde erholde Liv og Frihed.

„Paa en lettere Maade vil Du erholde dette ved at sætte din Lid til mig,“ sagde en tredie Stemme, der blandede sig i Fangerens Samtale.

„Menneskenes Fjende er iblandt os,“ udbrød den overraskede Røver, idet han kastede sig saa langt bort, som den raslende Lænke tillod, fra det Sted, hvorfra Stemmen kom.

Frygten smittede Dalgetty, der begyndte at gjentage alle de Maneformularer, han nogensinde havde hørt, skjøndt han dog kun var istand til at erindre sig et Par Ord af hver: In nomine domini, som vi sagde paa Skolen i Aberdeen. — Santissima madre di dios som Spanieren siger — alle guten Geister loben den Herrn, siger Morten Luther i sin Oversættelse — miséricorde! miséricorde! raaber Fransosen.“

„Vaabenstilstand med dine Maneformularer“ raabte Stemmen, der havde forfærket dem, „frygter ikke! jeg er en Dødelig som J, og min Hjælp maa komme Eder tilgode, hvis J ikke afslaae at følge mit Raad.“

Den Fremmede fremtog derpaa en Blændlygte, ved hvis Skin Dalgetty saae en høi Mand for sig, klædt i Marquiens Liberi. Rit-

mesterens første Diekast var derpaa til den Fremmedes Fodder, men han saae hverken Alove eller Hestehov, som Overtroen tillægger Djævelen, og bemærkede dernæst at Råslen af de rustne Jernstænger og Hængsler maatte være hørt, hvis han var kommen gjennem Døren, vedblev han beroliget: „Skulde De være kommen herind gjennem Røglehullet, bliver Herren ikke, i hvad Dragt han end paatager sig, indrullet med i et Regiment af levende Mænd.“

„Min Hemmelighed,“ vedblev den Fremmede „forbeholder jeg mig, indtil J fortjene at indvies deri, ved at meddele mig Eders. Det er da muligt, at jeg skal lede Eder ud gjennem den samme Bei, hvorfra jeg er kommen ind.“

„Det kan da ikke være gjennem Røglehullet,“ sagde Dalgetty, „thi om end mit Hovedstykke kunde komme igjennem, vilde dog mit Pantser snart standse der. Men meddeel os hvad Hemmeligheder, De ønsker at vide, eller, som Prof. Snufflegreck pleiede at sige paa Krigsskolen i Aberdeen: tael, at jeg kan kjende Dig.“

„Det er ikke med Dig, jeg først har at gjøre,“ svarede den Fremmede, idet han vendte Lygtens sulde Skin hen paa Høilænderens vilde

dødblege Træl og høie, stærke Bygning. „Jeg har bragt Noget med til Dig, min Ven!“ sagde den Fremmede i en blidere Tone, „for at forbedre Din Kost; skal Du døe i Morgen, er der ingen Grund, hvorfor Du ikke skulde leve i Nat.“

„Aldeles ingen,“ svarede Dalgetty, idet han udpakkede en god Flaske Viin tilligemed en stor Steg. Høilænderen gav ikke mindste Agt paa den skønne tilberedte Ret, Ritmesteren derimod tømmede allerede det ene Glas efter det andet, paa Kammeratens og den Fremmedes Sundhed.

„Jeg seer,“ vedblev han, „at De ønsker at tale med min Ven. Bryd Dem ikke om min Nærværelse. Jeg sætter mig med Flasken herind i dette Hjørne og kan forsikre Dem, at Larmen af mine Kindtænder nok vil forbyde mit Dre at lægge Mærke til Deres Samtale.“

Nagtet denne Forsikring lyttede dog den gamle Kriger med al mulig Opmærksomhed, eller som han selv udtrykte sig, han lagde Drene tilbage liig Gustav, naar han hørte Nøglen røre sig i Haffelseskisten. Saaledes hørte han da, hvorledes den Fremmede, efterat have udgivet sig for en Udsending fra Marquien, under Navn

af Murdock, søgte paa alle Maader at udfritte Røverens og bevæge ham til at angive, hvor Campbells reddede og endnu levende Barn opholdt sig. Mod Løfte om at erholde Liv og Frihed tilstod Forbryderen alt, hvorledes det uskyldige Barn ved sit fromme Smil havde afvæbnet hans Arm idet han hævede Morderstaalet, og hvor det nu opholdt sig. Efterat have faaet denne Underretning, henvendte Murdock sig til Ritmester Dalgetty, og begyndte at udfritte ham om Fjendens Forsætning.

„Din Frihed,“ sagde han, „afhænger af Dine oprigtige Svar paa nogle faae ubetydelige Spørgsmaal.“

„Gjør Dine Spørgsmaal,“ sagde Ritmesteren. „og jeg skal svare Dig, saavidt det staaer i min Magt.“

„Hvormange irlandske Tropper,“ begyndte derpaa Murdock, „ere der vel paa Marschen til at forene sig med Oprøveren Graham.“

„Nimelig 10000,“ svarede Ritmesteren.

„10000,“ gjentog Spørgeren ærgerlig, „og vi have Efterretning om at neppe 2000 Mand ere landede ved Ardnamurchan.“

„Du maa kjende mere til dem end jeg;“ svarede Dalgetty, med uforstyrret Kølighed, jeg har endnu ikke seet dem mynstre under Baaben.“

„Kan der være 5000 Mand skotske Oprørere,“ vedblev den Fremmede.

„Saa omtrent,“ svarede Dalgetty.

„Du spørger med Dit Liv,“ udbrød Murdoch, „hvis Du skjenter med mig, kun et Bink fra mig, og inden 10 Minutter spæver Dit Hoved over Trækkebroen.“

„Men for at tale oprigtigt,“ svarede Ritmesteren, „auseer Du det fornødt, at spørge mig om Hemmeligheder, der angaae den Armees i hvis Tjeneste jeg staaer for hele dette Feldttog? Hvis jeg lærer Dig hvorledes Du skal overvinde Montrose, hvad bliver der da vel af mit Avancement og min Lønning?“

„Er Du trodsig,“ vedblev den Forklædte, „da skal Dit Feldttog begynde og ende i en Marsch fra Fængslet til Blokken ved Slotsporten der staaer færdig for saadanne Landstrygere. Men hvis Du svarer mig aabenhjertig paa mine Spørgsmaal, vil jeg tage Dig i min — i Marquien af Argyles Tjeneste.“

„Betaler Marquien godt,“ spurgte Dalgetty.

„Din Lønning fordobler han, hvis Du vender tilbage og tjener som Speider i Montroses Armeé.“

„Jeg ønskede, at vi havde seet hinanden før jeg stødte paa Montrose,“ svarede Dalgetty idet han syntes at betænke sig.

„Tvertimod,“ vedblev den Anden, „kan jeg nu, Du kjender Montroses Stilling, skaffe Dig fordeeligere Vilkaar, forudsættende at Du er troc.“

„Tro mod Argyle og en Forræder mod Montrose,“ vedblev Dalgetty.

„Tro mod Religionen og den gode Ordens Sag,“ svarede Murdock, „den helliger og tilgiver ethvert Bedrag, Du bruger for at tjene den.“

„Dg Marquien af Argyle,“ spurgte Dalgetty, „er han en god Fyrste at tjene?“

„Ingen bedre,“ gjentog Murdock.

„Dg er han gavmild mod sine Officerer?“

„Saa rund en Haand gives intet andet Sted i Skotland.“

„Dg er han troe og oprigtig i sine iudgangne Forpligtelser?“

„Den hæderværdigste Adelsmand, der lever, svarede den Forflædte.“

„Aldrig hørte jeg før saameget godt om ham,“ sagde Dalgetty, „Du maa kjende Marquien godt, eller er Du maaskee ham selv“ — Herre af Argyle, tilspøiede han, idet han pludselig styrtede sig over den forflædte Adelsmand, „i Kong Carls Navn arresterer jeg Dig som en Forræder, og vover Du at falde paa Hjelp tilsnører jeg Dig Struben.“

Dalgettys Angreb paa Argyle skeete saa pludselig og uventet, at han let kastede ham ned paa Gulvet i Fængslet, hvor han holdt ham i Struben, beredt til at qvæle ham ved det mindste Forsøg paa at raabe om Hjelp.

„Nedrige Bedrager!“ mumlede Argyle, „Du vilde ikke myrde mig, hvis Du kjendte mine gode Hensigter.“

„Ikke for Din gode Hensigts Skyld,“ gjentog Dalgetty, „men for det første for at lære Dig hvad Folkeretten fordrer at udvise mod Riddersmænd, der komme under sikkert Leide, og for det andet for at advare Dig mod oftere at vove paa at hyde brave Krigere vanærende Forslag, for at friste dem til at svige deres

Fane i deres Tjenestetid. Nu tilhører det mig at forelægge Dig Fredsvilkaar. Hvis Du viser mig den hemmelige vei, hvorfra Du er kommen ind i Fængslet, skal Du slippe med Livet, under den Betingelse, at Du træder i mit Sted til Fangevogteren kommer at besøge dine Arrestanter; men hvis ikke, da vælger jeg Dig, saaledes som en polsk Heiduk, der havde været Slave i det tyrkiske Serrail, engang lærte mig det."

Dalgetty vedblev at holde Marquien i Struben, løsnende blot Fingeren af og til, som han skulde svare paa hans Spørgsmaal.

Marquien bad ham derpaa om at holde Lygten op mod Hjørnet paa hans Haand, hvor han vilde finde en Jerudør, der ledte ind til et hemmeligt Gemak bag Tapetseriet. Fra Marquiens Cabinet gik en Gang videre gjennem Capellet.

"Men hvad er Feltraabet ved Porten?" spurgte Dalgetty.

"Levis Sværd," svarede Marquien, "men hvis Du modtager mit Tilbud, vil jeg følge Dig gjennem enhver Bagt og skaffe Dig fri Udgang."

„Hvis ikke alt Din Gane var sort af mine Fingres Greb, vilde jeg tro Dig,“ svarede Dalgetty. „Dog et Paa maa Du skaffe mig.“

Da Marquien derpaa havde sagt ham, hvor der i hans Cabinet laae Skrivematerialier og Blanketter til Paa, slæbte Dalgetty Marquien hen til Forbryderen, løsgjorde hans Lænker og overgav til ham at holde den mægtige Fyrste, paa den Maade, som han nylig havde seet; „og skulde han,“ tilspøiede Dalgetty, „gjøre Tegnet til Ansfrig, da tilspær ham Halsen øieblikkelig.“

„Bøver han at sfrige eller røre sig,“ gjentog Forbryderen, „dør han under min Haand.“

Ritmesteren begav sig derpaa hen til den anviste Dør, hvorfra en smal Bindeltrappe førte op igjennem den tykke Slotsmuur til et hemmeligt Gemak bag Tapetseriet i Fyrstens private Cabinet.

Saadanne hemmelige Gange til Statsforbrydernes Fæn sel vare almindelige i de gamle Ridderborge. Fyrsterne pleiede derfra at belure deres Fangers Samtaler. Da Dalgetty derpaa havde forsynet sig med de nødvendige Materialier til Paaaset og paa samme Tid sikret sig Marquiens Dolk og dertil medtaget en tyk dobbelt

Silkesnor, begav han sig tilbaac til Fængslet. I Døren lyttede han et Dieblif og hørte da, hvor Marquien med store Løfter søgte at væge Forbryderen til at slippe ham løs.

„Ikke for 1000 Døeghoveder,“ varede Laagens Søn, „ikke for Alt, hvorover Du regjerer, bryder jeg den Ged, jeg svor min Staldbroder.“

Dalgetty kom nu frem med Baskene, som Marquien udfyldte og underskrev saaledes som der blev ham dicteret. Derpaa maatte Marquien bytte Klæder med Forbryderen, der nu skulde følge Ritmesteren, som en af Marquien dertil beordret Domestique. I Høilænderens Kappe blev Argyles Hoved saa tæt indviklet, at han intet utidigt Ansfrig kunde gjøre, og Ritmesteren bandt ham dernæst paa Forbryderens Plads, dog ikke i Jernlænken, men i den Silkesnor, han havde medbragt fra Fyrstens Cabinet.

Tre Timer efter var Tiden da Fangevogteren pleiede at besøge Fangerne. Dalgetty maatte altsaa skynde sig at slippe bort med sin nye Domestique.

De ankom snart til det geheime Cabinet, hvor Dalgetty forsynede sig med et Par Pistoler en Guldbørst til Erstatning for hvad han maatte efterlade af sin Rustning, og en Bunte Papirer af Bigtighed, som netop laae ligesom ham i det aabne Chatel.

Efter nogen Liden fandt de Døren til Capellet, men til deres ikke liden Angst hørte de paa den anden Side af Døren Præstens højrøstede Stemme. Efter den Tids gudfrygtige Skik maatte Præsten hver Aften for Slottets Beboere holde en Bibellæsning, ledsaget med gudelige Bønner og Formaninger.

I en saadan Anledning var for Diebliffet Alle paa Slottet forsamlede, og denne Forsamling standsede saaledes Dalgettys videre Flugt.

Neppes er nogen gudelig Betragtning hørt med større Utaalmodighed end denne.

Ritmesteren hørte Afdelingerne, for det 6te for det 7de, for det 8de &c. med en Art af Fortvivlelse. Endelig forlod Præsten Talerstolen, og Forsamlingen adspredte sig paa det hurtigste, men Taleren blev tilbage og spadserede op og ned i Capellet, som om han mediterede over hvad han nylig havde sagt, eller forberedte sig paa

en ny Tale. Med en meget rolig Mine steg Ritmesteren derpaa ned ad de Trin, der ledte fra Galleriet foran Fyrstens Cabinet ned i Capellet, og gik Præsten lige imøde.

En mindre erfaren Eventyrer havde snarere undvegen hans Møde, i Haab om at undslippe ubemærket. Men Ritmesteren forudsaae hvad farlig Mistanke dette kunde vække. Derfor gik han rolig og alvorlig op imod Taleren, og vilde netop gjøre ham sin Compliment, da han til sin store Forundring gjenkjendte i Præsten en Capellan, han nylig havde været i Selskab med hos Campbell i Ardenvoehr. Dog fattede han sig snart, og før Præsten kunde komme til Orde, tiltalte han ham med megen Fatning:

„Jeg kunde ikke,“ sagde han, forlade dette Sted, uden at bevidne Dem min oprigtige Tak for den fortræffelige Tale, De har stjænket os i Aften.

„Jeg vidste ikke, at Ritmesteren var blandt mine Tilhørere,“ afbrød Taleren ham.

„Det behagede Hans Højhed Marquien, at forunde mig en Plads i hans eget Gallerie,“ svarede Dalgetty.

Præsten bukkede dybt ved denne Indledning, vidende vel, at saadan Værelse kun tilstødtes Personer af høi Rang.

„Det har været min Gud i Verden,“ tilspøiede Ritmesteren, „paa mine Vandringer at høre forskjellige Prædikantere, Lutheranere, Reformerte, Calvinister o. fl. men ingeninde lyttede jeg til en Tale med saamegen Opbyggelse som til denne. Den var ret hvad Tydskeren kalder ganz vortreflich, og umuligen kunde jeg forlade Stedet, uden at bevidne Dem, hvor dybt Indtryk denne Tale har gjort paa mig. Men jeg opholder Dem i Deres Betragtninger, afbrød Ritmesteren, følede paa engang alt det Uengstende i det trykkende Dieblif.

„Paa ingen Maade, værdige Herre!“ svarede Præsten.

„Jeg ønsker Dem en rolig Nat,“ vedblev Dalgetty, „Marquiens Pas byder mig at forlade Slottet endnu i Aften.“

„Er der Intet, hvorved jeg kan vise min Agtelse for en Mand, der forstaaer saavel at vurdere Talerens Arbeide?“ tilspøiede Præsten.

„Intet Herre!“ svarede Ritmesteren, „uden at vise mig den nærmeste Vei til Porten, og

dersom De vilde have den Godhed," tilspøiede han med stor Dristighed, „at lade en Tjener bringe mig min Hest, den graae ungerske Skimmel, der reiser Dreene i Beiret, naar den hører Navnet Gustav; thi jeg veed ikke hvor Stalden er beliggende, og min ledsager forstaaer ikke Engelsk."

„Med stor Fornøielse iler jeg at opfylde Deres Ønske," svarede Præsten.

Simlen være takket for Din Forjængelighed, tænkte Ritmesteren ved sig selv.

Et Dieblik efter bragte hans Tjener ham hans gamle Krigskammerat ganske opsadlet, og da han derpaa fremviste et Pas og nævnte Feldtraabet, førte Tjeneren ham videre til Porten og ud over Trækkebroen. Marquiens Officerer og Tjenere vare saa vant til deres Herrers hemmelighedsfulde Politik, at ingen fattede den mindste Mistanke ved Dalgettys hurtige Bortreise.

Dalgetty reed langsomt gjennem Landsbyen. Da han var kommen til Enden af denne, holdt han stille, uvis om hvad Bei han skulde tage i det ubekjendte Land.

(Sluttes.)

Dalgetty,

(Karakterfildring efter Walter Scott af by.)

(Sluttes.)

Hans Ledfager skaffede ham her ypperlig Hjelp. Fra Barn vant til at gjennemstrøife Landet paa alle Kanter, var han bekjendt med enhver Bjergstie og blev derfor nu Ritmesterens Veiviser.

Snart skjulte Bjergene dem og Fodstierne bleve snevrere og snevrere, Gustav formaaede ei længer at følge sin Herre. Dalgetty yttrede sin Sorg derover.

„Bryd Dem ikke om Deres Hest,“ sagde Laagens Søn, „jeg skal sørge for den og skaffe Dig den igjen.“

I det samme fløitede han i en sagte Tone og en rask, halv nøgen Dreng, klædt paa Tartarist, stod for Dem. Paa Veiviserens Anmod-

ning overgav Ritmesteren sin Hest til denne Dreng, der hurtigt kastede sig i en Bjergrstrøm og svømmede bort med den.

„See, hvor den dreier Hovedet om for at sige mig Farvel,“ udbrød Dalgetty med inderlig Sorg over at skilles fra sin tro Ven; „Vær god imod den, min raske Dreng, og jeg skal lønne Dig det vel.“

Hans Ledsager beroligede ham for hans Frygt for Gustav, og de fortsatte derpaa Reisen videre tilfods. Veien ledte gjennem Krat og Underkov, ad stenede og ubanede Bjergstier. Alle Reisens Vanskeligheder overvandttes let af den raske, letfodede og halvsnøgne Bjergboer.

Dalgetty derimod med sine vægtige Rytterstøvler og sit tunge Pantser standsede snart udmattet af Anstrængelse, og medens han hvilede sig for at samle nye Kræfter, begyndte han at udvikle for sin Ledsager Forskjellen mellem at reise expeditus og impeditus, Udtryk, som man brugte paa Krigsskolen i Aberdeen. Det eneste Svar Bjergboeren gjorde herpaa var at lægge sin Haand paa Krigerens Arm og vise tilbage mod den Kant, hvorfra Vinden kom. Dalgetty kunde med Diet intet opdage, men i

det Fjerne kunde han høre den dumpe Lyd af Allarmkloffen.

„Den slaaer Deres Dødstime,“ sagde Bjergboeren, „hvis ikke De følger mig endnu et lidet Stykke.“

„Jeg beder Dig, at sørge for Dig selv,“ svarede Ritmesteren, „og overlade mig til min eagen Skjæbne, som Nordens Løve, den udødelige Gustavus, min uforglemmelige Herre, om hvem Du vidst har hørt, sagde han til Francis Albert, Hertug af Saren Lauenburg, da han blev dødelig saaret paa Baldpladsen ved Lyhen.

Bjergboeren, utaalmodig over Ritmesterens Snakksomhed, afbrød ham, da han begyndte paa en ny Historie af Trediveaarskrigen. „Herre,“ sagde han, „spild ikke deres Liv paa Historier fra Arilds Tid. Kunde Deres Fødder løbe saa godt som Deres Tunge, skulde De endnu i denne Aften lægge Deres Hoved paa et sikkert Lynde.

„Din Tale,“ svarede Ritmesteren, „røber Mangel paa den Erbødighed, Du skylder Din Superieur. Dog paa Marschen tilgiver jeg Dig Din Frihed, paa Grund af den Løilesløshed, alle Nationers Tropper, endog saa den uover-

vindelige Gustavus, have udviist ved en saadan Leilighed. Og nu da, siden Du lover mig snart sikkert Qvarteer, maa Du begynde Din Tjeneste igjen og jeg skal følge."

Reisen gif derpaa videre, og da de havde tilbagelagt endnu et godt Stykke Vei, hørtes Hundegjæven komme ned med Vinden.

"Sorte Blodhund," sagde Bjergboeren, "hvis Gane tit har bragt Død over Taagens Børn, har Du alt fundet vort Spor? Dog Du kommer forsildig, Dyret har naaet sin Hjord."

I det samme fløitede han sagte og strax blev han svaret i lige Tone fra Toppen af en Klippe, de alt begyndte at bestige. Fordoblende deres Skridt naaede de snart Toppen, hvor tolv Høilændere og omtrent ligesaa mange Fruentimmer og Børn vare forsamlede og alle modtog med Henrykkelse og Glæde deres gamle Slægtning. Efter en kort Samtale med ham stimlede de alle om Dalgetty og søgte paa mangfoldige Maader at bevidne ham deres Taknemmelighed, fordi han havde frelst deres Slægtning af Marquiens Fængsel. Nogle toge ham i Haanden, Andre kysjede hans Klæder. "Det er nok," afbrød Dalgetty dem, denne Haand-

tagen sømmer sig ikke med min Rang, og hvad denne Kysjen af mine Klæder angaaer, erindrer jeg mig de Ord, den u dødelige Gustav, Nordens Løve, talte til Indbyggerne i Nyrnberg, da de paa hans Tog derigjennem hilsede ham paa den Maade. Hvis I saaledes forguder mig, sagde han, hvo sikrer Eder da for at Himlens Hævn ikke snart beviser Eder, at jeg er en Dødelig."

I det samme hørtes Lyd af Mennesker, ved Foden af Klippen, Taagens Søner vare til liden Trøst for Dalgetty, kun rustede med Buer og Pile.

"At Dugald Dalgetty skulde leve at see saadan en Strid med Buer og Pile," udbrød han, "det havde ingensinde den u dødelige Gustav skullet troe."

Maanen skinnede blegt paa Fodstien langs Klippen; dens Lys afbrødes hist og her af Buske og Smaatræer, der fremskjød af Klippens Rister og tjente til Stytte for de Opstigende.

Endelig saaes en Skygge fra den dybe Afgrund, neden under bevæge sig langsomt høiere og høiere op ad Klippen, og kort efter kom en mørk Skikkelse frem, der forsigtigt klattrede op

ad Klippestien i det blege Maaneskin. Dalgetty kunde alt opdage den lange Bøsse han havde i sin Haand.

„Tausend Teuffen,“ udbrød han, „hvad vil der blive af os med vore Pile og Buer!“

Stiftelsen standsede alt for at give Tegnet til sit Følge, da i det samme en Piel hvislede fra Buestrængen og gjennemborede ham, saa at han øieblikkelig tabte Ligevægten og faldt fra Klippestykket, hvorpaa han stod, hovedfulds ned i det dybe Svælg neden under. Raslen af Grenene, hvorigjennem han faldt, og den dumpe Lyd af hans Fald derfra, ledsagedes af et Skrig, hans Ledsgere udstødte af Rædsel og Angst. Laagens Børn viste sig paa samme Tid alle paa Klippetoppen over Afgrunden, og med vilde Skrig og Hævn udtrykkende Gebærder søgte de at indgyde deres Fjender Følelse af deres Mod, Antal og Forsvarsstand.

„Caracco!“ som Spanieren siger, raabte Dalgetty, „længe leve den lange Bue!“ Hans Rustning skinnede igjennem, og en Muffetfugle nedefra trængte gjennem Pantjeret, der dækkede det venstre Laar, og fastede ham til Jorden. Hans gamle Ledsgager tog ham i sine Arme og

bar ham bort fra Kanten af Klippen, medens han smertefuld udbød: „Jeg sagde det nok til den udødelige Gustav, Wallenstein, Tilly og andre Krigere, at ogsaa Laarpantseret efter min Mening burde være skudsrit.“

Striden fortsattes imidlertid og snart maatte Marquiens Folk, berøvede deres Anfører, paa Flugten søge Redning for Laagens Børn, hvis Bile aldrig fløi fra Strengen, uden at bringe Døden med sig. Dalgetty, overgivet til Dvindernes Omsorg, der paa Oldtidens Viis vare gode Saarlæger, kom sig faae Dage efter, fik sin troe Gustav tilbage og fortsatte med sin forrige Ledjager og Veiviser, og med de i Argyles Cabinet erobrede Papirer Reisen videre til Montroses Leir, hvor han snart ankom og blev modtagen af Alle med eenstemmig Glæde og Forundring.

* * *

Denne * Kriger vedblev siden med den strængeste * Nøiagtighed at udføre sin * Pligt og modtage sin Betaling, indtil han med flere Andre blev gjort til Fange i Slaget ved Whilliphaugh. Tilligemed hans andre Medfanger blev han dømt til Døden. Noget af de fjendtlige Parties

Officerer bade ved denne Leilighed for hans Liv, beskrivende ham som en Person af stor Klygt og Erfaring, der kunde være Partiet til stor Nytte. Conventet besluttede at skjænke ham Livet, paa Vilkaar, at han gif i dets Tjeneste, men ingen Overtalelse kunde bevæge ham dertil, heller vilde han døe end svige det indgangne Løfte, at blive sit Parti troe og hengiven, saalænge hans Tjenestetid varede, skjøndt Montroses Partie alt var opløst og ingen Udsigt til at det igjen kunde reise sig. Saaledes var han nærved at finde Martyr døden, ikke for sine politiske Grundsætningers Skyld, men for sine strænge Begreber om militairisk Indrolering. Hændelsesviis opdagede hans Benner at kun 14 Dage vare tilbage af hans indgangne Tjenestetid. Man opsatte Dommens Udførelse saalænge, og efter den Tid fandt de ham fuldkommen villig til at træde i nye Tjeneste, naar han kun der fik god Levemaade og god Betaling. Han gif saaledes i Conventets Tjeneste og svingede sig der op til Major i Gilbert Kers Korps, der almindelig blev kaldet Kirkens eget Nytter-Regiment. Af hans følgende Levnet er intet videre bekjendt, end at han siden kom i

Besiddelse af Landgodset Drumtwaket, som han erhvervede sig ikke ved Sværdet, men ved fredeligt Giftermaal med Enken Hanna Strachan, der alt var temmelig tilaars. Sir Dugald formodes at have overlevet Revolutionen, efterdi Sagnet fortæller, at han i en høi Alder og ganste døv reiste omkring i Egnen, fuld af Historier om den uovervindelige Gustav, Nordens Løve og den protestantiske Troes Bolværk.

Baronens Giftermaal.

(Efter det Tydste. Af N.)

I.

„Tro Du hvad jeg siger, kjære Søn, det er netop et Parti for Dig. Augusta er smuk og dannet, og hun vil bringe Dig en anseelig Medgift. Den gamle Bolzon er riig, og naar han

engang dper faa vil Augusta arve en betydelig Sum. Den ene af hendes Brødre bliver Din Naboe, og i den Anden vil Du faae en Svoger, der har stor Indflydelse ved Hoffet, — kort sagt, Alt er netop, som man kan ønske det!”

Disse Ord henvendte Baronesse Rainsfeld til sin Søn Richard, der stod alene med hende i en Vinduesfordybning. Richard var en smuk blond, velvoren, ung Mand paa henved 30 Aar. Hans brune Ansigtssfarve tydede paa en sund Virksomhed og megen Færden i det Frie og i Virkeligheden var han ikke blot Eier af det store Gods, der var paa flere tusinde Tønder Land, men han var ogsaa selv en ivrig Landmand; han satte sin Stolthed og sit Livs Lykke i selv at beityre sit Gods med Orden og Dygtighed.

Det varede noget, før han svarede paa Moderens Tiltale. Endelig sagde han: „Nei Du har Ret! der mangler i Grunden ikke andet end en Biting: jeg føler ikke Spor af Kjærlighed til hende!”

Moderen smilede med et spodst Smil. „Det kommer nok, naar der ikke er andet iveien!”
varede hun.

Richard rystede paa Hovedet. „Hun har ikke det mindste Indtagende ved sig, intet der er istand til at vække min Kjærlighed!“

„Hun smigrer Dig ikke.“

„Nei, hun tænker kun paa sig selv.“

Baronessen trak paa Skuldrene: „Naar hun først er Din Kone, saa vil hun nok tænke paa dig.“

Et humoristisk Udtryk af Bantro stod at læse paa Richards Ansigt. „Nu har jeg dog seet hende saa temmelig ofte, men aldrig en eneste Gang har mit Hjerte banket stærkere fordi hun var i min Nærhed!“

Moderen kastede et Blik paa ham. „Som en fornuftig Landmand,“ sagde hun, „er Du meget for sentimental!“

„Og af en Kvinde at være,“ svarede han, „tænker Du meget for prosaisk! jeg er dog noget mere end en Landmand; jeg smigrer mig da idetmindste med at være et dannet Menneſke, og ogsaa som saadan gjør jeg mine Fordringer. Men ogsaa som Landmand maa jeg forkaste dit Forslag. Augusta er rigtignok Datter af en Godseier, men selv befinder hun sig bedst i

Hovedstaden, hun har aldeles ingen Interesse eller Kjærlighed til Livet paa Landet."

Baronessen blev alvorlig. „Min kjære Ven!" sagde hun, „det er kun svage Indvendinger mod et Parti, som ellers Alting taler for. Du troer at Augusta kun tænker paa sig selv, jeg kan imidlertid forsikre Dig, at hun tænker meget alvorlig paa Dig. Det er en ung Pige, der læser og musicerer, men siden sin Moders Død har hun dog bestyret Huset. At hun skulde have en saadan lidenskabelig Kjærlighed til Landvæsenet, som Du, det kan Du fornustigviis ikke forlange."

„Nei, men nogen Deeltagelse," svarede Sønnen, „en vis Opmærksomhed, naar man taler derom. Og Kjærlighed dertil," tilspøiede han efter et Dieblis Tausked, „kan Damer da egentlig nok føle. See vore Cousiner, — de ere netop Exempler paa denne Paastand. —"

Moderen kastede et Sideblik, fuld af Bebreidelse paa ham. „Og Du skulde virkelig ikke have indseet hvad der ligger bag denne Jær?"

„Hvad da?"

„Du er virkelig meget naiv," svarede hun med et ringeagtende Smil.

„Richard loe. „Du mener maaskee, at de søge at behage mig?“

„Dg erobre Dig!“ tilspøiede Baronessen med Eftertryk.

„Hvad? Begge to?“

„Ja det er da klart som Solen!“

„Nei!“ svarede Richard med Lune, „der troer jeg rigtignof, at Din Beundring for Augusta gjør Dig blind.“

„Deres Interesse for Landvæsenet er meget levende, paafaldende levende, om Du vil; men det er unge Piger med Aand, hvis Die er opladt for den vigtige og indflydeliesrige Stilling som Landvæsenet nutildags indtager. Damerne kunne ikke være ganske ubekjendt med Resultater, i Byen læser de Bøger og høre Forelæsninger, saa at det er ganske naturligt at de have en vis Interesse derfor. Dg Du har heller ikke Ret, naar Du siger: at Bernhardine og Juliane først have faaet deres Interesse for Landvæsenet her, de havde den allerede da de kom.“

„Jeg vil paa ingen Maade negte, at de have Forstand,“ svarede Baronessen, „tvertimod og da din Kjærlighed til Landlivet var dem bekjendt.“

„Na!“ afbrød Richard hende.

„Ja Du forstaaer Dig slet ikke paa de unge Piger!“ raabte Baronessen, „for at vinde en Mand, som de synes om, ere de istand til at tilegne sig en heel Videnskab!“

Richard smilte. „Og om saa var,“ sagde han, „naar Kjerlighed til Landvoesenet var en Følge af Kjerligheden til Landmændene, hvad skulle saa afholde disse fra at belønne dem, der behage dem meest, for denne smigrende Kjerlighed?“

„Hans Forstand!“ svarede Moderen alvorlig. „Ingen af dem har Formue, men Begge ere de opdragne i store Fordringer.“

„Na, jeg er jo riig!“

„Rig nok for Dig selv, men naar Du faaer Kone, som — — men det er jo taabeligt af mig at ivre imod en Trudsel, du kun er fremkommet med for Spøg. Jeg har for stor Tiltro til Din Forstand, til at jeg kunde tro, at Du kunde lade Dig løfte i saadan en Snare. Saa holder jeg dog mere af den lille Marie, — hun er da idetmindste beskeden.“

„Ja, kun altfor beskeden! Hun er saa undseelig og saa forlegen, og undertiden seer hun

ud, som om hun vilde bede om Forladelse, fordi hun er til."

"Heudes Moder lever i meget smaa Kaar," svarede Baronessen, "og det er udeutviol Tanke i hendes Fremtid, der trykker det stakkels Barn. Jeg vil paa ingen Maade anbefale Dig hende til Kone, min Kjære — Gud frie mig! men jeg maa dog rose hende for, at hun ikke fisker efter Dig, som de Andre. Din Kone, min Søn, er funden! Alvorlig talt, jeg har saa smaat snakket med Hr. Bolzen om den Sag baade Fader og Datter synes om Dig, — det koster Dig kun et Ord, og Augusta er Din Brud!"

Richard raabte med Uvillie: „Gid Du blot vilde lade denne Commanderen og Arrangeren fare! Jeg forpligter mig ikke til noget, — ikke til noget som helst! For Djæveln! Jeg maa da gifte mig med hvem jeg vil!"

"Ja, gift Du Dig kun! Tag kun den ene af de Hyklerker, der speculerer paa Dig."

"Na, Du gjør dem Uret."

"Jeg vil bevise det."

"Det gad jeg dog nok —" Richard holdt inde. Med et Blik ud af Vinduet sagde han:

„Der kommer Bernhardine med sin Moder, — lad os ikke glemme, at de ere vore Gjæster.“

Bernhardine var Datter af en General, en stor, staselig blond Juno. Hun traadte ind i Salen ved sin værdige Moders Side, hilste med et smilende Ansigt og raabte til den unge Mand: „Nei noget skjønnere end Landet gives der ikke!“

Medens Richard smilende tilnærkede hende sit Bifald, sagde Baronessen:

„Gainsfeld kan i Sandhed være stolt! dette smigrende Udraab har det nu aflokket dem hver evige Dag!“

„Ja, Nydelsen kan ingen Ende faae,“ svarede Bernhardine, — og Glæden maa tale. Naar man saadan gaaer omkring i Staldene og paa Markerne og betragter Dyr- og Planteverdenen, — der er bestandig noget Nyt at see, bestandigt noget Skjönt at beundre!“

„Og jeg for min Deel,“ svarede Baronessen „maa udholde min Beundring over at en ung Dame fra Hovedstaden kan finde en saadan Smag i Noget, der dog indeholder saa mange profaiske Sider.“

„Men hvad antager de mig da for, Fru Baronesse?“ raabte Frøkenen, næsten kræftet. „Jeg hører ikke til disse fine, sværmeriske Væsnere, som de synes at tro. Jeg elsker Naturen og jeg forfriskes ved at betragte dem. De maa tro mig om de vil, men jeg befinder mig bedre i Deres Schweitzerie end i en Damesal. Jeg føler mig saa vel og saa hjemlig der, — og næsten alle Malkeføerne kan jeg nævne ved Navn!“

„Det er i høieste Grad beundringsværdigt! De rivaliserer jo paa den Maade med Schweitzeren, — og min Søn kan ikke stilles ved Siden af dem.“

„Nei han, han overskuer det Hele,“ svarede Bernhardine, idet hun sendte ham et Blik. „Hun er Hovedet for det Hele og overlader Specialiteterne til det underordnede Personale.“ Hun taug et Dieblis, og vendte sig derpaa til Richard, idet hun sagde: „Det maa være en stolt Følelse at bestyre en saadan Eiendom som denne, at understøtte Naturens skabende Kraft og tvinge den til at yde sin Herre det Bedste den kan!“

„Det er ogsaa min største Glæde, kjære
Cousine.“

„Jeg maa tilstaae,“ vedblev Bernhardine,
„at det først er her paa Hainsfeld, at jeg har
lært at forstaae, hvad Landvæsenet egentlig er.
Jeg har ganske vist altid seet noget Udelst deri
thi jeg vidste jo, at de gamle Romere holdt
det høit i Ære, og at deres dygtigste Mænd
vare ligesaa gode Landmænd, som Statsmænd
og Feldherrer, men mine Begreber derom vare
dog meget almindelige, den egentlige Kjærne
havde jeg endnu ikke faaet Syn for. Landvæsenet
er saa compliceret, indeholder en saadan Mang-
foldighed af —“

„Ja, det skulde jeg mene!“ raabte den
unge Mand.

„Og nu da jeg kjender det, saa ved jeg
ingen Bestjæftigelse, der passer bedre for en
Adelsmand, end netop denne. Han skal være
Bondens Forbillede med Hensyn til Jordens
Benyttelse, han skal være hans Lærer og paa
samme Tid, som han er hans Belgjører, for-
øger han sine egne Indkomster ved sin større
Rigdom paa Aand og Viden. Han opfylder
det gamle Ordsprog: „Noblessen oblige,“

og paa samme Tid gaaer han selv frem, idet han bringer sit Aarhundredes Opgaver nærmere deres Løsning!"

"Fortræffeligt!" raabte den adelige Landmand.

Begge Mødrene havde staaet ved hinandens Side uden tilsyneladende at have bekymret sig om Samtalens Gang. Imidlertid var ikke et Ord undgaaet dem, og medens Generalinden kastede et bifaldende Blik paa sin Datter, kunde Baronessen ikke afholde sig fra at sige: "De forstaaer kjære Cousine, paa en aandfuld og fortræffelig Maade, at sige det, som vi Folk fra Landet saa gjerne høre, men et er det at tale godt om Landvæsenet, et andet at handle efter sine Ord, og den, der er vandt til Hovedstadens Fornøielser og Udskæielser, kan ikke i Længden, saavidt jeg troer, finde sig tilfreds ved Livet paa Landet."

Bed denne Bemærkning havde Baronessen fra sit Standpunkt begaaet en Feil, som Bernhardine ikke forsømte at benytte sig af. Med en Mistkjendts hele Anstand svarede hun: "De gjør baade mig og Landlivet en stor Uret, Fru Baronesse! Tvertimod Opholdet i Hovedstaden

taber snart sine Tillokkelser, og jeg maa sige dem, at jeg for mit Vedkommende allerede er hjertelig tjed deraf. Nydelse! Alt hvad man finder Behag i og vedbliver at elske, kun det kan forskaffe Een sand Nydelse. En ædel Birtfomhed, og de Glæder, den bærer i sit Skjød, kan skaffe Een Glæde for hele Livet. Naar jeg kunde faae det, som jeg ønskede, vilde jeg kun opholde mig nogle faae Uger i Byen og tilbringe Resten af Aaret paa Landet, de Fornøielser, som Theater, Concerter og Selskaber kan yde, de trætte i Længden. Men Opholdet paa Landet, det er til enhver Tid henrivende og deiligt; baade Foraar og Efteraar, Sommer og Vinter! Jeg kan ikke tænke mig noget hyggeligere end en Vinter paa Landet, naaer Sneen flyger og Stormen suser, medens man selv sidder i den stille varme Stue i fortrolig Samtale og ved huuslige Sysler. Man behøver endog saa aldeles ikke at besøge Byen om Vinteren, det er netop behageligt at sidde i sin stille rolige Stue og vente paa den Tid, da Sneen smelter og Engene grønnes, og Fuglenes tusindfoldige Chor synger Foraaret ind."

Hun taug. Lidt efter tilspøiede hun, idet hun bestod den sænkede sit Hoved:

„Jeg kan kun tænke mig Landlivets Glæder! de kjære Tante, og de Fætter Richard, leve det og jeg beder om Tilgivelse, fordi jeg har saat dem, hvad De maa vide meget bedre end jeg.“

Hun traadte hen til sin Moder, og et Haandtryk lønnede hende for hendes velslykkede Tale.

Richard traadte hen til Baronessen og sagde hvidskende: „Troer Du endnu at det er Affectation?“

„Jeg troer ikke, — jeg veed!“

Man hørte Trin paa Gangen; kort efter gik Døren op og to Damer traadte ind som man ved første Blik saae var en Moder med sin Datter. Begge vare de slanke, af Middelhægt og med fine, næsten skarpe Ansigtstræk.

Man hilste hinanden. Richard sagde til Juliane. „Hvorledes har de tilbragt Morgenens bedste Cousine?“

Moderen, Geheimeraadinde Sonnenfeldt, svarede for Datteren: „Vi have været en Tour i Marken, og den øvrige Tid har Juliane tilbragt med Læsning.“

„De har upaatviveligt beskæftiget dem paa en meget nyttig Maade, min Kjære,“ sagde Baronessen, „men det er dog kjedeligt, at de ikke er kommet nogle Minutter tidligere, Bernhardine har nylig holdt en saadan Lovtale over Landvæsenet, at Hjertet har banket i Brystet paa mig og min Søn.“

Juliane kunde ikke gjøre derfor, men hendes smalle Læber fortrak sig til et ringeagtende Smil, men hurtig, som det var kommet forsvandt det og idet hun paatog sig en ædel Mine, sagde hun: „Ja det var kjedeligt, det vilde have været mig en stor Glæde! Men ogsaa jeg,“ tilføiede hun efter en kort Pause med et tænksomt Udtryk, — „ogsaa jeg har paa mit Værelse beskæftiget mig med Landvæsenet; dets nuværende Fremskridt og dets fremtidige Udfigter henrykte mig. Er de ikke enig med mig deri, kjære Fætter at en ny Værelse vil bryde frem for Landvæsenet ved dets Forbindelse med Naturvidenskabene?“

„Det haaber jeg!“

„Det er forbausende,“ vedblev Juliane, „hvad den menneskelige Aand udretter i vore Dage! Den behersker Naturen, idet den udgrunder Betingelserne for dens Liv, den klarer

og fuldstændiggjør sine praktiske Erfaringer ved at bringe Dem i Forbindelse med Videnskabens Resultater. Og Forskeraanden hviler aldrig, og aldrig viger den modløs tilbage fra noget Maal. Det er en stolt og opløstende Tanke ved Studier at tilegne sig Forskningens Resultater og ved deres Anvendelse at fuldkommentgøre den menneskelige Tilværelse. Jeg for min Deel, ved ingen større Fryd end at tage Deel i Videnskaben og følge den paa den Vej, den slaaer ind paa."

Bernhardine kunde ikke mere udholde den Utaalmodighed, der bemestrede sig hende. Men det er dog ingen Bessjæftigelse for Kvinderne," raabte hun, "det bliver Mændenes Sag at forbedre Naturen og spalte Begreberne, men for Kvinderne er det dog noget for abstrakt."

"Abstrakt!" svarede Juliane med et ringagtende Smil, "Tag mig det ikke ilde op, kjære Bernhardine, men de, der nutildags ikke ville lære noget, de pleie at kalde det, hvad der udfordrer nogen Anstrængelse for abstrakt."

Bernhardine rettede sig i hele sin Hvide og tilkastede hende et fornærmet Blik.

„Hvad vil det sige at abstrahere?“ vedblev Juliane, — „det er at tænke! og hvorfor skulde vi Kvinder ikke kunde tænke? have vi da ingen Forstand? kunde vi da ikke hæve os fra den almindelige Erfaring til Begreber? det skulde jeg dog tro! Ogsaa vort Hoved er indrettet for Videnskaben; vi kunde forstaae den og tilegne os den, — der fordres ikke andet end Udholdenhed og en god Villie.“

„Det er forunderligt,“ vedblev Bernhardine spottende, saa pludselig du er kommet paa de Tanker! For et Aar siden drømte du ikke om de Ting!“

„Alt skal have en Begyndelse, svarede Juliane, idet hun rødmede svagt; — „jeg har søgt at udvide mine Kundskaber, og jeg er kommet til det Resultat, at man uden Kjendskab til Naturvidenskaben ikke har nogen fast Grund at bygge sin Dannelselse paa, derfor har jeg givet mig i Lav med den og med Opbydelse af alle mine Evner søgt at vinde Terrain.“

„Vinde Terrain!“ tænkte Bernhardine, — „ja det er netop det, du vil.“

„Aand er Magt,“ vedblev Juliane, og Materien er skabt til at regjeres, forskjønt og

anvendes af Manden, og fra dette Herredømme skulde den kvindelige Slægt udelukke sig selv? Nei, naar Mændene gaae foran og bane Veien i Videnskaben, saa er det nok, vi Kvinder skulde ikke svinge os op til deres Lige, men vi skulde følge dem paa den Wei, de har anvist, som deres Tjenerinder."

"Man skulde næsten troe," bemærkede Rivalinden, "at disse naturvidenskabelige Studier havde til Hensigt at uddanne dig til en Physikers eller Chemikers værdige Brud."

"Kun den rene Kjærlighed til Videnskaben har ledet mine Skridt," svarede Juliane med Værdighed. "Erkjendelsen bærer sin Løn i sig selv, den beriger Manden og hæver Sjælen."

"Godt sagt," raabte den unge Baron, der ikke havde billiget den Andens Stikpille.

Opmuntret ved dette Tilraab vedblev Juliane: "Og Videnskaben lærer os at elske selve Birkeligheden og Livet og at nyde det paa en ædel Maade. Jeg har altid godt kunnet lide Landlivet, men efteråt jeg har sat mig ind i de store Forskeres Værker, der har offret Landvæsenet deres Mandes Skarpsind og deres Kundskabs hele Fylde, saa betragter jeg Landmanden

med ganske andre Dine. Det er ganske vist smukt at vandre gennem Marker, Enge og Skove og sværme poetisk over Alt, hvad man seer, — men det er intet mod den Glæde man føler over den frembringende Kraft, naar man med Irdsig kan fæste Blikket paa Blomster og Frugter og gøre sig klar over Aarsagerne og Betingelserne til deres Væxt. Landvæsenet er ligesom en Prøve paa Undersøgelsens Rigtighed hvad Forskeren har tænkt, det legemliggøres hos Landmanden, Sandheden bliver til Skjøndhed, og selv det Hæsligste maa tjene til Frembringelsen af noget Edelt!”

„Bravo!” raabte Richard, hvem denne Vending havde berørt paa en velgjørende Maade.

Juliane, der rødmede af Glæde og næsten saae smukt ud, spøiede til:

„Jeg haaber, man vil tilgive mig, om jeg for ibrigt har forsvaret den Side af Landvæsenet som Andre maaskee finde tør og kjedelig, som jeg mener med Urette.

Rolig og afmaalt, med den stolte Bevidsthed om at have naaet sit Maal, traadte hun hen til sin Moder, der belønnede hende med et

Blik fuldt af Kjærlighed og Haab. Richard stod et Dieblisk i Tanker, derpaa vendte han sig med Artighed til Juliane og sagde:

„Den Tilstaaelse De nylig har aflagt kjære Cousine, giver mig Mod til at gjøre Dem et Forslag. Har De seet de Maskiner, der kom hertil igaar?“

„Jo,“ raabte Juliane, — „og saa?“

„Hvis det kan interessere Dem,“ vedblev han, „saa skal jeg imorgen Formiddag sætte dem igang og forklare Dem, hvorledes de ere indrettede.“

„Tak! det var deiligt,“ raabte den Lykkelige.

„Jeg veed ikke,“ sagde Richard med et Blik paa Bernhardine og Generalinden, — „om ogsaa De —“

„Det forstaaer sig af sig selv,“ svarede Bernhardine med den største Livlighed, — „vi ville med den dybeste Opmærksomhed lytte til et Foredrag af dem; og selv om vi ikke ere saa studeerte, saa tænker jeg at deres Forklaring nok skal gjøre os Alting klart; det glæder jeg mig meget til.“

Geheimeraadinden og Juliane loe ad denne Iver. Baronessen taug, hun syntes bestjæstiget med sine egne Tanker.

I dette Dieblig gif Døren op og to unge Stikkelse traadte ind.

II.

Det var Fru von Weiden og hendes Datter Marie. Ikke alene i Henseende til deres Klædnings Simpelhed, — i Modsetning til de Andres kostbare Dragter havde den næsten et Anstrøg af Fattigdom, — men ogsaa i Henseende til Ansigtstræk og Fremtræden, var der en stor Forskjel mellem disse og de øvrige Tilstedeværende. Damerne fra Hovedstaden traadte frem med en Selvfølelse, der tydelig viste, at de i deres egne Tanker gjorde Hainsfeldt en stor Ære ved deres Besøg, jaaledes var det ikke med Fru von Weiden og hendes Datter, der var i deres hele Optræden en Resignation og en Ydmyghed, der tydede paa en fortrykt og sørgelig

Tilbærelse, deres Ansigtstræf vare veldannede, og man kunde have kaldt dem ædle, hvis ikke en vis Forsagthed og Modløshed havde præget dem med sit Stempel. Det var de fattige Slægtninge i den Riges Huus, og de vare ikke blot fattige, men de havde været rige, derfor tyngede Armoden paa dem med dobbelt Bægt. Endnu for faae Aar siden saae de en glad og sorgfrie Fremtid imøde, men Faderens uheldige Speculationer i Forbindelse med hans pludselige Død havde paa engang forandret deres lyse Udsigter til et truende Mørke.

Enken, der gennem sin afdøde Mand var i Slægt med Baronessen, var bleven indbudt af denne til at opholde sig paa Hainsfeld, indtil hun kunde skaffe sig eller Datteren en passende Stilling. De boede i en Sidebygning, thi de Bærelser i Hovedbygningen, som de havde boet i den første Tid af de 14 Dage, der vare forløbne siden deres Ankomst, havde de maattet rømme, da Damerne fra Hovedstaden meldte deres Besøg.

Marie var en af de Stikkelser, der strax ved første Diekast indgjød Deeltagelse og Medlidenhed. Hun saae ud som en Blomst der

ikke havde kunnet udfolde sig paa Grund af Mangel paa Sol og Lys, og som stod i Begreb med at visne, netop paa den Tid, da hun skulde blomstre allerskjønnest. Hun var bleg, og der var et lidende Udtryk i hendes Ansigt, hun var ikke mere, hvad hun havde været, hun var kun en Stygge af sig selv, og det vidste hun. Naar Baronessen kaldte hende „den lille Marie,“ saa maa dette Udtryk ikke tages bogstaveligt, thi hvad Størrelsen angik, var hun midt imellem Juliane og Bernhardine, og dog passede denne Bencevnelse forunderlig godt til hendes stille, indadvendte Væsen, og den bly, bestedne Maaede hvorpaa hun fremtraadte.

Det var karakteristisk nok at lægge Mærke til den forskjellige Maaede, hvorpaa de Tilstedeværende hilste de Indtrædende. Damerne fra Hovedstaden modtog dem med en Medlidenhed der tydelig nok røbede deres store Overmod. Baronessens og Richards Hilsen var venligere men dog temmelig ligegyldig.

(Fortætttes.)

Baronens Giftermaal.

(Efter det Tydste. Af R.)

(Fortsat.)

—

II.

Juliane, der for Diebliffet følte sig meest sikker, traadte et Skridt hen og sagde med paa-faldende Venlighed:

„Hvorfra komme Damerne? De seer lidt anstrængt ud, kjære Marie!“

„Vi vare nede i Haven,“ svarede Marie.

„Og tidlig i Morges,“ tilføjede Fru von Weiden, „vare vi oppe paa Klippen, hvor Marie tegnede Slottet af, for at benytte det til en Aqvarel.“

„De tegner og maler?“ spurgte den lærde Dame bifaldende.

„Det er kuu for min egen Fornøielse,“ svarede Marie.

„See, see, en Kunstnerinde! Og det hører man først nu! Ah! Nu forstaaer jeg deres Udflugter, deres censomme, sværmeriske Væsen og den ringe Opmærksomhed, som de finder for godt at skjænte Landvæsenet.“

Den sidste Bemærkning blev henkastet i en let, spørgesfuld Tone. Marie saae forskende paa hende.

„Ja,“ vedblev Juliane, „De kan dog ikke nægte det! De har aldrig været tilstede, naar Baronnen førte os omkring, og der var noget at see og lære.“

Et svagt Udtryk af Spot hvilede over Mariens Ansigt, da hun svarede: „Interessen for Landvæsenet var saa godt repræsenteret ved Herfaskaberne fra Hovedstaden, at jeg ikke havde Mod nok til at kappes med dem.“ Med en Stemme i hvilken Ironien ganske forsvandt, tilføjede hun: „Hr. Baronnen maa tilgive mig!“

„Na,“ svarede denne leende, „der hviler intet Ansvar paa dem derfor.“

Dette blev sagt i en Tone, som ikke kunde have nogen god Virkning paa den unge Pige. Hun rødmede og sendte ham et anklagende Blik.

Bernhardine fandt sig nu foranlediget til ogsaa at give et Ord til bedstie. „Om en Kappelstrid,“ sagde hun, „kan her slet ikke være Tale, det er mig kun ubegribeligt, at De saa ganske mangler Interessen for disse Ting; thi hvad er vel Eders dristigste Tanker og Fantasier imod Betragtningen af Naturen og de Indretninger, ved hvilke den stedse bliver skjønnere og herligere? Nu i Morgen,“ tilføiede hun betydningssfuldt, „vil De forhaabentlig ikke lade Leiligheden gaae ubenyttet hen. Baron Richard vil i Morgen indvie os theoriistisk og praktisk i to Maskiner, som ere komne fra England.“

„Det gjør mig ondt,“ sagde Fru von Weiden med et Blik paa Richard, „men vi kunne desværre ikke overvære Foredraget.“

„Hvorledes,“ raabte Bernhardine og Juliane som med een Mund, „en saadan Leilighed vil De forspømme?“

„Vi maa forlade Hainsfeld imorgen tidlig,“ svarede hun, og idet hun vendte sig til Baronessen, vedblev hun: „Det Brev som jeg fik iforgaars Aftes, var fra Onkel Trozbak. Hans Huusholderste har forladt ham, og han tilbyder nu mig denne Plads.“

Baronessen nikkede, men kunde dog ikke undlade at see lidt betænkkelig ud. „Efter hvad jeg har hørt om den Mand —“

„Det kan aldeles ikke afholde mig fra min Beslutning,“ afbrød Enken hende: „Verden har i de sidste Aar just ikke forvæene Nogen af os, og selv om den gamle Herre er noget gnaven og vanskelig, saa finde vi dog et Hjem paa hans eensomme Gods og behøve ikke at være Nogen til Besvær.“

Baronessen betænkte sig et Dieblit og svarede derpaa: „Maaskee er han heller ikke saa gnaven, som man siger.“

„Han være, som han vil,“ svarede Fru von Weiden med et resigneret Smil, „min Beslutning staaer fast.“

Berahardine, som endnu stadig led under den ubehagelige Fornemmelse, at Juliane var kommen et Skridt forud for hende i Landmandens Gunst, raabte nu: „Men skal De da absolut rejse imorgen? kan De ikke offre en Dag paa det Skuespil og Foredrag, som vi skal nyde imorgen?“

„Netop hvad jeg vilde sige,“ bemærkede Juliane.

„De har hørt, hvordan min Onkels Humør er. Han ønsker, at vi skulle komme saa snart som muligt, og jeg vilde nødig give ham en Grund til at ærgre sig strax ved vort første Møde.“

Medens Baronessen betragtede de to ivrige unge Damer med et spodst Smil, sagde Richard alvorligt:

„Mine Damer, lad os nu ikke tale mere derom.“ Han traadte derpaa hen til Fru von Weiden og Marie og sagde deeltagende: „Jeg havde undt dem Begge en bedre God, end den at pleie en gammel Stivnakke. Men da De nu engang har taget en Beslutning, ville vi ikke afholde Dem derfra. I alle Tilfælde har De da en Opgave og kan gjøre noget Godt.“

„Bortfjernede fra Verden,“ tilspjuede Enken, „i hvilken vi have spillet en saa lidet behagelig Rolle i de sidste Aar.“

„Det er en Lykke,“ raabte Marie bevæget, „en sand Lykke!“

Der laae noget Rørønde i dette Udraab. Richard saae bevæget paa hende, og sagde hjerteligt: „De er meget beskeden, kjære Marie. Verden maa kun have forskaffet Dem liden

Fryd, da De i Deres Alder fo glæde Dem ved Gensomhed. Men," tilføiede han med et godmodigt Smil, "trøst Dem med, at Lykken kommer ofte pludselig og der, hvor man mindst ventede det."

Marie rødmede glad. Et taknemmeligt Blif lyste fra hendes skjønne Dine.

Enhver, som har et Maal at kjæmpe for og tillige besidder Udholdenhed og Mod, vil ikke lade nogen Leilighed til at virke for samme gaae ubenyttet hen. Bernhardine var endnu ikke færdig. Hun traadte frem, saaledes at hun kom til at staae ved Siden af Juliane, og sagde til de Bortdragende:

"Jeg ønsker Dem al mulig Held og Lykke paa deres Reise. Men jeg maa ærligt tilstaae jeg vilde ikke være istand til saa hurtigt at forlade Hainsfeld; jeg vilde under de forhaandenværende Omstændigheder blive, hvad Følgen saa end vilde være," og en heroisk Bestemtheds Rødme bedækkede hendes Kinder ved disse Ord.

Baronessen havde under hele denne Samtale flaaet meget estertænsjom. Pludselig vendte hun sig til de unge Damer og sagde; "Da De seer en saa venlig Interesse for Hainsfeld

og min Søn, tør jeg ikke længer lade dem være uvidende om en Efterretning, som endnu er en Hemmelighed for Verden, men som ikke længer skal være det for Dem. Jeg har noget at fortælle, som jeg er vis paa at De, som deeltagende Venner, ville høre med Glæde."

En spændt Forventning stod at læse paa de unge Damer's Ansigt.

"Har De arvet et Gods?" raabte Bernhardine til Richard.

Baronessen ryttede paa Hovedet.

"Har De gjort en Opdagelse, som vil sikre deres Navn U dødelighed?" spurgte Juliane.

Nei, det var det heller ikke.

"Er De bleven decoreret?"

"Nei, slet intet af den Slags!" svarede Baronessen. "Men den Begivenhed, som jeg vil meddele Dem, er ikke mindre vigtig og glædelig. Min Søn har forlovet sig — han . . ."

Det er vanskeligt nok at beskrive den Virkning disse Ord gjorde paa de Tilstedeværende.

Damerne fra Hovedstaden, saavel Mødrene som Døttrene, stode i det første Dieblis stive og ubevægelige som Billedstøtter. Det sidste Farvestræk var vejet fra Mariæ Ansigtstræk

Fru von Weiden havde strax kastet et Blik fuldt af Kummer og Advarsel paa sin Datter. Richard, der saae meget forvirret, men tillige meget streng ud, foer op og raabte: „Men Moder dog! hvor kan det falde Dig ind?“

„Kjære Søn,“ svarede denne, „jeg ved godt at Du har bedet mig, ikke at lade det blive bekjendt. Men fordi, vi fortælle det til disse kjære Veninder, derfor bliver det jo dog ikke off-nelligjort! Det forekommer mig, at De paa Grund af den Deeltagelse, De vise Dia, ere berettigede til at nyde Deel i vor Fortrolighed:

Bernhardine var den første af Statuerne, som atter yttrede Tegn paa Liv.

„Det er ikke muligt!“ raabte hun i en værdig, næsten rystende Tone. „En Forlovelse og Ingen skulde vide det mindste derom, ikke engang ane det! De spørger, Fru Baronesse?“

„Ja, man skulde virkelig tro det,“ sagde Juliane.

Og idet hun vendte sig til Richard, sagde hun: „Hr. Fætter, vil De ikke have den Godhed at tale? Er det virkelig sandt? Maa vi gratulere?“

Baronessen havde tilkastet sin Søn et advarende, hønligt Blik.

Richard svarede: „Jeg tør ikke anklage min Moder for Usandhed.“

„Bravo,“ tænkte Baronessen, og et triumpherende Smil spillede paa hendes Læber.

Generalinden, som ikke tænkte paa saameget som at skjule sin Uergrelse i Ord og Miner, raabte nu: „Men hvem er da den Lykkelige? Nævn os dog Navnet, kjære Fru Baronesse! det er ganske vidst en af Landets første Damer, og vi ville da ikke længer tilbageholde vore Lykønskninger.“

„Nei, undskyld mig min Kjære,“ afbrød Baronessen hende, „Navnet tør jeg virkelig ikke nævne. Jeg har allerede handlet meget smod vor Aftale, da jeg nævnede dem Hovedsagen. See blot hvor vred min Søn er endnu! det maa være Dem nok, naar jeg siger, at Bruden efter min Mening er en i enhver Henseende fortreffelig Pige.“

„Det er jo det vigtigste, og det er os nok,“ svarede Fru von Wenden med Alvor og venlig Deeltagelse. „Hvor kunde man ogsaa vente andet? Baron Richard,“ vedblev hun henvendt

til denne, „det glæder mig ret hjerteligt at have hørt denne gode Esterretning, og jeg ønsker dem af mit ganske Hjerter til Lykke. Tilgiv, at vi nu forlade Dem. Jeg skal skrive et Brev. Kom min Datter!

Marie havde omsider fattet sig. Medens hendes Moder taled, holdt hun sit Blik fæstet paa den unge Mand, og det syntes, som om hun vilde sige noget til, men hendes Moders Opfordring bragte hende til at neie stiltiende og gaae bort med denne.

Den Uenighed, som havde hersket imellem de fire Damer fra Hovedstaden var pludselig og stiltiende bleven bilagt; Medbeisersterne og Modstanderinderne vare fra nu af Forbundne, og som styrede af een Mand fuldbragte de et fælles Værk i skjøn Enighed.

Generalinden begyndte: „Kjære Veninde — bedste Baron, modtager vore varmeste Lykønskninger! det vilde være oversflødig at skildre de Følelser, der besjæle os, Eders Venjskab vil kunne tænke sig dem. Den Tiendom som den fortræffelige Landmand har forstaaet at indrette saa mønsterværdigt, har ikke maanaet andet end en saadan Hersterinde, som nu efter Fru

Baronessens Udsagn skal drage herind. Den Dag, paa hvilken det skeer, vil være en Festsdag ogsaa for os, selv om vi skulle opleve den fjernt fra Hainsfeld."

Geheimeraadinden vidnede, at det i Gæt og Alt var hendes Hjertes Tanker.

Ogsaa Bernhardine og Juliane neiede samtykkende.

Generalinden vedblev: „Nu frygter jeg blot at jeg i høi Grad vil bedrøve min Datter med det, som jeg har at sige. Mit kjære Barn!" bemærkede hun til Bernhardine, „Du har nok ganske glemt, hvad det er for en Dag om to Dage? Den tertiende.

„Ja, det er sandt!" raabte Bernhardine dybt truffet; „Faders Fødselsdag!"

„I den sværmeriske Forighed, i hvilken Landvæsenet har sat Dig, har Du ganske forglemt det!"

„Ja," svarede Datteren, idet hun angerfuld sænkede Hovedet.

„Vi have hidindtil hvert Aar været samlede med ham paa denne Dag," vedblev Generalinden, idet hun atter vendte sig til Baronessen, „og det vilde smerte ham dybt, ikke at see alle

sine Kjære om sig. Men hvis vi skulde indtræffe i rette Tid for at ordne Alt, maa vi pakke vore Kuffter endnu idag."

Moderen og Datteren saae paa hinanden.

Geheimeraadinden vendte sig derpaa til Juliane og sagde: „Den Fatning, hvormed Bernhardine har en Efterretning, som jeg med Bestemthed veed maa smerte hende meget i en Henseende, kan tjene dig til Mønster. Jeg har ogsaa en Efterretning at bringe dig, paa hvilken du ganske vist ikke er forberedt."

„Nu?" raabte Juliane paa en Maade, der nær havde røbet, at hun forstod Moderens Mening.

„Din bedste Veninde Bertha skal have Bryllup om tre Dage. Jeg fik Brev derom imorges tidligt, men du var saa fordybet i dine Studier, at jeg ikke vovede at forstyrre dig. Senere har jeg glemt det.

„Min Mama," raabte Frøkenen, saa maa vi jo reise! Kun den meest paatrængende Nødvendighed skulde forhindre mig fra at være tilstede ved denne Fest. Og dog vilde jeg saa gjerne blive her!"

„Du indseer,“ bemærkede Geheimeraadinden med streng Alvor, „at vi maa reise — og saa snart som muligt!“

„Ja, det er sagtens nødvendigt,“ svarede Juliane.

Baronessen betragtede med Stolthed Virkningerne af sin Opfindelse. Glæde over det velslykkede Boveslykke og den gode Udsigt, der nu var til, at hendes Indlingsplan blev sat igjennem, gjorde hende formelig overmodig. Hun betragtede Damerne et Dieblif og sagde derpaa: „Jeg seer, at det vilde være forgjæves at bede dem blive længere paa Hainsfeld, men eet troer jeg dog at turde bede dem om, at de ikke vil forlade os saa snart. De maa idetmindste blive imorgen over. Husk dog paa at min Søn imorgen vil forklare og prøve de nye Maskiner.“

Bernhardines og Julianes Læber fortrak sig ved disse Ord paa een i Sandhed høist beundringsværdig overeensstemmende Maade, saa at det vilde være vanskeligt at afgjøre hvis der udtrykte meest Spot og Ironi.“

„I Sandhed!“ raabte Bernhardine, „det vilde være et overordentlig interessant Syn,

og det forvolder mig derfor stor Smerte, at jeg maa lade denne Veilighed til Belæring gaae ubenyttet hen; men det staaer nu engang ikke til at ændre. Vi Damer kunne ikke tidlig nok lære at forsvare de bedste Fornøielse, og jeg maa derfor denne Gang renoncere paa min Andeel i Skuespillet, idet jeg forudsætter, at min Veninde, for hvis Skyld det Hele er paatænkt, ikke paa nogen mulig Maade vil nægte sig denne Fornøielse.

„Det er umuligt!“ udbrød Juliane i en meget bestemt Tone, „det vilde være en overordentlig stor Nydelse og det er kun med stor Sorg, at jeg frasiger mig den. Men jeg bevinger mig selv, og opoffer min egen Fornøielse, for at glæde en elsket Veninde, som venter mig.“

Generalinden sagde: „De tilgiver, at vi maa forlade Dem,“ hilste med en Haandbevægelse og forlod tilligemed Bernhardine Salen.

Geheimeraadinden og Juliane fulgte dem.

Da Fløiddørene havde lukket sig efter dem, saae Baronessen et Dieblif paa sin Søn og brast derpaa i en lydelig, hjertelig Latter: „Nei det er ubetaleligt!“ udbrød hun. „Jeg havde

ventet mig meget af dem, men dette overstiger unægtelig mine dristige Forhaabninger. En saadan Bestemthed og Ugeneerthed! I Sandhed, det Mod, hvormed de demaskerede sig, kan stilles ved Siden af det Skuespillertalent, der hvormed de udførte deres Begeistring for Landvæsenet, og det var dog virkelig beundringsværdigt! jeg vil tie min Søn og ikke erindre dig om dine Ord, jeg seer, at du er overbeviist og det meer end nok!"

Urgrelse stod malet i hvert af Richards Ansigtstræk. „Ja,“ raabte han vred, „jeg skammer mig, — og jeg ærgrer mig! — Det er næsten utroligt, en saadan Mangøve, saa uværdigt et Spil.“

„O,“ svarede hans Moder, „vær nu dog ikke saa haard Richard! Du veed, at Hensigten helliger Midlet, og hvad var vel de aandrige Pigers Maal? — at vinde Dig!“

Richard vendte sig uvillig om og udstødte et let Suk. Døren var gaaet op, en Tjenestepige stod foran Baronessen og sagde med nedslagte Øine: „Fru Baronessen har intet at befale?“

Denne kastede et strengt Blik paa hende og svarede: „Nei! — — Dog jo, Du kan gjøre det Bærelse reent!“ Hun pegede paa en Dør tilvenstre i Salen.

Pigen traadte et Skridt nærmere og sagde i en bønlig, sørgmodig Tone: „Fru Baronesse?“

„Det nytter intet!“ raabte denne; jeg har sagt dig det engang, og jeg gaaer ikke fra mit Ord. En Pige, som udspionerer sit Herkskab, kan jeg ikke beholde i min Tjeneste!“

Den Bortviste aabnede Sidedøren og gik bort.

Richard vendte sig nu atter til sin Moder og sagde: „Nu have vi et Død at tale sammen! Troer Du maaskee, at jeg i et og alt vil føie mig efter dig? troer Du, at jeg fordi Du har sagt, at jeg er forlovet, strax vil gaac hen og forlove mig? og det ovenikjøbet med en Pige, som Du vil paanøde mig? Nei, deri tager Du feil! Du har ved Din Historie bragt mig til at indsee, hvordan de to Cousiner ere, men Du er ikke kommet Dit Maal et Skridt nærmere.“

Baronessen svarede med Alvor: „Min Søn! Naar jeg ved mit Indfald har befriet Dig for de to Hyklerster, saa er der dog altid udrettet

noget. Du troer, at jeg bruger Tvang imod Dig, og Du modsætter Dig denne — det er fuldkomment berettiget; men jeg har nu gjort mit, jeg har beredet Veien for Dig og overlader nu alt til Dig, idet jeg haaber, at Din Antipathie imod en Sag, ved hvilken der ikke anvendes nogen Tvang, vil forsvinde. Din Forstand og Dit Hjerte, ja, ogsaa Dit Hjerte kan ikke længe være blind for de Fortrin Augusta besidder. Augusta er, alt andet uomtalt, en oprigtig og sandru Pige. Jeg føler mig overbevist om, at hun ikke vilde udtale et eneste Ord, ved hvilket hun kunde vinde den Mand's Gunst, hvem hun elskede, naar hun ikke meente det oprigtigt. — ertil vilde hun være for stolt! Tvivler Du derom?"

„Nei," svarede Richard, „ærlig det troer jeg hun er. Men det, ikke at være en Hyflerske er da heller ikke det eneste som fordres." Han smilede og tilspøiede halvt underligt, halvt lune-fuldt: „Man vil dog ogsaa være lidt elsket!"

„Augusta elsker Dig," forsikkrede Baro-nessen.

„At hun vilde gifte sig med mig — det troer jeg gjerne, men at hun elsker mig, virkelig

elsker mig, at hun vilde foretrække mig for alle Andre. —“

Baronessen rystede paa Hovedet: „Ja saaledes ere I Mænd! I ere ikke tilfredse med en vakker Piges ærlige Hengivenhed, nei I ville smigres, tjæles for, forgudes — og I falde i Bedragerfjernes Snarer!“

Richard stod et Dieblif estertænkjom, derpaa udbrød han: „Løgn — og Prosa! er der da slet intet Rødt til paa denne Jord! kan ikke Ærlighed og Følelse, kan ikke sand, inderlig Kjærlighed —“

Baronessen hævede advarende sin høire Haand: „Min Søn, tag Dig iagt! Du jager efter et Phantom og forspilder derved dit Livs Lykke! det er næsten utroligt? hvordan er Du falden paa de Lanker?“

Richard svarede smilende: „Jeg maa have arvet dem efter Dig; thi de sidde dybt i min Sjæl, og jeg kan umulig bortjage dem.“

Selv denne alvorlige Sag behandler Du med Humør — det trøster mig Richard,“ blev hun med alvor'ig Godmodighed, „jeg gjentager det, jeg vil ikke bruge Tvang imod dig. Jeg ønsker kun, at hvad jeg i alle Henseender

anseer for din høieste Lykke, maa gaae i Opfyldelse. Du har din Frihed i Alt, betænk dig og tag en Beslutning! kun det vil jeg sige en Gang endnu: hvis du bestemmer dig for Augusta, saa er hun din. Farvel!"

Hun sendte ham et Blik og gik derpaa ind i det Bærelse, hvorhen hun havde viist Pigen.

Kort efter hørte man en længere borte liggende Dør gaae.

III.

Richard, der nu var alene, gik længe op og ned i Salen. Blodselig stod han stille og hensank i Tanker. Han var i en besynderlig Stemning.

Han havde følt sig smigret ved den levende begejstrede Deeltagelse, som hans to Cousinsere viste for Landvæsenet — for hans Landvæsen og for ham. Begge havde forekommet ham forstandige og elskværdige. Hans Hjerter havde

endnu ikke valgt nogen af dem; men han havde dog sagt til sig selv: „blot een af disse elskede mig! jeg vilde kunne leve lykkelig med enhver af dem.“ Den Tilfredsstillelse som han følte, gjorde ham dog paa ingen Maade blind for de unge Dammers Hensigt, at ville gjøre et godt Indtryk paa ham. Men denne deres Hensigt havde ikke blot ikke forringet dem, tværtimod de vare ved den stagne i hans Agtelse. At deres Interesse var Komediespil, troede han ikke. Thi gives der i Virkeligheden noget skjønnere end en stor og vel indrettet Landeiendom? deres Glæde derover var naturlig. Men det, at man viste ham den naturlige Glæde, — det var ogsaa naturligt.

„Og dog havde han taget feil, taget skammelig feil, hvad bryde de sig om Landvæsenet, ja, om ham selv? blot de kunde gjøre et godt Parti — det var det, de tragtede efter. For at vinde ham og derved hans Penge — spillede de de Begeistrede! Det var usfelt, smaaligt handlet!

Den Tomhed, man føler naar et hjært Haab udslukkes, gjør Een ikke blot sørgmodig, men som oftest ogsaa modløs. Man har taget

feil — og man skammer sig. Har man Ret til at nære høit svævende Forventninger og haabe paa deres Opfyldelse? hvad man tillige anstaae for ubetydeligt og ringe, det stiger nu i Værdi, ja, man synes, det er smukt og elskeligt.

Richard, der paa engang var fortørnet og ydmyget ved sine Cousinsers falske Spil, søgte efter en Maade at hævne sig paa Augustas Billede traadte frem for hans Sjæl.

Det var ikke henrivende — men det tiltalte ham dog. Han var ikke mere kold og ligegyldig — det vakte en Følelse i hans Hjerte. Hans Tanker vare omtrent disse: hun er ganske vist ikke saadan, som jeg havde tænkt mig, at min Kone skulde være, men det er en ærlig Pige, hun vil ikke bedrage mig, — og det er dog altid noget — ja, det er meget! og hvorfra veed jeg desuden, at hun ikke har nogen Følelse? jeg kan jo iajen tage feil! jeg har bedømt hende for strengt, fordi jeg kjender hende og fordi ogsaa mine Dine have været rettede paa hende.

Han overveiede nu i sine Tanker, om han skulde forlove sig med hende — og Resultatet

blev, at det nok vilde være det rigtigste at gøre det.

Dog forekom det ham, at der manglede noget, han havde stadig den Følelse, at han vilde være glad ved at finde paa en Udflugt, et Redningsmiddel. I samme Dieblik, som han havde taget sin Beslutning, drog han et dybt Suf. Men det bevirkede kun, at han ærgrede sig over sig selv. „Na, det er jo Galsskab!“ raabte han, „Fantasie! men fra nu af skal der være en Ende paa det.“

Efter denne lille Samtale vilde han forlade Salen. Da han var kommen til Midten af den, bankedes paa Døren.

I en vis Sindsstemning troer man paa Mirakler. Uvilkaarligt faldt den Tanke ham ind, at det var Augusta, og ligesaa uvilkaarligt raabte han sit „Kom ind!“ med en blød og indbydende Stemme.

Døren gik op, og — Marie traadte ind. Richard smilede. Marie nærmede sig ikke uden Forlegenhed, men med et bestemt og ædelt Udtryk og sagde: „Kjære Fætter, min Moder bad mig levere disse Bøger tilbage og takke for Laan.“

Hun lagde to fiint indbundne Bøger paa Bordet.

Richard sukede venligt. Marie aae paa ham. „Og saa,“ vedblev hun, „vilde jeg gjerne bede Dem om Forladelse. Deres Moder fortalte os deres Forlovelse, og jeg gif bort uden at ønske Dem tillykke.“

Richard svarede smilende: „Na, det gjør slet intet!“

„Jeg tager nu bort,“ svarede Marie, „og det vilde gjøre mig meget ondt, om De nærede en falsk Mening om mig.“

„Jeg vilde aldrig have taget det ilde op, kjære Marie!“

„Men det burde De have gjort!“ svarede Marie. Efter at have betænkt sig et Dieblif vedblev hun: „De Andre taug ogsaa stille, og da jeg var alene, kom jeg til at tænke paa, at De kunde synes, at jeg var ligesom de.“

„Og det vilde De ikke have?“

„Nei!“

Richard nikkede bifaldende og med et Smil der omtrent kunde sige: det var en god Følelse der ledte dig der.

„At jeg taug,“ vedbley Marie, „havde en anden Grund. Men jeg har intet tilfælles med de andre Damer — slet intet! Hun saae paa ham, en fin Rødme overtraf hendes Ansigt, og en Laare glimtede i hendes Øie. „Jeg ønsker Dem af mit oprigtigste Hjerter alt muligt Godt. Intet i Verden vil være mig kjærere end at vide, at De er lykkelig!“

En Anelse om, hvordan det egentlig stod til i det Hjerter, hvorfra disse Ord kom, greb Richard.

Den unge Pige sænkede sit Blik. Kort efter saae hun paa ham og sagde:

„De maa føle Dem overbeviist om, at jeg uagtet at jeg ikke talte derom, dog har havt Blik for Deres Gendoms Stjorhed, for Deres Jver som Landmand og for Deres jortræffelige Bestyrelse. Jeg har seet det Alt og glædet mig derover; men jeg har beholdt min Glæde for mig selv. Jeg vilde nødigt, at De skulde troe, at jeg smigrede Dem.“ Og med en Selvfølelse der bragte hendes Øine til at straale, tilføiede hun: „Vi fattige Folk have vor egen Stolthed og det er nødvendigt.“

Richard saae forbausset paa hende.

Hun vedblev: „Jeg er inderlig glad, naar det gaaer andre Menneſter godt. Jeg har ſagt til mig ſelv: min Fætter har Alt, hvad et Menneſte kan ørſke ſig, et herligt Gods, ſom han føler Glæde over at beſidde og Lyſt og Midler til at forbedre og forſtjønne det; han mangler kun eet — en Kone, ſom forſtaaer ham og harmonerer med ham. Naar han finder en ſaadan, da maa han være fuldkommen lykkelig! og nu har jeg før min Bortreiſe endnu havt den Glæde at høre, at hun er funden.“

Richard var bleven alvorlig og rødmede. Ikke uden Forvirring ſvarede han: „De er ſaa god, kjære Marie! — — Men — ſkal De virkelig reiſe?“

Marie ſaae forundret paa ham: „Jeg kom,“ ſvarede hun, „for at bringe Dem min Lykønniſning og tage Aſked. De maa føle Dem overbeviſt om, at det er mig en ſtor Glæde at kunne forlade Hainsfeld med den Viſhed, at Lykken boer i ſaa rigt Maal og ſaa fuldkomment ſom man kan opnaae den her paa denne Jord!“

Richard ſvarede bevæget: „Men — reiſer De da gjerne herfra?“

„Nu — ja!“

„Men vil De blive lykkelig, Marie,“ spurgte han efter et Diebligs Løusshed. „Hvad kan De finde hos den gamle Menneſtefjende?“

„Ikke meget,“ svarede hun: „men hvad jeg behøver, det bringer jeg med ſelv.“ Og da han ſaae ſpørgende paa hende, tilføiede hun: „Et tilfreds Hjerter.“

Richard betragtede hende, ſom om han vilde udgrunde hendes Tanker. „Den, ſom er tilfreds, har hvad hanønſter. Har De det?“

„Jeg kunde næſten ſvare ja! Alt det, ſom er nægtet mig, søger jeg at lade være atønſte, og hvad jeg har, er nu Alt for mig!“

Richard rystede paa Hovedet.

„Jeg har kun lidt,“ vedblev hun, „det er ſandt, næſten intet. Men min Sjæl er riig, og de Timer jeg tilbringer i Ecnſomhed, ere de lykkeligſte i mit Liv.“

Den unge Mand's Miner, ſyntes at ſaae et mere og mere beſtemt Udtryk.

„Vi kunne blive et heelt Liv for os ſelv, det er ſandt,“ svarede han, „men lykkelige ere vi kun, naar en Anden deler vor Lykke.“

En fiin Rødme bedækkede den unge Piges Kinder, og et venligt Smil kruſede hendes

Læber. Men hun fattede sig snart og svarede: „Det maa være Deres egen Opfindelse, kjære Fætter. Nei, hvert Tab, hver Mangel har her i Livet sin Stedsfortræder og derfor er ikke blot det ene, men ogsaa det andet muligt. De har en lidenskabelig Drift til Virksomhed — og De har Deres Landeiendom! De elsker — og er gjenelsket! Dem kan det maaskee forekomme, som om man ikke kan være lykkelig uden en stor Virkefreds og — uden Gjentjærlighed. Men dog kan man det. Hvad Verden nægter os, det fremstaaer i vort Indre, det giver Sjælen os. Og lidt giver Verden os dog ogsaa, og med desto større Trost og Kjærlighed dvæle vi ved det Lidet. Den Fattige føler Lykke ved at opfylde sin Pligt. Og — den, som ikke bliver elsket, han føler Lykke ved at elske!

Richard saae et Dieblit ned for sig, derpaa spurgte han: „Kan man da elske uden Gjentjærlighed?“

Marie saae forbausset paa ham.

„Eller, jeg vil hellere spørge,“ sagde han, „Kan man vedblive at elske — elske hele sit Liv uden Gjentjærlighed?“

Hun sukkede med en sørgmodig men dog bitter Mine: „Kjender De da ingen Exempler? ikke blot Kvinder, ogsaa Mænd have elsket saaledes.“

„Ja, saa vil jeg da indrømme Dem det!“ svarede han; „men De sagde, at Kjærligheden kunde være lykkelig uden Gjentjærlighed. Lykkelig; er det muligt?“

„Naar man elsker oprigtigt og inderligt,“ svarede Marie med en Iver, der bragte hende til at rødme, „ja, da er det muligt! hvad er Kjærligheden andet end den dybeste og skjønneste, den saligste Følelse? hvad er den andet end Lykke? og naar den higer efter Gjentjærlighed men ikke naaer den, og Sjælen derfor maa lide — da er denne Lidelse sød og dyrebar for den sande Kjærlighed, og den vilde ikke bortbytte den for al Verdens Herlighed! den Kjærlighed, som ikke bliver bevaret, den bortgiver det ædleste uden at faae Noget igjen, den er høimodig, og det er en stolt, en trøstende Følelse. Nei,“ vedblev hun med stedse vorende Bevægelse, „den sande Kjærlighed kan ikke blive ul lykkelig paa Grund af Mangel paa Gjentjærlighed. Den er for rig, for stor, for uegen-

nyttig, for guddommelig dertil. Den ønsker den Elskede al Guld, al Glæde her i Livet. Den lever i ham, og naar den seer alle hans Ønsker opfyldte, da har den selv Alt, hvad den begjærer, og er lykkelig — fuldkommen lykkelig!”

Medens den unge Pige talede saaledes, var der foregaaet en Forandring med hende. Den beskedne, bly og tilbageholdne Marie var forsvunden, en Anden var traadt i hendes Sted. Den Fatning, hun havde tilkjæmpet sig, den Seier, hun havde vundet over sig selv, havde i Forening med Samtalens Gang blottet hendes Tankers Skjønhed og hendes Karakters ædelmodige Høisindethed. Hendes Sjæls inderste Kraft var brudt frem som en Flamme, havde reist hendes Stikkelse og gennemglødede hendes Ansigt. Ungdommens og Kjærlighedens Genier slagrede om hende!

Richard saae forbausset paa hende. Hans Blik vidnede om alvorlig Bevægelse og Høisigtelse. Hans Hjerte begyndte at banke, og en ham hidtil ukjendt salig Følelse gennembevævede det. Den som elsker saaledes, svarede han, kan ikke være andet end gjenelsket. Det er umuligt. Til en saadan Kjærlighed kommer

Gjentfjærligheden og med den dog først den sande Lykke!

Marie smilede. De holder fast ved deres Opfattelse og i Virkeligheden har De ogsaa Ret. Kjærlighed tilligemed Gjentfjærlighed er det bedste Gode, den høieste Lykke, det meest fuldkomne, og jeg troer, at det er blevet Dem tildeel. Saa glæd Dem da og nyd Deres Lykke og vær overbevist om, at Deres Venner glæde sig med Dem.

Richard saae henrykt paa hende. De er en Engel! raabte han. Og De elsker mig! ja — De elsker mig! det meest Vidunderlige — et Mirakkel er hendet mig!

Ogsaa han var blevet forandret. De ømme Følelser havde bemægtiget sig ham, Fryd og Lykke lyste i alle hans Ansigtstræk og forklarede den.

(Sluttes.)

Baronens Giftermaal.

(Efter det Tydske. Af R.)

(Sluttet.)

III.

Marie var traadt ham et Skridt nærmere, Med et eget bedende, næsten smigrende Smil jagde hun: „Jeg reiser nu bort, kjære Fætter. Det Sted, hvor jeg skal boe, er saa godt som et Kloster. Jeg kommer ikke i Samqvem med Nogen — — — Siig mig derfor til Miskeed Navnet paa Deres Brud. Hvem er hun?“

„Hvem hun er?“ gjentog han nølende, medens hans Hjerter bankede hæftigt.

„Siig mig det,“ raabte hun. „De tier. Skal det da være en Hemmelighed?“

„Nei!“ raabte Richard, og Kjærlighed lyste fra hans Dine. „For Dem ikke, slet ikke for Nogen! hele Verden skal kjende hende, som jeg elsker og evig vil elske!“

Marie spurgte bævende: „Og hendes Navn?“

Richard gif hen til hende, greb begge hendes Hænder og raabte: „Det er Dig, Marie! Dig og ingen Anden! Dig, den kjærligste, den bedste, den ædleste Skabning!“

Marie var vejet bleg og forstrækket tilbage. Men Richards Blik og bløde Stemme havde noget uimodstaaeligt overbevisende ved sig. Rødmen vendte atter tilbage, og et saligt Smil forskjønnede hendes ædle og rene Træk. Dog var enhver Tvivl endnu ikke forsvunden, hun raabte nu: „Richard, for Himlens Skyld — Deres Moders Ord —“

„Var en Opfindelse for at blotte Hyklersterne der vare komne for at besnære mig, et Bedrag, som jeg velsigner, thi det har skaffet mig den største Lykke i mit Liv.“ Han saae paa hende smilende, og sagde: „Men elsker Du mig ogsaa Marie? elsker Du mig oprigtigt?“

Hun kastede sig om hans Hals, og et varmt Kys beseglede Deres Elskovspagt.

Det var ganske stille i Salen. Pludselig hørte man Trin udenfor Døren.

„Det er Din Moder!“ raabte Marie, „hvad vil hun sige?“

Richard smilede stolt. „Du er min,“ svarede han. „Lad kun mig om det øvrige.“

„Der er Flere,“ sagde Marie lyttende.

„Ah!“ raabte han, „De kommer for at tage Afsted. Gaae lidt tilside. Vi maa først spille lidt Komodie.“

Marie gik bort fra ham. I hendes Holdning var der paa engang inderlig Lykke og Stolthed og en Bestedenhed, som Ingen vilde have kunnet fremhyfle.

IV.

Døren gik op. Baronessen saae ind i Salen og sagde: „Her er han; hav den Godhed at gaae ind.“

Dg ind traadte Generalinden med Bernhardine og Geheimeraadinden med Juliane. Baronessen gik hen til sin Søn.

„Richard,“ sagde hun, „vi ere i en ubehagelig Situation. Vore fjære Gjæster ere

meget opbragte, de sige, at vi have drevet Spøg med dem, ja, fornærmet dem. De troe slet ikke at Du er forlovet."

Juliane traadte frem med en Anstand, som om hun var udvalgt til Ordsførelse, og sagde til Richard: „Ja, Hr. Baron, vi have sagt det og med Rette. Bruden, den „i enhver Henseende fortræffelige Pige,“ existerer slet ikke. De har bedraget os, traadt vore helligste Følelser under Fødder, og hvorfor har De gjort det? hvorved have vi fortjent en saadan Behandling? De og Baronessen have krænket os haardt!"

„Det er noget ganske nyt,“ tilspiede Bernhardine, „at man kommer fra Hovedstaden ud paa Landet for at blive holdt for Nar."

„Det er skammelig!" raabte Generalinden.

„Det er en fuldstændig Negligence af de Hensyn, man burde tage til os,“ yttrede Geheimeraadinden.

Baronessen stod med en bestemt Mine. „De tager feil, mine Damer!" svarede hun. „Jeg vil overbevise Dem derom. Du ser,“ vedblev hun, idet hun vendte sig til Richard, „at vi ikke længer tør bevare Hemmeligheden. Du maa beslutte Dig til at nævne Din Bruds

Navn, for at den Tviol, som gjærer i vore fjære Slægtninges Hjerter fuldstændig kan forsvinde. Du maa gjøre det, der er ikke Andet for." Med et Blik, som bad de Andre om Tilladelse dertil, tog hun Richards Haand og førte ham hen til Vinduet. Her sagde hun ganske sagte:

"Gjør kort Proces min Ven. Tjenestepigen Susanne maa have lyttet og forraadt os. Siig til dem: min Brud er Augusta Bolzen. Jeg skriver da endnu i Dag et Brev til hendes Fader, imorgen gjøre vi dem et Besøg — og Du er forlovet. Vær en Mand, handl dristigt og raft!"

Richard svarede: "Jeg vil handle!"

"Gud være lovet," sagde Baronesssen, idet en Glædesrødme overtraf hendes Kinder.

Richard traadte nu frem med ædel Anstand og begyndte saaledes:

"Mine ærcde Damer! dengang min Moder i Deres Nærværelse foralte at jeg havde knyttet et kvindeligt Bæsens Skjæbne til min, da var det, som om en prophetisk Mand talede gjennem hende, som om en Anelse sagde hende, hvad den nærmeste Fremtid sikkert vilde bringe. Jeg

modfagde hende ikke, thi Lanterne om min Fremtid væltede ind paa mig og bandt min Tunge. Men hvad der dengang stod for mig som en Anelse, taaget og ubestemt, det har nu udfoldet sig for mig til den skønneste Virkelighed! jeg elsker — og jeg elses."

"Men hvem er da den Lykkelige? hvad hedder hun?" raabte Bernhardine med en Utaalmodighed, hun forgjæves søgte at skjule.

"Hendes Navn er Dem velbekjendt," svarede Richard.

"Min Moders prophetiske Ord ere gaaede fuldkommen i Opfyldelse; thi den Pige, som har skjænknet mig sit Ja er saa riig paa Skjønhed og Dyd, saa riig paa —"

"Ja, det forstaaer sig af sig selv," faldt Juliane ham i Talen. "Men hendes Navn var det, vi ville vide!"

Baronessen gottede sig over denne lidenskabelige Utaalmodighed. Hun glædede sig over den Maade, hvorpaa hendes Søn piinte og plagede de unge Damer, ved at trække Talen i Langdrag, og hun lagde aldeles ikke Skjul paa sin Glæde.

„Dg nu,“ vedblev Richard, „skal jeg nævne Dem hendes Navn.“ Dg med et alvorligt, næsten høitideligt Udtryk tilføiede han: „Dg De skal ikke blot høre hendes Navn, men De skal lære hende selv at kjende.“

Derpaa traadte han hen til Marie, der havde holdt sig aldeles ubemærket tilbage, og sagde:

„Her er min Brud, min inderlig elskede Brud, der, om Gud vil, snart skal blive min Hustru. Hendes Navn er Marie von Weiden!“

Han tog hendes Haand, og hun stod ved hans Side ydmyg og rødmende, men bævende af Salighed.

Nu var det Baronessens Tour at blive overrasket. Hun havde glædet sig som et Barn til det Dieblif, da Navnet Augusta Bolzon skulde fuldende hendes Triumf. Dg nu! naar hun saae paa den mandige Alvorlighed, den fuldkomne Bestemthed, der havde sat sit Præg i hendes Søns Ansigt, saa maatte hun jo troe det. Ubævegelig stirrede hun paa de to, og Overrasselse bandt hendes Tunge. Hendes Tanker flygtede og det var hende umuligt at fremsføre et eneste

Ord. Kun hendes hæftigt aandende Bryst vidnede om Kampen i hendes Indre.

Denne pludselige Bending havde ogsaa flaaet Damerne fra Hovedstaden med Overraskelse. Men snart forandrede Overraskelsen sig til Spot og ondskabsfuld Glæde over den Hævn, Skjæbnen havde tilføjet hende, som de maatte ansee for deres virkelige Fjende.

Døttrene smilede og Mødrene smilede og gottede sig med en ufordulgt Skadefryd over Baronessens Bestyrrelse.

Richard og Marie traadte hen til hende, og han sagde: „Kjære Moder, vi bede Dig om Din Belsignelse, endnu imorges roste Du Marie, — nu har jeg gjort mit Valg, og jeg venter at Din Kjærlighed vil skjænke os din Belsignelse, der først giver vor Forbindelse dens rette Indvielse.“

„Kjære, lille Tante!“ raabte Marie bedende og saae ydmygt og kjærligt paa hende med fine brune Øine.

Det stod klart for Baronessen, at hun ikke havde andet at gjøre end at give sit Samtykke. Det unge Pærs smukke rørende Kjærlighed havde gjort et dybt Indtryk paa hende, og tillige var

Det hende en tilfredsstillende Tanke ret at kunne beskjemme Damerne, hvis ondskabfulde Blikke hun vel havde bemærket.

Fuld af Bærdighed omfavnede hun den undseelige Marie, trykkede hende et Kys paa Panden og sagde rørt:

„Ja, Du skal være min kjære Datter!“

„Tat,“ raabte Richard og Glæden lyste ud af alle hans Træk.

Trods al sin Alvor havde denne Scene dog ikke kunnet fraviste Damerne den Overbeviisning, at Baronessen gjorde gode Miner til slet Spil, og det var med et Ansigt, der trods al sin Venlighed tydelig udtrykte denne Følelse at Generalinden nærmede sig til dem og sagde „Saa maa vi da have den Fornøielse at lykønske Dem paany. Jeg ønsker Dem al mulig Lykke Hr. Baron!“ Derpaa vendte hun sig til Baronessen og sagde: „Tillad mig en lille Bøn Fru Baronesse! De kjender de Grunde, der tvinge mig til at forlade Hainsfeld endnu idag. Hvis De ikke har noget derimod, ønskede jeg gjerne at tage en Grindring om mit Ophold med mig.“

„De har kun at befale,“ raabte Baronessen.
 „Hvad ønsker De?“

„Det er kun Deres Stuepige Susanne, svarede Generalinden. „Jeg synes godt om hende, og hvis de vilde have den Venlighed at —“

„Med største Fornøielse,“ sagde Baronessen med et Smil. „Agtet hendes Tid ikke er udløbet endnu, kan De godt tage hende med strax. Hun besidder Talent, der egner sig bedre for Livet i Byen end paa Landet, og jeg beundrer det skarpe Blik, hvormed De saa hurtigt har opdaget denne hendes fortrinlige Egenkab.“

Generalinden takkede, man hilste hinanden og Damerne traaf sig tilbage.

Lidt efter gik Døren op igjen, og Fru von Weiden traadte ind. Med et Blik paa Datteren raable hun:

„Men, kjære Marie, er Du her endnu? Jeg har søgt Dig overalt. Jeg har skrevet Brevet til Onkel færdig og vil gjerne, at Du skal tilføie nogle Linier.“

Man gik hende imøde. Og hun undrede sig over, hvor alle Deres Ansigter straalede.

„Kjære Tante!“ sagde Richard: „Det Brev skal De strax rive istykker. Der bliver ikke

noget af Reisen denne Gang. Nu blive De og Marie her, thi hvis De ikke vil nægte os Deres Betsignelse, saa vil jeg gjøre Marie til min Kone."

Hun stirrede forstenet paa ham. Den Lykke var for stor, til at hun kunde fatte den. Men Marie slyngede sine Arme om hendes Hals og Taarer i Dinene: "Jeg skal være hans Kone, lille Moder, hører Du, hans Kone?!"

Da gik først den lykkelige Sandhed op for hende, og rørt gav hun dem sin Betsignelse.

Skudet fra Baskonen.

(Fortælling af „Penelope for 1823," efter Th. Hell.)

Vi sad i fortroligt Samqvem omkring Berg-raadens gjæstfrie runde Bord, og lode den ædle Rhinskviin skumme i Glassene. „Høit leve hver brav Kone, og hver huld Pige, som gaaer Huus-

moderens høie Kald imøde!" raabte vor Bært, og Alle reiste sig, og Glassenes harmoniske Samklang vidnede om, hvor ærligt vi meente Skaalen.

Folk vilde undre sig over at høre netop os udbringe den Skaal, og saaledes af Hjertensgrund! Vi gamle Ungkarle tilhobe! sagde Doctoren idet han satte sit tomme Glas paa Bordet. — "Jh, hvorfor det? Hvis De kunde see os ind i Hjertet — der er vist ingen af os, som jo i det mindste een Gang i sit Liv har sat sit høieste Held i den Tanke, at kunne trykke en brav Kone i sine Arme! svarede Obersten. "Jeg slutter idetmindste fra mig selv; thi saaledes er det gaaet mig." — "Og mig ikke et Haar bedre!" — "Mig ikke heller!" — "Jeg kan ogsaa melde et Ord om det samme!" — "Ligesaa Hr. Broder!" — og saaledes lød omtrent det samme fra Alles Læber paa engang, og Mændene saae leende paa hinanden.

"Beed I hvad," raabte da pludselig Hofraaden, "siden vi saa uvilkaarlig have skriftet for hinanden, saa lad os ogsaa, hver især gie det Enkelte til Bedste og meddele hinanden til gjensidig Opbyggelse, hvad Enhver erindrer sig fra den Tid, han var nærmest til at styre ind

i Egtestandens Havn, og hvad der igjen har drevet hans Skib ud paa rum Søe." —

„Bravo!“ raabte de Forsamlede, „det er et Ord!“

— „Og da Obersten først har meldt sig som forhenværende Egtestandsrekrut, saa skal han være den første, der endnu i aften giver os sit Eventyr til Bedste,“ voterede Skolemesteren og de Andre stemmede i med.

„Paa det Vilkaar,“ svarede Obersten, „at I samtligen næste Gang forsamles hos mig, og saaledes gaa igjennem, saa at den, der den ene Aften opvarter sine Venner med sin Fortælling, til Skadesløsholdelse en paafølgende Aften beværter dem med legemlig Føde, hvorved Drikkevarerne ikke maa mangle.“

„Antaget!“ raabte Kredsen, og Bygmesteren vedblev med høi Røst: „Naa saa begynd da, Oberst, og dæk op for os med en af Dine Historier; hos jer Officerer er der vist nok at vælge iblandt! —

„Gale Streger kunde jeg maaskee fortælle Dig endeel af,“ svarede Obersten, „men I vil jo høre om et Forhold, hvori Hjertet for Alvor var med i Spillet, og altsaa kan jeg kun opvarte Eder med eet Træk af mit Liv, hvilket I

naar J flittigt have hørt paa mig, til Slutningen kan give, hvad Navn J vil, for at vi dernæst kunne ordne vore Fortællinger, som sig hør og hør i Række og Seled.

„En god Tanke!“ sagde Maleren, „og vor Archivarius, som sidder der saa tør og alvorlig kan protokollere, indregistrere og nummerere dem!“

„Du mener nok — fordi det ogsaa er gamle Documenter,“ smaaloe denne, „naa, jeg lover Jer, at J ikke heller skal blive misfornøiet med mine Elskovspapirer. Men lad nu Krigshelten der komme til Orde.“

Da begyndte Obersten endelig, som følger:

„Feldttoget var forbi, jeg var blevet Capitain og kom tilbage til min Garnison. Freden gav mig Roe, jeg kunde let faae Orlov og besluttede at benytte denne til en Reise gjennem Overitalien, for at gjensee Egne, jeg vel engang før havde gjennemdraget med Baaben i Haand, men som jeg nu fredeligen vilde gjennemvandre. Hvad jeg havde forud fra min første Reise var et Bekjendtskab med det italienske Sprog, der var mere end overfladisk, da jeg fra Ungdommen havde dyrket det med Fortjærlighed, saa at jeg

talte det med en saadan Færdighed, at man tidt holdt mig for en Jndfødt, hvortil ogsaa mit skarpttegnede og noget brune Ansigt gjorde sit. Over Benedig, hvor jeg gjerne opholdt mig en god Stund, kom jeg til Verona, hvor det behagede mig mindre, og som jeg forlod hurtigt, for at opholde mig deslængere i det venlige, muntre Mailand. — Det var allerede bleven mørk Aften, da jeg rullede paa den skjønne Landevei fra Bergamo og befandt mig endnu kun nogle Miglier fra Mailand. Bludselig hørte jeg et Pistolskud. Jeg skynder paa Postiljonen, at han skal kjøre hurtigere, men Alt var igjen bleven stille. Dog, nu fik jeg Die paa en Lysning som af Bognlygter, ikke langt foran mig paa Veien, og jeg hørte et halvqvart Skrig. Jeg lod pidste paa Hestene. Da forlod Skinnet af Lygterne Landeveien, jeg var nær nok til at see en Bogn fare i den største Hurtighed ned ad en Sidevei, paa venstre Side af Hovedveien. To Karle sad paa Hestene, der vare spændte for Bognen, en Rytter sprængte afsted ved Siden af den, paa ny troede jeg at høre Raab om Hjælp, et nyt Pistolskud lignede iveiret foran os.

Min Bogn jagede i Gallop bag efter den, min dobbeltløbede Flint var taget ud, Skuddet traf Rytterens Hest, den styrtede med ham, vi vare ganske nær. Min Rideknægt Vilhelm skyder endnu en Pistol af, dog uden at træffe, og jeg springer af Bognen; men førend vi endnu kunde naae dem, havde Karlene hugget Skaglerne over, løftet deres Kammerat op paa en af de fraspændte Heste, og sprængte nu afsted i fuld Carriere, førend jeg fik Tid til at lade mit Gevær paa nye.

Faren var forbi. Jeg soae ind i Bognen der var svagt oplyst af Lygterne. En Kammerpige viste mig først sit af Angst blegnede Ansigt. Men ligesom hende i det andet Sæde i Bognen — hvilket Madonnaansigt! Det var en Lykke at det Skud, der af Rytteren i Flugten var sigtet ind i Bognen, var slaaet Rlit. Hiint skønne Ansigt var kun bedækket af en Afmagts milde Blegghed, ikke af Dødens tilintetgjørende Slør. En aldrende Mand af et agtværdigt Udseende strakte mig nu først sin Haand imøde, og vandt Ord til at takke mig som sin Frelser. Den skønne Afmægtige kom til sig selv igjen; man steg ud af Bognen, hendes Fader — thi

det var den nysnævnte Mand — førte hende hen til mig som til en Skytzensengel, hun vilde i Diebliffets Angst kysse min Haand, men jeg greb hendes og trykkede den til mine Læber. Deres Taknemmelighed var saameget des større jo mere overhængende Faren havde været, formedelst et i Nærheden eensomt liggende Huus, der var ildeberygget og hvorhen Røverne usfridig vilde have bragt Byttet i Sikkerhed. — en Frelste var en Kjøbmand, Ghibertoni fra Benedig, og hans Datter heed Clara: saa m^eget fik jeg at vide i de næste Minutter.

Dog man maatte søge saa snart som muligt at naae Staden. Jeg lod Hestene spænde fra min Vogn, ved hvilken Wilhelm imidlertid blev og spænde for Ghibertonis Reisevogn, satte mig da der ikke var noget Plads hos Kammerspigen Bettine, fordi den anden Halvdeel af Sædet var fuldt optaget af qvindelig Pynt, selv paa Rudslesædet, og saaledes kjørte vi, hine glad over deres Frelse, jeg over min Bedrift, med let Hjerte til Mailand. — Med let Hjerte jeg? — Næsten kunde jeg benægte det, thi erindrer jeg mig ret, saa havde allerede det første Syn af Clara saaledes sat mit Hjerte i Bevægelse,

at jeg paa mit Høisæde ikke tænkte paa andet end paa den indtagende Taknemmelighed, og vel hundrede Gange bebreidede mig, at jeg med alt for slet Taktik ikke havde benyttet Diebliffet og idetmindste, istedetfor den smukke Haand, ikke benyttet den Yndiges endnu mere indbydende Læber som Hjælpemiddel imod hendes Forlegenhed. Men nu var det for sild, og desværre var mit Sæde skruet saa høit iveiret, at jeg ikke engang kunde styrke mig ved det mindste Tilbageblik.

Det første Bærtshuus i Mailand var os det kjæreste, og det passede sig naturligtviis fuldkommen for den Interesse jeg følte for den ved min Hjælp Frelste, at jeg ogsaa indquarterede mig i det samme. — Den følgende Morgen udtalte Ord og Blik sig endnu inderligere og friere, og jeg havde al Grund til at prise mig lykkelig ved mit natlige Eventyr, da jeg bestands dig mere og mere fandt, hvilken en vakker og dannet Mand Ghibertoni, hvilken en herlig Pige i Mand og Hjerte, i Tilløkkelse og Ynde Clara var. Selv min Vilhelm fandt Behag i den skjelmste Bettine, og saaledes forløb flere Dage i den muntreste Livsglædes klare Soelskin. —

Ghibertoni betroede mig at han var geraadet i Misforstaaelse med Dyrigheden i Benedig og desaarfag havde i Sinde ganske at forlade hiin Stad og bosætte sig i Tydskland. Først maatte han imidlertid til Paris, netop for at jevne hine venetianske Forhold, men saasnart han havde bragt Alt i Orden der og draget sine Benge bort fra Benedig, haahede han paa mit Fædrelands Jordbund at finde et roligere Opholdssted, end han med alle Ophoffrelser til de franske Officianter i den sidste Tid havde kunnet skaffet sig i sit eget.

Alt dette var venlige Udsigter til en Fremtid, som jeg udmalede mig med de meest glødende Farver, thi jeg maa uden lang Tøven tilstaae det for Eder, jeg var for første Gang i mit Liv saa ret alvorlig forelsket, at jeg havde fattet det faste Forsæt at offre den hulde Clara min Frihed, og hendes Velvillie imod mig, som syntes at tiltage med hver Dag, hendes Tilnærmelse, der udfoldede sig mere og mere frie ved enhver Samtale og saa mangt et sagte Bink af Faderen og Kammerpigen, som jeg havde Egentfærlighed nok til at udtyde til min Fordeel, lode mig haabe, at jeg ikke vilde blive

bortviist ubønhørt, naar jeg kun først vovede paa at bede.

Men den, der allerede har levet en kjon Stund i Frihedsstanden, opgiver denne for det meste ikke saa hurtigt, uden at oppebie en ret høitidelig Anledning dertil, paa det at Offeret ligesom kan være ret festligt forberedet for hver Grindring i Fremtiden. Saaledes gif det ogsaa mig. Allerede vare over otte Dage forløbne, og jeg havde endnu ikke mælet et Ord, da begave vi os i Selskab med hinanden til det yndige Monza, ikke langt fra Mailand, ikke for at befinde os i Nærheden af den berømte Jernkrone, men for endnu at henleve de sidste Sommerdage ret saligt i Favnen af den friske Natur, som der frembyder sine Nydelser i den rigeste Fylde. Vi toge ind paa en Villa af en herlig Beliggenhed, som tilbød os alle Beqvemmeligheder og hvis Gauger endnu dustede af de først sildigere omhyggeligen med Straa dækkede Orangespalieres Bellugt. Jeg havde til Logis den høire Fløi i den første Etage af den lille Bygning, Ghibertonis opholdt sig i den venstre, og en fælleds Sal, blot oplyst af et stort Glasvindue, udenfor hvilket en Balkon traadte ud

imod Haugen, forbandt vore Opholdssteder. — Her vilde jeg aabenbare Clara mine Følelser, bønfulde hende om hendes Gjentjærlighed, og derpaa forkynde min Lykke for hendes Fader, hvis Belvillie for mig jeg kjendte. Det var nu ogsaa paa høi Tid, thi min Orlovs Udløb kaldte mig inden 10 Dage tilbage til min Garnison. Allerede hundrede Gange havde jeg sagt Damer noget lignende, uden at føle andet derved end Diebliffets Lidenskab, og det havde ikke faldet mig vanskeligt; men her var det, som om den Følelse, der skal udbrede sit Tryllerie over et heelt Liv, tillukkede mine Læber, røvede mig hvert Ord, stjal mit Mod, og saa tidt jeg vilde begynde at spørge Clara inderligere, og at lede den muntre Samtale, der fandt Sted mellem os, hen paa dette alvorligere Punkt, fattedes jeg den behørigc Indledning, jeg blev forvirret, Clara smuttede fra mig, og — miu Sag stod ligesaa uvis som tilforn.

Nu, imorgen tidlig ganske vist! sagde jeg endelig til mig selv, da Tiden bestandig rykkede nærmere og nærmere, og satte mig med denne faste Beslutning om Astenen til det festlige Maaltid, som vi stedse nøde tilsammen ved det fælleds

Taffel paa den rummelige Balkon, hvor vi havde den vide Udsigt over det af Maanestien belyste himmelske Landskab, og vare omsusede af den rene Lufts kjølige Aande, der viftede gjennem Laurbær- og Platan=Lundene. Og Clara var saa himmelsk mild imod mig og synes selv at have en saa søm Hjemmelighed hvilende paa sit elskende Hjerte, der gjerne vilde have udfoldet sig for mig, og kun endnu syntes at være holdt tilbage af Faderens Nærværelse, saa at jeg med en Længsel, som aldrig nogenfinde tilforn, ønskede at den Dag imorgen var kommen, og var fast overtydet om, at den vilde bringe mig Hesperidernes saalænge gjemte Frugt der skulde fryde og gøde mit hele for Fremtiden af Kjærlighed og Salighed gennemstraaede Liv.

Da bragte man pludselig et Brev til Ghibertoni, det var blevet sendt med Express fra Mailand til Monza. Det kom fra Paris, og bød ham at indtræffe der i den allerstørste Hast, hvis hans Sager skulde tage den forønskede Gang, da Keiserens Afreise var saa nær, at et Dieblis Tøven let kunde bevirke en Forfeilelse af hans Maal. — Ghibertoni var, da Brevet

desuden indeholdt gode Udsigter, glad bevæget; det blev besluttet at man skulde bryde op den næste Morgen ganske tidligt, man adskiltes hurtigt, for endnu at vinde Tid til at pakke ind og nyde nogle Timers Søvn, og et Afskedsblik Clara sendte mig, syntes at sige mig, hvor smerteligt det var hende, at maatte skilles fra mig uden Erklæring.

Nei, det skal Du ikke, tilbødte Pige, raabte jeg til mig selv, og besluttede at benytte det første Dieblik da Clara vaagnede, til at aabnebære for hende, hvad jeg var saa dybt og saa inderligt skjult i mit Hjerte. Clara var altid den første, der var vaagen i Huset. Jeg vidste at hun da sædvanlig i den indtagende Morgenragt gik nogle Dieblikke ned i Haugen for at indaande den rene Morgenluft, indtil hun en Time efter indbød os til vor fælleds Frokost. Hun tog ogsaa sikkert idag endnu tidligere Afsked fra alle de Vndlingssteder, hun med sød Snderlighed mere end eengang havde betegnet mig, og som vel ikkun vare det, fordi jeg enten havde læst for hende paa et af dem, eller spøget med hende, eller fordybet mig i Følelsernes Verden paa et andet, og naar hun gik igjennem

Salen skulde hun uventet finde mig der, jeg vilde tilbyde mig at være hendes ledsager, jeg vilde lade mit Hjerte tale og forene Skilsmisshens Dibliik med Begyndelsen til et nyt inderligere saligere Samlivs Glæder. — Da derfor Ghibertoni allerede var gaaet til Sengs, tog jeg Posto i Salen, lod Wilhelm være hos mig, og gjennemvaagede saaledes Natten under søde Forventninger og endnu skjønnere Haab.

Den svandt hurtigere under Phantasiens Spil, end jeg, under den stræbende Længsel, der besjælede mig, havde kunnet haabe, og allerede dæmrede en klar Lysning i Østen over den røde Horizont, som jeg kunde overskue fra Balconen, da jeg paa engang troede at høre Tonerne af en Guitar i Haugen. Vi lyttede. Strængetonerne bleve bestandig lydeligere. Endelig faldt en veltonende Bas ind, og jeg hørte tydeligt Begyndelsen til et Digt, som jeg har lagt for vel Mærke til, at jeg ikke ogsaa idag skulde kunne gjengive Eder det. Det lød saaledes:

„Sorgi aspettata; il roseo
Destriero alato imbriglia!
Stanca è la notte, e pallidi
Son gli astri, o Dea vermiglia!“

— — Det er Begyndelsen til et Digt af Savolis Amori, som jeg engang har prøvet paa at oversætte, faldt her Overbibliothekaren ham i Talen, „jeg vil strax recitere Eder disse Linier saa godt som jeg har kunnet gjengive dem i vort Modersmaal:

Forventede, staa op, lad spænde
 For Rosenkarmen lette Sanger!
 Træt Natten er, og bleg hver Stjerne —
 Gudinde, lad Din Glands os skue!

Bistnok maa den poetiske Licenz undskyldes, at jeg ikke har kunnet give Eder det ordlydende.“

„Forstyr ikke Obersten,“ bemærkede Berg-raaden, „han har sikkert dengang ligesaa lidt havt Tid til at tænke paa det velste Tungemaalss bogstavelige Fortolkning deri, som vi nu.“ —

„Snarere havde jeg selv mistet baade Maal og Mæle, da jeg endnu hørte nogle Vers, der indeholdt Hentydninger paa den inderligste Kjærlighed og allerede vilde jeg ned i Haugen, og selv holde et piinligt Forbør over den fordægtige Sanger, da vi pludseligt hørte Larm i Sideværrelset. Det var Fruentimmerstemmer,

jom hvidskede i Døren; med Følelser, som jeg ikke vil ønske min Dødsfjende, traf jeg mig tilbage til den Dør, der gif ind til mit Værelse. Det gjaldt her et for mit Hjerte, for alle mine Onsker afgjørende Dieblif; jeg holdt det derfor ikke for utilladeligt at lure bagved denne, da jeg virkelig saae Clara og Bettina frygtsomme træde ud af deres Værelse.

Vi havde ved vort Tilbagetog sluffet vort Lys, det var altsaa endnu næsten ganske mørkt i Salen; men de to hvide Skikkelser saae jeg kun altfor tydeligt.

Bettinas Stemme hørte jeg først, hun hvidskede til Clara, at hun maatte fatte Mod, da der nu engang ikke var nogen anden Redning; thi den ubesindige Sanger vilde ikke holde op, før hun bød ham Rolighed, og dog vilde der hvis han vedblev at synge endnu længer, den største Fare være at befrygte for at Faderen skulde blive vakt derved og Alt forraadt. — Clara tøvede, men nu begyndte Sangen paany, og hun ilede nu med Bettina ud paa Balkonen. Vi kunne ubemærkede træde temmelig vidt frem af vort Skjul, og jeg hørte tydeligt, at Clara raabte ned: „Antonio, er det Dem?“ — og

fort efter, som om hun havde ventet Svar derpaa: „Jeg beder Dem for Himlens Skyld, vær stille, jeg er forloren, hvis min Fader hører Dem. Han er uovertalelig. Iøvrigt reise vi endnu i Formiddag til Paris, men jeg besværges Dem, ikke igjen at følge efter os, det er Alt-sammen forgjæves!“ — Nu indtraadte en Pause derpaa vedalen Clara: „Hvorledes? De har i Aftes faaet Brev fra Deres Fader?“ — Pause paa ny. — Clara igjen: „Hvilken Glæde! Skynd Dem da, og forestil Dem for min Fader endnu før vor Afreise.“ — — Nu hørte jeg dem igjen hvidske sagtere og kunde ikke høre det ringeste tydeligt, men det var mig, som om jeg ubevæbnet var falden midt imellem Rosaklandser, saa gjennemvørende trængte hvert Ord ind i mit Hjerte og ødelagte Haabets spæde Blomster. Men tænk Eder, kjære Venner, hvorledes jeg blev tilmode, da nu Claras Røst igjen lød høiere og jeg endnu hørte følgende, ret tydelige Erklæring, som hun netop hvidskede ned fra Balkonen til den vakre Signor Antonio: „Hvorledes? De er jaloux! — Dvæl mig dog ikke saaledes! — Men naar jeg nu siger Dem, at Capitainen ikke har talt et Ord med mig om sin Kjærlighed!

— Rigtignot agter min Fader ham høit, jeg er ham særdeles megen Taknemmelighed skyldig — men vær rolig: Taknemmelighed er ikke Kjærlighed, og om han var endnu bedre og agtværdigere end han er, saa vilde jeg dog aldrig elske ham, thi jeg elsker kun Dem.”

Det var godt, at her en Larm i Ghibertonis Bolig gjorde Bettina opmærksom, og denne hurtigt drog Clara bort med sig fra Balkonen og ind i hendes Værelse.

Der stod jeg nu, pludselig berøvet alt Haab, hver Udfigt til en Gjengjældelse af mine Felelser, anklagede mig selv, fordi jeg ikke tidligere havde talt med Clara, men priste ogsaa igjen min gode Genius, der havde afholdt mig derfra, og givet mig den Beskeed jeg kunde vente mig, paa en saa lidet compromitterende Art og Maade. Hvad blev der endnu kun tilovers for mig at gjøre? Intet andet end at lade min Vogn spænde for og i største Hast vende tilbage til min Garnison, der ganske at hellige mig til Krigsgudens Tjeneste og saavidt muligt søge at forglemme mit ulykkelige Feldttog under den paphiske Gudindes Fane. Wilhelm fik altsaa strax Befaling at gjøre Alt parat til den hur-

tigste Afreise, og jeg vilde endnu afsted før Ghibertoni, for slet ikke mere at see den Fæe, der saa snart igjen havde tilluftet det Paradiis, hun selv syntes at have aabnet for mig. — Men endnu var mit Eventyr ikke tilende, der forestod mig endnu en uventet Begivenhed, en Seir over mig selv, som min Egentjærlighed ikke tillader mig at fortie, saa meget mindre som Slutningen af Historien, hvortil vi nu henvende os, turde være den meest romantiske Deel af den.

Næppe havde jeg givet Wilhelm Befaling til at gjøre Alt færdigt til min Afreise, før Bettina styrtede ind til mig og med kjendelig Angst og Forlegenhed bragte de skjønneste Gilsener fra sin hulde Signora, ledsagede af Forsikringer om hvor høit hun agtede mig og med hvor oprigtigt Venstabskab hun var mig hengiven, i hvilke Uttringer jeg imidlertid afbrød hende, uden at ville høre ud, hvorhen hun egentlig vilde med dem, ved at bemærke, at jeg vistnok nylig var bleven overbeviist om ikke at turde gjøre Regning paa sømmere Følelser, og at hentyde paa hvad jeg havde hørt hende sige paa Balkonen. Bettina blev ikke lidet forstræffet,

men fattede sig snart og meente, at det dog var ret ulykkeligt, at intet Menneſte der i Huſet havde kunnet ſove i Nat. Saaledes havde da ogsaa Ghibertoni hørt Sangen fra Begyndelſen til Enden, han var ſtaaet op og havde rafende begivet ſig ind i deres Kammer og forlangt Forklaring om, hvem det frække Menneſte havde været, der nys havde bragt hans Datter den vakre Serenade. De havde ikke vidſt at rede ſig ud deraf paa anden Maade, end ved i deres Angſt at nævne den Gamle mit Navn. Denne der var noget miſtroiff, havde vel ikke rigtigt villet troe Sagen og havde derfor ſendt Folt ned i Haugen for at gribe den fremmede Signor, men da diſſe ſikkert ikke vilde finde ham, ſaa beroede det blot paa min Bekræſtelse at drage Clara ud af al ſin Forlegenhed, og denne Tillid havde hun til mit Venſkab, hvorom jeg jo havde givet hende ſaa overtydende Beviſer.

(Sluttes.)

Skudet fra Balkonen.

(Fortælling af „Penelope for 1823,“ efter Th. Hell.)

(Sluttet.)

Hvad skulde jeg gjøre? Jeg undslog mig i Begyndelsen, men maatte dog til Slutningen give efter, og lovede, naar Faderen spurgte mig derom, at udgive mig selv for Sangeren i Haven. — Lykkeligviis beroligede denne Samtale noget mit oprørte Gemyt, jeg indsaae at Clara ogsaa maatte have sin Andeel af de smaa Arvesjender: Forstillelse og Forfængelighed, følte mig stolt ved at plaæres i en Mellemandlers Rolle, stolt ved den Bevidsthed maaskee endnu engang at kunne virke for Claras Livslykke; Kjærligheden traadte bestandig mere tilbage for Følelsen af indvortes Værdighed, og jeg kunde faaledes med temmelig Fatning lade mig see for den gamle Ghibertoni, der netop vendte

tilbage med sine Betjente fra fra de frugtesløse
Undersøgelser i Haven.

En stor Diplomat forekom den Gamle mig
ikke at være, efter en just ikke meget fint valgt
Indledning begyndte det piinlige Forhør, og
jeg svarede strax med tilsyneladende Rolighed,
at jeg ikke havde kunnet sove i Nat, og derfor
var gaaet ned i Haven, og stemt af den hellige
Stilhed til høiere Følelser, betroet disse til Mu-
sikkens Toner, og sjungen en Sang, jeg netop
havde i Lommen, til Accompanement af Guitar.
Det gjorde mig vndt, hvis han derved var bleven
forstyrret i sin Nattero. — — Dste forberver
man det Hele, naar man vil gjøre altsor meget
for det. Saaledes gif det næsten ogsaa mig.
For at have et Bidne for mit Udsagn, beraabte
jeg mig paa min Vilhelm, men denne stillede
sig saa dum an derved, at Ghibertoni, der ellers
havde troet mine Ord, begyndte at nære nogen
Mistanke. Han bad mig derfor, at meddele
ham Digtet, som jeg efter det Sagte maatte
have hos mig. — Nu vare gode Raad dyre,
thi saa lærd som De, kjære Hr. Overbibliothekar
var jeg ikke, at jeg skulde vide, at Sangen, i
det mindste Begyndelsen af den, var af Savioli

og jeg søgte at trække mig ud af Forlegenheden saa godt som muligt, ved at sige, at jeg havde leveret Wilhelm den, for at han skulde gemme den.

I det denne skulde examineres, traadte Bettina ind i Bærelset med en smuk, ung Mand der endnu før Ghibertonis Afreise indstændigt ønskede at tale med ham. Ghibertoni stude ved Synet af ham, hilste ham meget koldt som Signor Antonio, og omendskjøndt den unge Mand med frygtfuld Stemme bad om nogle Diebliffes Samtale, da han havde en vigtig Efterretning at melde ham, saa skytes hiin med Flid at behandle ham med Ligegyldighed, bad ham sidde ned, da han havde noget endnu vigtigere at afgjøre med mig, og henvendte sig paany til mig angaaende Sagen, efter iforveien ganske flygtigt at have bemærket, at Antonios Fader var hans gode Ven, men havde nylig indviklet ham i en slem Proces, derved ganske vrist sig mod ham som Fjende, og været en af Hovedarsagerne til, at han havde seet sig nødt til at forlade Benedig. — Jeg kaldte endelig, da Ghibertoni vedblev sin Paastand, at jeg maatte give ham Sagen, hvis han skulde

troe mig, paa Vilhelm, der imidlertid var gaaet ud, og da denne paa det til ham stillede Spørgsmaal netop vilde nægte dens Besiddelse, stak Bettina ham en lille Papiirlap i Haanden og hvidskede til ham, at der var den. Vilhelm var paa engang fiffig, gav mig den med de samme Ord, og jeg overleverede den igjen til den Gamle, der til sin Tilfredsstillelse og idet han venligt smaaloe i Stjægget ganske rigtigt læste Ordene: S.,orgi aspettata," o. s. v. Den skjelmiske Kammerpige havde hørt vor Samtale, strax ladet sig Bladet hemmelig gibe af Antonio og ligesaa hemmelig igjen stufket det til min Vilhelm. Og otter tænkte jeg ved mig selv: O Dwindelist! thi at den unge Mand var den samme Sanger under Balkonen, var nu ligeledes bleven ganske klart for mig.

Dog den besynderligste, ja jeg kunde sige piinligste Overraskelse foretog mig endnu. Ghibertoni sluttede mig, efterat have læst i Bladet, ret med Glid ligesom Antonios Dine, ret inderligt i sine Arme og sagde: at Indholdet deraf saavel som min Natteserenade under Claras Vindue, hvor fint og beskedent jeg endogsaa vilde skjule det for ham, dog ikke længer lod ham

være i Tvivl om min Kjærlighed til hans Datter, at dette var ham høist behageligt, da han agtede og elskede mig, at han og Clara havde mig at takke for deres Liv, at Clara holdt af mig, som han meer end en Gang havde havt Leilighed til at bemærke, og at han altsaa opfyldte saavel Pligt som eget Drøkke og sikkert vilde gjøre mig og sin Datter lykkelige, naar han hermed erklærede, at han havde besluttet at give Den, der imorges havde sjunget under Claras Vindue sin Datters Haand, og altsaa med Glæde tilraabte mig: vær min Svigersøn!

Jeg blev ganske svimmel i Hovedet. Hvad der endnu for to Timer siden vilde have forekommet mig at være den høieste Livslykke, blev mig nu bragt som en Gave, hvilken jeg under ingen Betingelse kunde modtage, da jeg aabenbart vilde have faaret mere end eet Hjerter ved, og viist mig selv i et flet Lys. Jeg fremstammede altsaa noget, der lød som Tak, men ogsaa tillige som Undskyldning. Dog Ghibertoni lod sig ikke føre vild, omfavuede mig endnu engang som sin Svigersøn, forsikrede mig at det var ham ret kjært at have lagt sin Datters Stjæbne i saa brave Hænder, og vendte sig nu

først til Antonio, for med den forrige Kulde at spørge om hans Grinde? — Hvilke Furier der vare blevne vakte hos ham, kan I let forestille Eder, han glødede, svarede stammende, at hans Grinde, nu, da Hr. Ghibertoni var beffjæstiget med sin Datters Giftermaal, slet ikke havde nogen Hast, og at han vilde meddele ham det en anden Gang. Ghibertoni satte et mørkt Ansigt op od ham, vendte ham Ryggen og omfavneede mig endnu en Gang, sagde, at han gif hen til sin Datter, for ogsaa at meddele hende den glade Efterretning om hendes Lykke og lod mig blive alene tilbage med Antonio.

Her beredede der sig en ny Scene, som jeg imidlertid næsten allerede havde forudseet. Hans hele Klaserie udgjød sig over mig, og det første han foretog sig var at erklære, at ogsaa han var Officeer, og at udfordre mig paa Stedet. Det forstaaer sig selv at jeg ikke undslog mig, men, roligere end ham, dog iforveien spurgte ham, hvorfor vi da egentlig skulde brække Halsen paa hinanden. Istedetfor Svar spurgte han mig, om jeg havde sunget i Nat, og da jeg svarede det med Nei, hvorfor jeg havde udgivet

mig for Sangeren? Jeg svarede, at det var
 skeet for derved at vise en elskværdig Pige en
 Tjeneste, og nu holdt han sig ikke længer, til-
 stod selv, at han havde været Sangeren, at
 han elskede Clara, at hun gjengjeldte hans Til-
 bøielighed, at kun det pludseligt indtraadte Fjend-
 skab mellem begge Familier hindrede deres For-
 bindelse, at Clara skulde opoffres til mig, og
 at jeg strax maatte slaaes med ham. Det var
 næppe muligt at faae et fornuftigt Ord indført
 hos den ubesindige Yngling; jeg selv var altfor
 bevæget til at indlade mig i udsørligere For-
 klaringer, Dueller havde jeg altid betragtet og
 antaget med særdeles Forkjærlighed, og saaledes
 tøvede jeg ikke heller her længe. Jeg lovede
 at besørge Pistoler til os begge, han vilde imid-
 lertid vente mig i Haven, hvortil han havde
 vidst at forskaffe sig Nøglen, og om et Dwar-
 teer skulde vi verle Rugler imellem nogle Buske
 som jeg betegnede ham.

Han styrtede afsted. Bettina opholdt mig
 endnu, da hun havde et Grinde til mig fra
 Clara, og jeg kunde ikke blive hende qvit paa
 anden Maade, end ved høist fortrædelig at sige
 at jeg troede at have gjort Alt muligt for hende

ved først at befrie hende for Røvere, derpaa
 for hendes Skyld udgive mig for Sanger, og
 nu ved at-ville have den Fornøielse at lade
 mig skyde ihjel for hende. Hun blev forbausset
 og jeg ilede op paa mit Kammer, for at sætte
 Pistolerne istand til Duellen. — Atter Dvinde-
 fløgt! Bettina ahnede naturligviis strax hvad
 der var paa Tapetet, var forfærdelig altereret,
 og vidste nu ingen anden Udvei for at for-
 hindre Duellen, end til den ringeste Omstændig-
 hed at fortælle Ghibertoni det Bedragerie man
 havde spillet, hvorhos den Listige, hvem Antoino
 ustridig alt isorveien havde givet flere klingende
 Beviser paa sin Sags Fortræffelighed end det
 havde faldet mig ind at gjøre, tillige paa min
 Beføstning søgte at stille ham i et fordeeltigere
 Lys. Ghibertoni havde imidlertid ikke villet troe
 et Ord deraf, netop fordi han kjendte hende og
 holdt det Hele for et nyt Kunstgreb, tværtimod
 ilede han med at bringe mig nogle Papirer der
 skulde udvikle den nærmere Stilling af hans
 Formuesomstændigheder for mig, hans tilkom-
 mende Svigersøn, og hun maatte nu rykke ud
 med at anmeldte Duellen, uden dog derved at
 nævne noget om Antonio. Ghibertoni var ikke

lidet forskrækket, holdt det imidlertid ikke for muligt og skyndte sig derfor saa meget desmere at komme ind til mig med sine Dokumenter. Saaledes traf jeg ham i Forsalen, da jeg netop med Pistolerne under Armen, med Wilhelm, hvem jeg ogsaa havde medgivet et Par i Reserve tilligemed de øvrige Apparater, traadte ud af min Dør for at forsøge mig ned i Haven. — Jeg kunde ikke undgaae ham. Vel søgte jeg at undskyldte det transporterede Rustkammer, derved at jeg foregav, at jeg vilde undersøge Pistolerne paa Grund af den forestaaende Rejse; men min Afsærd, da han begyndte at forelægge mig Papirerne, og jeg, der havde Hovedet mere fuldt af Duellerend af Giftermaalstanker, derfor næsten bestandig gav ham bagvendte Svar, saavel som nogle Bink af Wilhelm, der slet ikke syntes om den hele Uressag, bragte ham kun altfor stærkt til den Overbeviisning, at Bettina dennegang i det mindste havde talt Sandhed. Da jeg derfor havde grebet det første Dieblit til at ville stjæle mig fra ham, vandt han hurtig Forspring pakkede sine Papirer sammen, ilede hen til Døren, raabte til mig, at han saae hvor særdeles nødvendigt det var endnu i denne Time at

bringe vore Anliggender fuldkomment i Orden at han derfor i Hast vilde hente en Notarius til Udfærdigelsen af Egtteskabscontracten, og at jeg imidlertid kunde pudse mine Pistoler, sprang ud, og tillaaefede Døren omhyggelig udenfra.

Hvad var der nu at gjøre? Det var den eneste Dør, der gik ud til Trappen, og jeg kunde ikke fra nogen anden Udgang komme ned i Haven. Den halve Time var forbi, Antonio ventede sikkert allerede paa mig — min Gressfølelse oprørtes ved denne Tanke. Gjorde jeg Allarm i Huset, at man skulde lukke op for mig, saa blev den hele Sag forræadt. Jeg undersøgte Balkonen. Men den første Etage, som vi beboede var meget høi formedelst Mezzaninetagen underneden, og desuden gif der en dyb Grav under Balkonen. Det var altsaa ikke at tænke paa at springe ned, og en Stige var ikke at finde. Jeg var meget ærgerlig. Det gjaldt her om min Ære, min Kjærlighed var næsten reent forglemt. Jeg havde rigtignok ogsaa længere været fortrolig med den Enc end med den Anden. Allerede hørte jeg Antonios Røst under Balkonen. Jeg ilede ud. Han raabte op til mig, at jeg lod vente temmelig længe paa mig. Jeg

svarede ham, at det ikke var min Skyld. Ikke uden Haan lod til Svar: „Ikke Deres Skyld, den hele Skyld er vel ikke andet end en Undskyldning.“ Dette gjorde mig rasende. Jeg raabte ned til ham, hvad der var skeet, men at dette dog ikke skulde forhindre mig fra at bevise, at jeg ligesaa lidet frygtede hans Kugler som hans Tunge. Jeg kastede en Pistol ned til ham i Græsset. „Skyd!“ vedblev jeg, „jeg bliver staaende heroppe, Luellen kan ligesaa godt gaae for sig vertikal som horizontal.“ Halvbleende over mit eget Indfald ventede jeg hans Skud. Han greb Pistolen, sigtede og skjød feil; jeg strax bagefter i Luften.

Neppe vare begge Studene faldne, førend Clara og Bettina styrtede ind, og ude af sig selv af Skræk spurgte mig, hvad der var skeet? Jeg skjulte det ikke for Clara, og omendskjøndt min Røst ved de første Ord jeg talte med hende endnu vilde forraade mit Hjertes forrige Stemning, saa havde dog Alt det, der var foregaaet i faae Timer, saaledes indgivet mig Kraft og tilbagegivet mig til mig selv, at jeg snart med vant Frimodighed kunde nærme mig til hende, og endelig selv indlægge min Forbøn for Antonio,

paa hvem hun var noget vred for denne Over-
 ilelse og Fornærmelse imod mig, der fort ifor-
 veien saa ædelmodigen havde paataget mig hans
 Skyld. — Jeg laae netop i en Exaltation af
 Godmodighed og næsten overgivent Lune i denne
 Hensigt for hendes Fødder, da Antonio pludse-
 lig stod paa Balkonen og erklyndigede sig om
 jeg var saaret. Han havde i Graven fundet
 en Brandstige, bemægtiget sig den og var ved
 Hjelp af den kommen op paa Balkonen. Jeg
 lod mig slet ikke forstyrre, blev, i Tillid til min
 gode Hensigt, liggende paa Knæ for Clara, og
 forsikkrede ham blot, idet jeg kyssede den ind-
 tagende Piges skønne, bløde Haand, at jeg be-
 fandt mig overordentlig vel. Allerede vilde
 den hidlige Italiener styrte løs paa mig i for-
 nyet Raserie, da Clara skræmmede ham tilbage
 med den Bebreidelse, at han ikke var en saa
 ædel Mands Forbøn værd. Han saae paa mig
 med store Dine, og da Clara med saa Ord
 havde skildret mine Fortjenester og hvad jeg
 havde gjort for hende og for ham, manglede
 der kun lidet i, at den Lidenskabelige nu havde
 kastet sig for mine Fødder. Jeg sluttede ham,
 ikke uden indvortes Bevægelse, men stolt i den

Bevidsthed, at have besejret mig selv, i mine Arme, og da Stormen af de modstridende Følelser havde lagt sig noget, aabenbarede han os at han før var kommen til Ghibertoni, for at tilkjendegive denne sin Faders Anger, hans Beredvillighed til at tilendebringe enhver Tvist, og hans inderlige Ønske, at en Forbindelse mellem deres Børn maatte forvandle deres Venfælsbaand til et Fæderbaand for stedse. — Mit Hjerte svulmede i Livet paa mig, jeg følte, hvilken Glæde det vilde være for mig, at gjøre dette vakre Par lykkeligt, og jeg besluttede det.

„Børn,“ raabte jeg, „gjør blot hvad jeg foreskriver Eder, og jeg indstaaer for et lykkeligt Udfald.“ I saae Træl udfoldede jeg min Plan for dem, og lod mig af Antonio give det Document, hans Fader havde udstædt til Ghibertoni. De vilde kysse mine Hænder, de omfavnede mig, de kunde ikke finde Ord til at takke mig. — Det er dog den herligste Følelse med Opførelse af sine egne Ønsker, at have beredet Andre Glæde! — Ghibertoni var allerede paa Trappen. Altsaa hurtigt: Pigen ind i sit Værelse, og Antonio igjen paa Balkonen, hvor-

til jeg lukkede Døren, paa det man ikke skulde bemærke ham.

Ghibertoni traadte ind i den muntreste Stemning. Han havde hurtigt faaet fat paa Notariusssen, bragte ham strax med sig, fandt mig endnu i Værelset, hvor han havde indespærret mig, spøgede flygtigt med mig om den Duel, jeg havde havt for, loe endnu høiere og mere vantro, da jeg sagde ham, at den desuagtet havde fundet Sted, befalede Notariusssen at holde sig i Beredskab med sine Documenter, og kaldte paa Clara, for nu fuldkomment at bringe dette for ham saa vigtige Anliggende i Orden. — Clara kom; med hvilken bange Betymring kan I forestille Eder. Jeg var besjælet af et glad næsten overgivent Mod, thi jeg havde jo været Seirherre over mig selv. „Clara,“ raabte Faderen hende imøde, „kjære Barn, Du kjender mine faderlige Hensigter, gaae hen og underskriv Contracter, der for evigt skal forene Dig med den braveste Mand!“ Da Clara, vel med Tillid til mig, men dog fuld af Angst, med vaklende Skridt vilde gaae hen til Notariusssen og gribe Pennen, mundelede denne med alvorlig Embedsmine: „Først Brudgommen!“ — „Ja

fremfor alle Ting, Brudgommen!" raabte jeg
jaa høit som muligt, og pludselig begyndte An-
tonio paa Balkonen sit:

„Sorgi aspettatai; il roseo
Destriero alato mbriglia!

Ghibertoni studsede: „Hvem er det?“ afbrød han
Sangeren, „hvem synger der?“ — „Den rette
Brudgom.“ — „De spørger.“ — „For ramme
Alvor, min ædle Ven! — Har De ikke selv er-
klæret for mig, at De fast havde besluttet at
give deres Datters Haand til den, der imorges
sang under Claras Binduer.“ — „Ja, det gjorde
jeg.“ — „Nu da, saa behag at høre!“ — An-
tonio begyndte igjen paa sit Sorgi aspettata.
— Ved Gud! det er den samme Stemme, som
jeg hørte imorges, og som rigtignok allerede
dengang ikke ganske forekom mig at være Deres:
Hvem er den Forvovne?“ — „Antonio Bal-
delli.“ — „Hvad, han vover?“ — „Ja, thi
hans Fader gav ham Befaling at opsjøge Dem
hvor han kunde troe at finde Dem.“ — „Den
Uforsonlige!“ — „Her, dette Document har
Pressen. Januarkvartal.

han gibet mig, for at jeg skulde indhænde Dem det, det vil vise Dem, at han forstaaer at spænde sine Fordringer til det Yderste." —

„Dg det kunde min ældste Ven?" — „Behag selv at læse." — Hvad er det?" raabte Ghibertoni fuld af Forbauselse, efterat have kastet et flygtigt Blik paa Papiret, „der renoncerer han jo fuldstændig paa alle sine ubillige Fordringer, — det er en angerfuld Bekjendelse, en Bøn om igjen at knytte det gamle Baaud, en —" — „Ja," afbrødes han her af Antonio, hvem jeg imidlertid havde hentet ind fra Balkonen, og som nu kastede sig for den Gamles Fødder, „ja, ædle, høihjertede Mand, det er et faderlig Hjertes Offer, for at grunde sin eneste Søns Lykke. Deres Afreise har dybt rystet ham, han samtykker i Alt, hvad De kan forlange, hans eneste Ønske er, at De forsonet vil slutte ham i Deres Arme, og knytte det gamle Venkabsbaand fastere ved at give deres faderlige Betsignelse til tvende Hjerters Forening, der allerede længe have banket for hinanden, og som kun bleve berøvede deres tidligere skjønne Haab ved den nu hævede, usalige Tvist imellem Fædrene."

Den Gamle blev blødhjertet, Ungdomsven-
 skabets skjønne Billeder traadte igjen for hans
 Sjæl, af Unglingens Træf læste han sin egen
 Barndoms Lege, i Datterens Dine saae han
 Længsel og Kjærlighed, han vaklede kun for det Ord
 han havde givet mig, kun den store Forpligtelse
 han troede at være mig skyldig, bandt ham endnu.
 Jeg løste med virkelig rørt Hjerte ogsaa denne
 Lænte, idet jeg selv greb de tvende Elskende ved
 Haanden, og førte dem hen til Faderen, at han
 skulde velsigne dem. Og da de nu, efterat dette
 var skeet, styrtede ham om Halsen og Glædes-
 taarer vædede Alles Dine, og disse salige Menne-
 sker kun tilhørte sig selv og Himmelen i deres
 eget Bryst, da ilede jeg ubemærket ud af Døren
 kastede mig i Bognen og vendte tilbage til Tydsk-
 land, vel uden Brud, men med den Bevidsthed
 i mit Hjerte, ikke at have handlet mit Fædre-
 land uværdigt. —

„Og naar I nu ville give min Historie et
 Navn, hvad skal den da hedde?“

„Studet fra Balkonen!“ voterede Berg-
 raaden, og Alle stemmede i.

Poulaillers Levnet.

(Efter det Tydske.)

Neppe otte Aar efter at Cartousche var bleven henrettet, blev den gode Stad Paris foruroliget af en anden Gavty, der var langt mere grusom og dumdriftig, men derfor ogsaa langt mere interessant end hans Forgjænger.

Forbrydelse paa Forbrydelse blev begaaet uden at det lykkes Politiet at faae fat i Gjerningsmanden. Man talte ikke om Andet, end om de ligesaa affhyelige som dumdriftige Gjerninger, der Dag for Dag eller rettere ved Natte-tid gjentoges i Staden og Omegnen; men desuagtet formaaede intet Menneske, at give den ringeste Oplysning om Gjerningsmandens Personlighed, ja hans Navn blev ubekjendt indtil

han selv fandt for godt, at gjøre Navnet Paulailier til den franske Hovedstads Stræf.

Pierre Paulailier var født i en lille Landsby ved den bretagniske Kyst og hans senere Bedrifter har bevirket, at hans overtroiske Landsmænd har omgivet hans tidligste Ungdom med en Mængde Sagn i hvilke Djævelen, med hvem man troede han stod i Pagt, ikke spillede nogen lille Rolle.

Alt hvad vi af troværdige Beretninger kan uddrage af dette Bæd af eventyrlige Fortællinger indskrænke sig dertil, at hans Fader Jaques Poulailier var en ærlig Fisker, og hans Moder i hendes Ungdom en bekjendt Skjønhed, der i Omegnen gif under Navnet „den smukke Jsabeau Colomblet.“

Da Pierre Poulailier var ti Aar gammel var han Skibsdreng ombord i en Coffardiefarer. I hans tolvte Aar bestjal han sin Capitain og flygtede med sit Kov til England, hvor det ved Hjælp af hans beundringsværdige Snildhed og behagelige Væsen lykkedes ham at udgive sig for Sønnen af en fransk Hertug og derved opvække megen Interesse, indtil Frygten for Opdagelsen af en Mængde lykkelig udsørte Bedrage-

rier, drev ham tilbage til hans Fædreneland. I sit 16de Aar lod han sig hverve som Tambour ved et Regiment i Champagnen, men deserterte igjen efter 2 Aars Forløb og sluttede sig da til en omreisende Zigeunerbande.

En Tidlang gif nu hen for ham med smaa Tyverier som han udførte med Held og Betændighed. Senere drog han omkring med en Viniedandser, sungeerte som Opraaer, spillede Comedie og havde som Mirakeldoctor ikke saa liden Tilstrømning — kort sagt han oplevede en heel Hob Metomorphoser, for at ende sin Løbebane som een af hans Aarhundredes meest berygtede Røvere.

Alligevel syntes det engang, som om hans gode Engel ikke ganske havde forladt ham. Han uddrog sig pludselig fra sine berygtede Kammerater og lod sig atter hverve til Armeen. Hans Foresatte vare tilfredse med ham, hans Opførsel var upaaklagelig, og hvo veed, om det ikke var lykkedes ham trods hans dadelværdige Fortid, at holde sig paa den rette Vej, havde ikke Skjæbningen i Stikkelse af en ung, smuk Marktederise lagt ham Hindringer i veien.

Den lei opflammende unge Mand fattede en heftig Lidenſkab for den unge Pige, men havde den Ulykke at finde en Kival i een af ſine Forefatte, en Sergeant-Major. En Dag kom det til aabenbar Strid mellem Medbeilerne. Sergeanten gav i Hidſighed Boulailler et Slag i Anſigtet, og Denne rev af Majorie og Skinſyge Sablen af Steden og ſaarede Modſtandere ſaa farligt, at Denne nogle Dage efter døde. Til Lykke for Boulailler beſandt Regimentet ſig i Kærheden af den tyſke Grændſe. Det lykkedes ham ved Flugt at unddrage ſig Straff, og fra den Tid erklærede han hele det menneſkelige Samfund, ſom jo ſtedſe forfulgte ham, aabenbar og bitter Krig.

Og Pierre Boulailler var, ſkjøndt enkelt Mand, dog ſingen foragter Fjende. Hans mangeſidige Begavelſe og uædvanlige Talent, en behagelig, ungdommelig Perſonlighed, hans herkuliffe Kraft, hans beſtemte Character, hans rændſeløſe Mod og Driſtighed, den Indſigt og Klogſkab hvormed han gik tilværks ved alle ſine Foretagender, en næſten ubegribelig Hurtighed i Udførelſen af engang beſluttede Ting, den Liberalitet og Uegennyttighed ſom forſkaffede

ham sine Kammeraters Hengivenhed — Alt dette forenede sig for at hæve ham til første Rang blandt Datidens sørgelige Berømtheder.

Det lykkedes ham snart at samle et Antal forhærdede, forjorne Kammerater om sig, til hvis Ansører han ophævede sig, og i Spidsen for denne Bande, begyndte han paa tydt Jordbund sine Bedrifter.

Et af hans daværende Eventyr, skulde have afgjørende Indflydelse paa hans Stjæbne.

Boulailler havde en Dag bragt i Erfaring at tvende Døttre af en Baron von Kirchberg, som havde et Gods der i Nærheden, skulde passere den Bei, som han for Diebliffet havde udvalgt til Skueplads for sin Virksomhed.

Naturligviis besluttede han at benytte Leiligheden til at bestjæle Damerne. I denne Anledning opstillede han en Bande som Bagt ved Foden af et lille Bjerg, paa en Spidse tog han selv Post, for fra dette Udsigtspunkt at observere Damernes Kommen. De kom til den bestemte Tid og holdt ved Foden af Høien, hvor de unge Damer, for at skaane de trætte Heste vilde stige ned. Boulailler, hvis elegante Ddre og behagelige Manerer gav Udseende af en Ca-

valeer, sluttede sig som ved et Tilfælde til dem og vidste snart at bringe en Samtale igang, hvorved den ene af Søstrene gjorde et saa stærkt Indtryk paa hans Hjerte, at han gav sine Følf Tegne til at trække sig tilbage, og uforstyrret lade de Reisende passere. Ved Afstedens udbad han sig hos Damerne Tilladelse til, een af de følgende Dage, at turde erkjendige sig om deres Befindende.

Endnu samme Aften overgav Boulailler Commandoen over sin Bande til en Lieutenant isførte sig sine eleganteste Klæder, besteg sin bedste Hest og red dristigt og kjæl til Baron Kirchbergs Slot. Der indførte han sig støttende sig til et flygtigt Bekjendtskab med Husets Døttre som Greven af Sienna — en Cavaleer, som han fort forud havde plyndret og hvis Bapirer han havde tilegnet sig, for ved paakommende Leilighed at benytte.

Det paatagne Navn sikrede den listige Bedrager den bedste Modtagelse, og han forstod fortærfelig at bestyrke den gode Mening man fældede over ham.

Navnlig vandt han snart som dristig Rytter og Jæger, den gamle Barons hele Belvillie,

medens hans behagelige, musicalske Talent og hans Gave til at underholde stedse lod ham stige i Damernes Gunst. Den unge, smukke Baronesse Wilhelmine tabte sit Hjerte til den elskværdige Cavalleer der ivrig beilede til hendes Kjærlighed — og Intet syntes at staa det unge Pærs Lykke iveien, da pludselig et eiendommeligt Tilfælde, førte den rigtige Greve af Sienna, personlig til Slottet Kirchberg.

Det ædle Navns Eiermand erkjendte strax paa sin Dobbeltgjænger, Stimanden som havde plyndret ham, og Boulailleurs Stilling syntes for Diebliffet meget betænkkelig. Smidlertid tabte han intet Dieblif Modet. Med fræt Mine paastod han at den nye Ankomne var en Bedrager og forsvarede sin Sag med saa beundringsværdig Behændighed og med saa dyb Bedrøvelse, at den gamle Baron blev saa tvivlende og ikke vidste at hjælpe sig paa anden Maade, end ved at sende Bud til et Handelshuus, som personlig kjendte den rigtige Greve af Sienna, for at indhente Oplysninger om ham.

At oppebie Følgerne af dette Bud vilde jo have været Daarstab af Boulailleur. Han benyttede en smuk klar Maaneskinsaften til hemme-

ligt at forlade Slottet — men han forlod det ikke ene. Den stakkels Wilhelmine havde for evig bundet sin Skjæbne til Eventyrerens. Hun flygtede med ham og til Trods for alle Faderens og Familiens Efterforskninger og Forspølgelse, naaede det unge Par den franske Grændse og forsvandt sporløs i Hovedstadens Labyrinth.

- Det varede ikke længe, saa var den største Deel af Banden, som Boulaiiller havde ladet tilbage i Tydskland, forsamlet i Paris om deres Anfører og den velhavende Deel af Befolkningen modtog snart Beviser paa deres Behændighed.

Det var henimod Aaret 1730 at Boulaiiller introducerede sig hos Pariserne paa denne, intet mindre end behagelige Maade. Gerault, den daværende Politidirekteur, modtog hver Morgen Anmeldelser om et eller flere den foregaaende Nat udøvede Mordansald eller Indbrud, uden at det lykkedes hans dygtigste Folk at komme paa Spor efter Gjerningsmændene. Banden var saa fortrinlig organiseret, Anføreren saa snu og behændig, at intet Menneskes Eiendom eller Liv mere var sikker fra Time til Anden. Nogle Træk af Hjemodighed, som man fortalte

om den frække Kæver, gjorde sit til at vække en romantisk Interesse for ham. En Aften da Boulaillet med en Kats Behændighed klattrede over Tagene for at stige ind i et Huus, hvis Beboere vare paa Landet, hørte han ved et Tagkammervindue høie Suk og klagende Stemme. Han stod stille, lurede og erfarede af de enkelte Nødraab, at det elendige Kammer var bebøet af en Familie med mange Børn, og at de befandt sig i den yderste Grad af Nød og Elendighed. Hørt af de forsultne Børns Jammer, og erindrende sig en Tid, da han heller ikke vidste hvor han skulde faae sit Maaltid fra, var han netop i Begreb med at tage en Pengepung frem, for idetmindste at afhjælpe den øieblikkelige Nød, da pludselig Døren sløi op, og en Mand i stor Bevægelse traadte ind:

„Her er Penge!“ raabte han, idet han kastede en Haandsfuld Louisd'orer paa Bordet. „Gaae — kjøb Brød og spiis! Jeg har dyrt maattet kjøbe Hjelpen, med min Hæ og min gode Samvittighed!“ — Og nu fortalte Manden med en af Bevægelse zittrende Stemme, at han efter hele Dagen forgjæves at have forjagt Alt for paa en ærlig Maade at skaffe Midler til

Familiens Exsistents, om Aftenen i Fortvivlelse var vendt hjem, og i Nærheden af sin Bolig havde mødt et Menneſke, der var gaaet frem og tilbage paa Gaden og opmærksomt ſeet opad Husene.

Han holdt ham for en Forelſket, ſom oppebiede Tiden til et Stævnemøde. Djævelen tilhviøſkede ham en ond Tanke, ſom han ikke kunde modſtaa. Han greb den Fremmede i Kraven, denne forglemte af Skræk at forſvare ſig, og to Gulddaaser, et Uhr og en Pung med Guldpenge blev i Angriberens Haand. Men det vil koſte mit Liv," ſaaledes ſluttede Manden ſin Fortælling.

"Jeg kan ikke bære den Skam, at være ſunken ned til en gemeen Stratenrøver."

Den ulykkelige Kone udbrød i et Jammerſkrig og Børnene iſtemmede.

Boulailler var meget rørt, og givende efter ſit Hjertes Stemme, ſtod han et Dieblif efter i den forſkrækkede Families Midte.

"Trøſt dem," ſagde han til den forbaufede Mand. "De har kunſt beſtjaalet en Tyv, det Menneſke, ſom de har taget diſſe Gjenſtande fra, er een af Boulaillers Kammerater, ſom

flod Bagt i Gaden. Behold disse Ting, jeg skjænter Dem dem."

"Men hvem er De da?" raabte Manden og Konen i Munden paa hverandre.

"Hvem er De?" at De paa den Maade kan raade over en Andens Eiendom.

"Jeg er Boulaillet, og har Ret til at bestemme over mine Folks Eiendom."

Den forfækkede Familie faldt paa Knæ, da de hørte det berygtede Navn. Endelig spurgte Manden ængstelig, om han kunde gjøre Noget for ham.

"Lys mig lidt, at jeg kan see at komme ned af Trappen uden at brække Halsen," sagde Boulaillet, og efterat han havde tømt sin egen Bung for at lindre den trængendes Families Nød, gik han bort for at straffe sin Kammerat der paa en saa seig Maade havde ladet Uhr og Bung tage fra sig. Kjæltringestregene, som Boulaillet udførte, ere saa talrige, og bære Vidne om en utrolig Grad af Kjæfthed, at det vil falde vanskeligt at gjøre et Udvalg af dem. Vi frømsføre kun nogle Exempler af Mængden.

Boulaillet gjorde en Dag paa Operaballet Bekjendtskab med en Dame, som i Begyndelsen

paa det Bestemteste tilbageviste ham, men alligevel i Samtalens Løb formildede sin Strængighed saa meget, at hun tillod ham at komme i hendes Bolig naar „Monseigneur,” ikke var nærværende. Man traf den nødvendige Aftale — og een af de første Dage, gjorde Eventyreren sin Opvartning hos Damen, som tiltrak ham ved sin Skjønhed.

Imidlertid havde denne Gang alle Beregninger slaaet Feil, thi neppe havde Boulaillet taget Plads i et elegant Cabinet, førend en Vogn kjørte frem, og „Monseigneur” — en berømt Geistlig steg ud i egen Person.

Den forstrækkede Skjønne, bad i største Hast Boulaillet at skjule sig i en tilstødende Alkove, og neppe havde han loffyldt hendes Forlangende før den uvelkomne Gæst traadte ind. Boulaillet bemærkede gennem en af Forhæng skjult Glasdør, at Prælaten i fuld Ornat, vendte tilbage fra en eller anden Høitidelighed. Et stort Kors af Brillanter hang i en kostbar Kjæde paa hans Bryst. Agrassen paa hans Hat bestod af værdifulde Diamanter, og paa hans Hænder funkede Edelstene af saa enorm Størrelse, at Kjøveren ikke kunde modstaae Ønsket om at besidde dem.

Uden Betænkning traadte han frem af sit Skjul, holdende en Dolk i den ene og en Pistol i den anden Haand som han satte Biskoppen for Brystet, idet han paa den høfligste Maade bad ham udlevere samtlige Værdigjenstande. Den geistlige Herre vovede, af Frygt for sit dyrebare Liv, ikke at røre sig, medens Boulailler plyndrede ham, med den utroligste Behændighed, som han ved idelig Øvelse, havde tilegnet sig. Diamanter, Ringe, Uhr og Pung, og hvad der ellers syntes ham værd at besidde, var i mindre end et halvt Minut ude af den Geistliges Besiddelse og i Røverens Lomme. Dog hermed lod han sig ikke nøie, ogsaa Damen maatte aabne sine Gjemmer og Smykkekæster, for at lade den øvede Kjender gjøre et Udvalg. Først da hans Lomme vare fyldte med Pretiosa af alle Slags forlod han smilende Huset, hvor han ganske uventet, havde gjort en saa riig Fangst.

(Stattes.)

Poulaillers Levnet.

(Efter det Tydste.)

(Sluttet.)

Efter dette og lignende Tilfælde, begyndte Politidirecteuren for Alvor, at lade det være sig magtpaaligende paa enhver optænkelig Maade at søge paa at sætte Grændse for Poulaillers Bandedes Skjændselsgjerninger. Han sammenkaldte derfor en Dag sine Undergivne, og lovede dem, som det lykkedes at gribe Røveren en Belønning af 100 Pistoler og en fremtidig Ansættelse med 2000 Francs aarlig Indtægt.

Næste Morgen sad Herault ved Frokosten, da Greven af Billeneuve blev meldt. Politidirecteuren befalede Prag at føre Manden til dette berømte Navn ind i hans Cabinet, og saae saae Minutter efter en elegant ung Mand for sig, der udbad sig en uforstyrret Samtale.

Herault gav strax Befaling til at Jngensombhelst maatte indlades, og bad saa den Fremmede meddele ham sit Anliggende.

„Min Forretning vil snart være afajort,“ vedblev den unge Mand høfligt. „Jeg vil kun udbede mig 1000 Louisd'orer hos dem, istedetfor de 100 Pistoler og det gode Levebrød, som de igaar udlovede til den af deres Folk, som formaede at skaffe Poulailier greben. Jeg er Manden, de søger, og lover med denne giftige Dolk at befordre dem ind i den anden Verden saafremt De gjør den mindste Bevægelse eller ringeste Forsøg paa at tilkalde Noget, tag dem iagt Hr. Directeur, det ubetydeligste Stik med Spidsen af min Kniv er dødeligt.“

Med disse Ord tog Poulailier en tynd men stærk Snor ud af Lommen, omsnoede Hænder og Fødder paa den forskædede Politimand, og bandt ham fast til Dørgrebet. Derpaa aabnede han med sædvanlig Behændighed det aflaaede Skriverbord, udtog Skuffe efter Skuffe og fyldte sine Lommer med Penge og Værdigjenstande og anbefalede sig derpaa til den af Raserie skjælvende Mand, som ikke vovede at gjøre Mod-

stand, med et høfligt Bux og Undskyldning for den Ubehagelighed han havde forarsaget ham.

At denne Begivenhed, der ikke kunde forties, maatte have de ubehageligste Følger for Herault kan man forstaae. Pariserne overøste den ulykkelige Mand med Epigrammer, og overalt sang man Spotviser om den beskjæmmede Embedsmand, der lang Tid efter ikke turde lade sig see offentlig uden at blive modtagen med Haanlatter.

Ligesaa ødsel Pariserfolket var med sin Spot, lige saa lidet gavnede det. Boulaiillers Bedrifter antog en mere og mere farlig Charakter, uhorste Grusomheder, talløse Mord bleve udøvede af ham og hans Bande, og tilsidst kom det saavidt, at intet Mennecke vovede, efter Solnedgang at lade sig see paa Gaden. Saasnart Dæmringen begyndte tabte Mængden af Spadserende paa Boulevarden sig ganske, thi Ingen følte sikker indenfor fire Vægge, langt mindre under aaben Himmel.

Et af de bedst bevogtede Huse i Staden, var det som Prindsessen af Corrairie beboede det heed Hotel de Brienne, men netop fordi det var saa godt bevogtet opstod der et brænd

dende Dnsse hos den umættelige Gavtyv til at aflægge et Besøg der. Opgaven var ikke let — men Boulailier var ikke den Mand, hvem Hindringer kunde affrætte, — og han naaede ogsaa denne Gang sit Maal.

Medens Brindjessens Bogn holdt udenfor Operahuset, lykkedes det den aldrig raadvillede Røver, at skjule sig underneder og at fastgjøre nogle Læderremme med Skrue under Bognkassen. Ved disse Remme holdt han sig fast med sin jernstærke Muskelkraft, og drog saaledes til Trods for den aarvaagne Schweitzer ind i Balladset. Da Tjenerne havde begivet sig til Noe, forlod Boulailier sin ubekvemme Plads, og steg op paa et Høloft, hvor han i tre Nætter og Dage skjulte sig, for at oppebie det beleilige Dieblit til hans Forehavende. I dette Fidsrum nød han intet, uden nogle Chokoladefager som han havde hos sig. Saameget Boulailier holdt af at leve godt, saa gjorde han sig dog aldrig til Slave af sine Fornødenheder, han kjendte kun een Lidenskab: Løst efter Besiddelsen af fremmed Eiendom, for denne var han beredt til ethvert Savn og ethvert Offer.

Endelig den fjerde Aften førte Prindsessen til et Bal i Hotel Marsan. Tjenerstabet benyttede Leiligheden til Fornøielser og egne Forretninger, og Balladsen stod næsten tomt. En bedre Leilighed kunde Boulailler ikke ønske sig til sine Planers Udførelse. Han forlod Høloftet og sneeg sig sagte som en Kat til Prindsessens Bærelse, opbrød hendes Skriverbord, og satte sig der i Besiddelse af 2000 Luisd'orer og en Portefeuille. hvis Indhold imidlertid ikke svarede til hans Forventning, hvorfor han sendte den tilbage med en Billet til Prindsessen, hvori han paa den elskværdigste Maade undskyldte sig med, at han havde seet sig nødsaget til at gjøre et lille Laan hos hende, og tilføiede, at det skulde være ham en sand Fornøielse om han ved Leilighed kunde gjøre hende en Gjentsjeneste.

Denne uhørte Frækhed, blev ved Hoffet i Versailles optaget som et Under af Elskværdighed og god Smag, og man talte en heel Uge i Selskaber ikke om andet end om „Chevalier de Boulaillers“ mageløse Galanterie og Behændighed. Denne Cresbeviisning syntes kun at anspore ham til nye Bedrifter.

Da hans Forretninger en Dag førte ham til Cambrai, traf det sig tilfældig, at en be- kjendt og meget agtet Geistlig blev hans Reise- fælle til Belgien. Man underholdt sig i Post- vognen om Eet og Andet; men endelig blev ogsaa Boulaillers Navn nævnet, hvorved han fik Leilighed til at høre Bemærkninger og Me- ninger som vare mindre smigrende end det man sa. de om ham ved det franske Hof. Den Geist- lige var langt fra at tilstaae ham nogen ridderlig Egenkab, men karakteriseerte ham, som en simpel Kjæltring og jammerlig Lommetyv, og han fattede ei, hvorfor ikke Politiet for lang Tid siden havde gjort ham uskadelig.

Reisen forløb uden noget Uheld, men en Maaned senere modtog Herault et Brev i hvilket der meddeeltes ham, at Hr. von Botter, De- chant ved Domcapitlet i Brysslet, den foregaa- ende Aften var bleven plyndret og myrdet af Boulailler, og at Røverer havde bemægtiget sig den Dræbtes Klæder og Papirer og nu vilde drage tilbage til Paris under den Geistliges Maske. Brevskriveren bekjendte, at han var Medlem af Boulaillers Bande, men havde be- sluttet at vende tilbage paa Dydens Lei, og

haabede Tilgivelse fordi han udleveerte sin Anfører til Retfærdighedens hævnende Haand.

Den Skræk, hvormed Politidirektøren modtog Esterretningen om den Geistliges Død, blev nogenlunde mildnet ved Udsigter til Gavtyvens Paagribelse. Han iilte med at besætte alle Stadens Porte, og hans Undergivne havde streng Befaling til at gribe den Person, som kom i den Geistliges Klæder og med hans Papiere, samt belægge ham med Lænker og strax transportere under sikker Bevogtning til Politikamret. Genimod Aften ankom Postvognen fra Lille til Borrien, den blev strax anholdt og omringet af Politi og et Antal kraftige Arme udstraktes mod Personen, som svarede til Nøverens Signalement.

Mandens Modstand forstærkede kun Politimændenes Iver, og deres Overbeviisning om at have fanget Nøveren. Han blev ført til Politihuset hvor Herault i Selskab med to agtbare Borgere fra Bryssel modtog ham; disse vare komne for at see deres Vens Morder, hvis Tab og Død de dybt beklagede. Men hvor stor var ikke deres Glæde og Politidirektørens Skuffelse, da de to Mænd i den Ankomne er-

kjendte Dechanten selv, der fuld af Indignation over den af ham tilspøiede Skam, stod sund og rask for dem.

Reppe var den nødvendige Forklaring givet og modtaget før et andet Brev indløb fra Boulailler, i hvilket han gjorde sig lystig over begge de narrede Parter.

Den Geistlige kunde ikke afholde sig fra at opdage før han drog bort, hvem der var Politidirektør i Paris: „Heraulteller Boulailler.“

Imidlertid skulde ogsaa Boulaillers Time komme. Fem Gange var han fangen og fem Gange sønderbrød han sine Lænker.

Boulailler gjorde Lykke hos Damerne. Hans behagelige Ddre, saavel som hans Dristighed og saa snart det behagede ham, hans Bæsens Elskværdighed forseilede sjelden at gjøre Indtryk.

Men ligesom den engelske Røver Jack Shepperd, og den ikke mindre kjendte Claude de Ball, havde Qvinderne at takke for deres Befrielse, fordi disse nemlig aldrig bleve ilde behandlede af dem, saaledes fremskyndte Boulailler sin Undergang derved, at han behandlede den Qvinde, som havde offret Alt for ham, paa den affkyeligste Maade.

Wilhelmine von Kirchberg var 2 Gange med Nød og Næppe undsluppen Døden for Boulaillers Haand. Den ene Gang saarede han hende i et Anfald af Raserie saa farlig, at hendes Liv i længere Tid svævede i Fare.

Den anden Gang, da han var kjed af hende gjorde han et Forsøg paa at forgive hende, og i begge Tilfælde havde hun sin kraftige Constitution at takke for sin Frelse. Ethvert Attentat paa hendes Liv, enhver Mishandling af ham, havde den Ulykkelige baaret, som Dvinder stedse pleie at bære de tungeste Fornærmelser, der tilspies dem af Mænd, hvem de have bragt store Offere.

Hendes Plan, at hævne sig paa den Mand for hvem hun havde forladt Familie, Venner og Wrens Bei, fattede hun først, da han havde forladt hende for en yngre og smukkere Pige. Skinsygen opvakte i hendes taalmodige Hjerte, alle Hadets og Vredens Dæmoner.

Hun skrev en Dag til Boulailler og bad ham spise til Aften hos hende endnn een Gang, da vilde hun for stedse skilles fra ham i Fred. Den Troløse der følte sig lykkelig ved, for saa godt Kjøb at blive hende qvit, modtog Indbydelsen

og blev varmt og hjerteligt modtaget. Et ødselt Maaltid blev serveret, men henimod Slutningen af samme, blev Vilhelmine upasselig, hvilket foruroligede Boulailier, han spurgte hvad hun feilede.

„Jeg har taget Gift, for ikke at overleve Dig,“ lød det med sikker Stemme givne Svar. Boulailier foer forstræffet op fra Stolen.

„Saa har Du ogsaa forgivet mig, vanvittige Kvinde!“ raabte han i Angst og Raserie.

„Det vilde have været for lidet for min Hævn,“ svarede den Døende. „Nei min Ven, din snare Død var mig ikke nok. Du vil forlade dette Bærelse levende, men finde Døden paa Skafottet.“

Derpaa gav hun et Tegn, og før Boulailier endnu ret havde fattet Sammenhængen af hendes Tale var han i Politiets Hænder, som traadte ind fra alle Døre og Nischer. Boulailier forsvarede sig med en Fortvivlets Kræfter, men hvad kunde den Enkelte udrette mod et stort Antal bevæbnede Mænd. Han blev snart overmandet, belagt med Lænker og bragt til et Fængsel, som allene var bleven indrettet til ham.

Paulaillers Proces varede temmelig længe og han søgte selv at udhale Dommen, idet Kjærligheden til Livet, stedse lod ham haabe paa et reddende Tilfælde, eller paa hans gamle Held — men denne Gang var det forgjæves.

Efter hans egen Tilstaaelse var der falden meer end 150 Menneſkeoffere for ham og hans Bande. Modstand, spytes at have gjort ham til en fuldstændig Dævel, og havde han først udgydt Blod, da var han umættelig i Mord.

I Landsbyen St. Martin lod han i een Nat Fader, Moder, 2 Sønner, en nylig gift Søster, hendes Mand og 4 Beslægtede med koldt Blod dræbe.

Ogsaa i Afstraffelsen af sine Kammerater gjorde han sig skyldig i den meest oprørende Grusomhed. Een af dem blev taget i Forsøg paa Forræderie, han lod den Ulykkelige føre ned i en Kjælder, stillede ham opreist i en Krog og saaledes levende indmure. Han skrev selv Dom og Gravskrift paa den vaade Kalk. Først flere Aar efter Boulaillers Død, da Huset stiftede Eier, blev den skrækkelige Grav og hiin grusomme Hævnamaade opdaget.

De Elskende i Florents.

(Novelle af Byrons Tidsskrift: „The Liberal.“)

Da Florents var deelt imellem de tvende mægtige Partier, Guelpherne og Gibellinerne, herskede i denne Stad stor Fjendskab mellem Husene Bardi og Buondelmonti. En ung Frøken af Bardiernes Familie, Dianorra d'Amerigo, og en Ungling af den anden Familie, Ippolito, elskede hinanden. Dianora var 15 Aar gammel og stod i Skjønhedens og Indets fulde Blomster. Ippolito var kun tre Aar ældre, en vis Værdighed, og hans dybe, alvorlige Blik lod slutte paa flere Aar. Man kunde læse paa hans Læber at han vidste at elske af Hjertets Fylde, og i hans Dine han kunde bevare Kjærlighedens Hemmelighed Liigheden imellem Begges Træk satte enhver i Be-

undring. De saae hinanden første Gang paa en Festdag. Det var i St. Giovanni Kirken, da Folket havde forladt Kirken, mødte Ippolito en Bekjendt, der talte til ham, og han table den Skjønne af Syne. Han ilede hen til Døren. Da han her fik Die paa Dianora, skiftede han Farve og saae intet uden hende. Men omendstjoudt han stirrede paa hende, og saae nøie, som om han vilde opfatte ethvert af hendes Træk dybt i sit Hjerte, var det ham dog siden som om han blot havde seet hende i Drømme. Hun svævede tæt forbi ham, lig et overjordisk Væsen, og drog sit Slør ned over Ansigtet. Da han ikke havde Mod til at tale til hende, havde han endnu mindre Mod til at spørge om hendes Navn. For denne Ubished blev han befriet. „Gud og St. Johannes velsigne hendes Hulde Afsyn!“ raabte en Betler ved Døren, „hun giver altid dobbelt saameget som enhver Anden!“ — „Forbandelse hvile over hende!“ raabte Ippolitos Ledsager, hun er en Bardi.“ — Ippolito hørte begge Udraab og de gjorde et uudsettelig Indtryk paa ham. Han var en Ven af Poesie og Lærdom, fortrolig med de Liberale paa begge Partier, ligesom Dante og

G. Cavaliorti, og, omendstjøndt sit Parti troe og hengiven, bevarede han sig dog for uædle Følelser, som hine politiske Fjendtligheder saa let vakte, og selv disse forekom ham nu forhadte. Det er sandt, at han ikke tænkte paa at tilgive en af de gamle Bardier, som havde fornærmet hans Fader: det hele Parties Banlysnings-Dom havde han vel endnu underskrevet men at forbande et qvindeligt Bæsen, at forbande Dianora! — han undveg i Fremtiden den Ben, der havde talt hine Ord.

Ippolito følte smertelig, at han ikke vilde kunde faae sin Hersterinde at see i hendes Huus, hendes Forældre levede ligesom hans, hun var omgiven af Frænder. Endnu smerteligere kjæmpede han med Uvissheden, hvorledes han skulde aabenbare hende sin Lidenskab; men haardest hvilede den Tanke paa ham, at det, saa indtagende hun var, ikke vilde fattes Beilere foruden ham. Hvad kunde han altsaa gjøre? Forgjæves var hans Grublen om et Paaskud for at skrive hende til, at bringe hende en Natmusik under hendes Binduer, vilde have været ligesaa farligt som uforsigtigt. Han maatte altsaa lade sig nøie med at see op til Binduerne hvor hun

boed^e, at følge efter hende naar hun gif ud, og forsøge at tildrage sig hendes Opmærksomhed ved en Daad, der kunde vise hende den Fremmede fra en god Side. Helligdagene vare Sallighedsdage for ham. Han forsømte ingen Faste-dag, ingen Helgenfest, ingen Søndag. „Denne unge Adelsmands Fromhed,“ sagde en Enke, Dianoras Tante, som sædvanlig ledsagede hende, „er i Sandhed opbyggelig. og han er en yderst ziirlig Yngling, som i Synder og Forsængeligheder kunde maale sig med den meest overgivne.“

— Tantens Anbefaling var ufornöden. Ippolitos bestandige Nærværelse og hans Bedholdenhed havde allerede vaft Dianoras Opmærksomhed. Med en Italienerindes hele naturlige Instinkt var hun ikke længer uvis om hvem han tilbød saa høit, og ønskede hjerteligt, at han ikke maatte blive tjed af at følge efter hende. Hun ønskede at vide hvem han var, men var ligesaa frygt-som som Ippolito. „Bemærkede Du,“ sagde Tanten engang efter Kirkegangen, „hvor den stakkels Knøs rødmede, da mit Blik mødte ham? I Sandhed en sjelden Bessedenhed!“ — Den unge Mand's Roes flød veltalende fra Damens

Læber. Vi vide ikke hvormange Grunde hun angav, som Alle skulde smelte den arme Dianoras Hjerte til Kjærlighed for Ippolito. Da de traadte ind i Huset, sluttede hun sin Lovtale og den arme Yngling forsvandt for den Guldes Blik. Vi kalde begge de Elskende „arme,“ thi de ekkede hinanden allerede tilstræffeligen til nu med Rædsel at erfare, hvem de gjensidigen tilhørte.

En Omstændighed den følgende Søndag var næsten bleven farlig for dem. Dianora havde i den sidste Tid aldrig vovet at see paa Ippolito, af Frygt for at hun skulde møde hans Blik, og Ippolito troede at have fornærmet hende ved Noget. Hun havde faa Dage isorveien forvoldet, at han var gaaet hjem med et af Glæde bævende Hjerte. Der var paa den Side hvor hun knælede, tvende Bladse frie, den ene nærmere, den anden længere borte fra ham. Dianora syntes ved en Armbevægelse at bestemme sig for den, der var ham nærmest. Hvilken Salighed! Under Gudstjenesten spurgte Tanten, idet hun vendte sig om, hvorfor Dianora ikke sang, som hun pleiede. Dianora bøjede sit Hoved og en Minut efter hørte Ippolito den

skjønneste Stemme, vel sagte, næsten som en
 Hvidsken, men dog hørlig for ham. Han troede
 hun skjælvede, hun skjælvede virkelig. Et saa-
 dant Fortrin faldt ham siden ikke meer til Deel.
 Næsten fortvivlende derover, fattede han Mod,
 og nedknælede den nævnte Søndag, uden at
 vide hvad han gjorde, netop ved Siden af hende.
 En Pille beskyggede ham noget, han lænede sit
 Hoved op til det kolde Marmor, og kom til
 sig selv igjen. Dianora vidste ikke, at han var
 ved hendes Side. Hun sang ikke; Tanten taug.
 Hun forandrede ikke sin Stilling, og saac ned
 i Bønnebogen. Ippolito troede, at hun gjorde
 dette med Forsæt, han var ude af sig selv, han
 søgte at opløste sine Tanker til Himmelen, men
 naar han foldede Hænderne rullede hede Taarer
 ned paa dem. Tanten bemærkede ham endelig
 og gjenkjendte ham forundret og med megen
 Glæde. Hun begyndte at ahne hans Hemme-
 lighed, og omendskjøndt hun vidste hvem han
 var, og kjendte Familiernes Had, besluttede hun
 dog at indgive de to Elskende Mod, maaskee af
 naturlig Velvillie for Unglingen, maaskee ogsaa
 for en Tvedragts Skyld, der herskede imellem
 hende og et Medlem af hendes Familie. Uden

langt Overlæg og lydeligt nok, for at blive hørt af Ippolito, sagde hun derfor til Dianora: hun kunde lade Ynglingen ved Siden af hende see i hendes Bog, da han syntes at have forglemmt sin. Dianora saae ikke i Beiret, og ahnede ikke heller, hvem der var saa nær ved hende? hun skjød Bogen til Side, og bøiede Hovedet blidt, til Tegn paa, at han skulde tage Bogen. Han gjorde det. Han holdt Bogen tilligemed hende. Hans Haand skjælvede, Dianora bemærkede det ikke; thi hun tænkte paa en Person, hvem hun ikke troede sig saa nær. Bogen rystede endelig saaledes i hans Haand, at hun maatte bemærke det. Hun vender sig i den Tanke, at han ikke befandt sig vel, hurtigt lod hun igjen sit Blik falde paa Bogen. Hun hvidskede, til sin Tante, at hun følte sig upasselig; Damerne reiste sig og forlode Kirken. Udenfor denne sank Dianora afmægtig til Jorden og blev baaret hjem. I det samme Dieblik hændte det sig, at Ippolito, overmandet af sine Følelser stønnede høit iveiret, idet han lænede sig til Marmorsøilen. Han troede hun havde forladt ham i Foragt. Foruden den Staldbroder om hvem vi talte ovenfor, og fra hvem Ippolito

ganste havde trukket sig tilbage, var der ingen i Kirken som havde kjendt ham. Vi ville see, hvorledes den Forsmaaede siden søgte at hævne sig.

Ippolito flæbte sig hjem og maatte søge Lei. Hvilken Blanding af Smerte og Salighed vilde han have følt, hvis han havde kjendt sin Hersterindes Tilstand, der ikke var forskjellig fra hans! Tanten opdagede nu Dianoras Hemmelighed og blev urolig. Hun frygtede for Dianoras Liv og tænkte netop paa Midler, der kunde fremføre en lykkelig Ende, da hun blev overrasket ved en Dames Besøg, hvem hun havde ønsket at see fremfor alle andre — Ippolitos Moder.

De tvende Damer vare snart enige, og skiltes fra hinanden med Trøst og Haab. Det behøver ikke at sættes ud fra hinanden, hvorledes en Moder erfarede sin Søns Duffer, ikke heller behøve vi at skildre den Glæde, som de Elskende følte, da de bleve forvissede om deres gjensidige Kjærlighed. Ny Dval! Ippolito, nu sitter paa at være velkommen hos Dianora og paa at understøttes af sin Moder, blev paa engang henreven af sin Utaalmodighed efter at

see sin Elskede, og af sin Sygdom fængslet til Sengen! Dianora frygtede paa den anden Side ligesom tilforn, for at see ham offentlig. Hun bestormede sin Moder om at aftale med Dianoras Tante, hvad der var at gjøre. Denne havde gjort det første Skridt, hun maatte ile, thi Ippolitos Adfærd gjorde Opsigt, alle hans Handlinger forraadte hans indvortes Kamp. Hun gif derfor hen til en Dame, med hvem hun var fjernt beslægtet, ved Navn Veronika. Denne Dame var i en besynderlig Stilling i Henseende til de tvende Familier Bardi og Buondelmonti. Hun var tilfældig lige nær beslægtet med begge, hun var stolt af dette dobbelte Slægtskab, men helligede hverken den ene eller den anden Deel stor Opmærksomhed, med mindre det skulde være at hun havde seet Leilighed til at tilfredsstille sin Lyst til at stifte smaa Elskovshandeler, Intriguer og deslige, hun var da beredt til ethvert Offer.

Veronika havde modtaget Dianoras Tante og Ippolitos Moder med Venlighed, og glædede sig til at kunde tjene Begge, til at kunne spille begge Familier en Streg. Hun samtykkede i at de tvende Elskende maatte see hinanden hos

hende. Hun var riig, og havde en indtagende Villa i Monticelli, en halv Miil fra Staden. Paa en September Festdag, som Landboerne feirede med Lytighed, kom Dianora med sin Tante til Villaen, Beronika førte, uden at agte sit Rygte og de unge Viingaardsmænds Jalouſie, som stode paa en venſtabelig Fod med Damerens Biger, før Dagbrækningen den unge Buondolmonti ind i sit Huus. Han ſaae Dianora uden at blive bemærket af hende. Aldrig havde han ſeet Solen opgaae ſjønnere end paa denne Dag! Hvilken Glæde at være under eet Tag med hende! Men ogsaa hvilken Utaalmodighed, hvilken Qual, ikke at tale med hende, ikke at kunne kyſſe Kjærlighedens forſte Ord fra hendes Læber! Madonna Beronika kom nogle Gange ind, for at formane ham til at være taalmodig, og lovede ham at han ſkulde ſaae Dianora at ſee efter Middagsbordet. I hvilken Sneglegang ſnege Timerne ſig frem! Endelig frembød den ſaa længſelsfuldt forpønſkede Stund.

Da de andre Beſøgende havde adſpredt ſig hiit og her, for at nyde Middagsroe, ſaae Dianora ſig ledsaget af Beronika og hendes Tante til ſin ſtorſte Forbauſe i eet Bærelſe med

Ippolito. Gjensidig Rødmen, Bleguen; Begge
 vare forlegne, de Gamle forsvandt, Dianora
 stod i Begreb med at følge dem. Ippolito
 stammer noget, som hun ikke forstaaer; hun
 bliver, gaaer hen til Vinduet, alvorlig, bleg,
 hun vover ikke at kaste et Blik paa ham. Denne
 Forlegenhed, denne Tøven havde noget sødt for
 Begge. Hvilken Salighed laae i disse Dic-
 blikke! Hvilken himmelsk Morgengry i disse Ø-
 lelser! Tvivl, som ikke var nogen Tvivl! Haab,
 som kun var Forbud paa fitter Dpsyldelse! Ippo-
 lito nærmede sig Dianora. Hun saae ud af
 Vinduet, hendes Die dvælede ved de blaa Bjerge
 i det Fjerne, men hendes Tanker omfattede
 kun det Bærelse, hvori hun befandt sig. Et lyse-
 grønt Næt, gjennemvirket med Guld, svævede
 let over de rige Loffers Fylde og syntes at
 holde dem iveiret, for ikke at unddrage Diet
 Beundringen af den marmorhvide Hals. Hun
 følte Ippolitos Nærmelse og løstede Haanden,
 som om hun vilde ordne Nættet. Han slyngede
 sin Arm omkring hende. Lykkelig, forvirret,
 rødmende vilde hun trække sig tilbage. „Frygt
 intet!“ sagde Ippolito, „det er kun mig, der
 maa frygte din Skjønhed.“ Da hun vilde op-

løste Blikket til ham, var det som om der hang et Slør over hendes Dine; i det næste Dieblif hvilte hendes Haand paa hans Skuldre, han hvædede sig, og hans Læber berørte hendes, De knælede derpaa foran et Malerie af den hellige Jomfru med Barnet, og svor hinanden Kjærlighed og evig Trofskab. — Dianora lovede, bestormet af hans Bønner, endnu samme Aften at tilstæde sin Brudgom en Sammenkomst paa hendes Bærelse, hvortil Midlerne netop vare aftalte, da den estergivende Tante kom tilbage. Estermiddagen blev tilbragt i det Frie. Bønderne sang, dandsede, vederqvægede sig med Druerne, der hang over deres Hoveder, legede og forlystede sig under de fastgrønne Træer. En ziirlig Bondepige kysede endelig Dianoras Haand, og sang hende den skjønne toskanske Vise: „Voi siete un bel fiore,“ til Afssked. Ippolito gjæntog den vel hundrede Gange paa Hjemveien til Staden.

Ippolito havde en Strikkefuge i Beredskab. Han ventede Midnatten med Utaalmodighed, nedlod sig derpaa fra sit Vindue, tog Strikkefugen under sin Kappe, og ilede om ad en lille, mørk Gade, hvortil Bardis Huus stødte. Set

af Binduerne til Dianoras Værelse vendte ud til denne Gade, det andet ud til Haven. Huset laa i en affides liggende Deel af Staden. Han gav Signalet, Strikfestigen blev trukken op, gjort fast, han vilde netop stige op, da et lille Aufigt, som smilede ret yndigt ad ham, beffinnet af et Lys, forfkrækkede ham. Han maatte lee over sin Skræf, thi det var først faae Minutter siden at han havde beklaget ikke at kunde udflukke Lysen, der brændte foran et lille Maria-billede. Han gjorde Korsets Tegm og bønfaeldt om Lykke for sin troe Kjarlighed, derpaa steeg han op ad Stigen. Da hans Haand næsten allerede havde naaet Binduet, troede han at høre fremmede Fodtrin. Han saae ned. Tvende Mænd stode ved Gadehjørnet. „Det er som jeg siger,“ sagde den Ene, „jeg saae Skyggen af Een ved Lygten. Hvem er her?“ tilspiede han med høiere Røst og kom nærmere, Ippo-lito steeg hurtigt ned og troede at kunne udfslippe ufjendt; men hans Fod blev hængende ved Stigen, og hine Tvende bemægtigede sig ham.

Dianoras Vre var hans første Tanke. Han hylkede en Forbryders Skræf og stammede:

„De ere alle i Sikkerhed, jeg har ikke rørt en eneste af dem!“

„Hvad er i Sikkerhed?“ spurgte de Andre.

„Juvellerne,“ sagde Ippolito, „slip mig, det var den første, og skal blive den sidste Gang! Det var ogsaa min Agt at erstatte dem igjen.“

„Erstatte,“ sagde den Anden, „det er en perlig Fangst! Lad os see paa ham ved Lyset.“

Ippolito kunde ikke undsløye sin Skjæbne.

„Bed alle Helgene i Almanacken!“ raabte den Første, da de havde ført Ippolito hen for Lyset, „en Buondelmonto, og ingen Anden end den værdige, hædrede Ippolito Buondelmonto! Herre, jeg kysser Eders Hænder. Jeg er Eders Tjener og I min Fange. Ved Sankt Philip, det vil give artige Nyheder!“

Virkelig frembrød der en tung Dag for alle Buondelmonti'ere, og en ligesaa glædelig for Bardi'erne, med Undtagelse af Dianora. Hun vidste ikke, hvad der havde hindret Ippolito i Udførelsen af sit Eventyr. Tusindfoldig Frygt vælte den yndige Skabning. Hendes Tante idrev hende endelig af hendes Uvisshed med den Efterretning, at man havde bemægtiget sig Ippolito de Buondelmonte, da han var kommen ned

fra et af Sidevinduerne i deres Huus paa en Strikkfeste, med et stort blankt Sværd i sin høire og en Kiste med Juveler i den venstre Haand. Dianora gjættede strax Alt. Kummer, Taknemmelighed, Kjærlighed bestormede hende, hun sank afmægtig til Jorden. Ogsaa Tanten gjættede Sandheden, men vovede neppe at tilstaae den for sig selv, og endnu mindre at sige den høit; havde hun ikke havt Alt for meget at gjøre med sin Niese, med den forfærdelige Nyhed og al den Tumult, som derover maatte opstaae, saa vilde hun selv have faldet i Afmagt af Bestyrtelse og Forlegenhed. — Madame Veronika var meget bekymret, da hun hørte Begivenheden, og Zppolitos Moder, der gjættede Sammenhængen ligesaa godt som de Andre, hensesk i en epileptisk Tilstand, der hindrede hende fra enhver Indgriben i Tungens Gang.

Man fandt i hiin Tid en altfor stor Mængde udsvævende unge Mennesker, som i Fortvivlelse vovede Alt, til at man kunde holde Zppolitos Tilstaaelse for usandsynlig. Man havde i den fildigere Tid Mistanke om at han spillede, og hans Fader var bekjendt for at være gjerrig, man erindrede sig, at han nylig havde listet sig

yderst tungfjindig omkring, den forsmaaede Ben og Andze, af Bardierne bestukne Vidner forfeilede ikke at fremsføre Jppolitos lydelige Stønnen i Kirken som tilstrækkeligt Beviis paa, at der maatte hvile store Synder paa hans Sjæl, Magistraten (som var af Bardiernes Partie) sluttede deraf, at der maaskee hvilede større Ansvar paa den unge Mand end man vidste. Jppolitos Sjælesjorg bestyrkede alle dem, der vare ham, i den Troe, at han var skyldig. Han haabede at hans Dom vilde bestaae i Landsforviisning. Ordet: Død! traf ham som en Lynstraale. Aarsagen til en saa streng Dom laae tydelig for Dagen, men Bardierne vare nu altfor mægtige; Staden, udmattet af mange Partikampe, trængte til Rolighed. Jppolito, som bestandig havde sin Elskedes Tilstand for Die, fornedrede sig til at gjøre Knæfald for sine Dommere, for at bønfalde om Livet. Dette Skridt blev ledsaget af almindelig Foragt. Saaledes besluttede han da, forladt af sine Slægtninger, at døe for Dianoras Gre som Mand.

Dagen kom. Timen nærmede sig. Retfærdighedens Fane vaiede udenfor Indgangen til Tribunalet, og Trompeter forkyndte i Staden

at en Forbryder skulde henrettes. Dianora havde efterhaanden erholdt Efterretning om, hvad der tildrog sig; Tantens Bestræbelser for at berolige hende, og at forestille hende det, som en ubetinget Nødvendighed, at holde Sagen hemmelig, lod til at virke; Dødblegthed overfoer hendes Ansigt, da Trompetskraldene lode. Medens hun tøvede, uden at have fattet nogen Beslutning, begyndte Toget at rykke frem imod Rette- stedet.

Spolito forlod sit Fængsel, mere liig en ung Martyr, end en Forbryder. Han var nu ganske rolig. Begeistring, stolt Selvbevidsthed over sit Offer, farvede hans Kind med hoi Blød Mængdens almindelige Følelse var, som sædvanlig, Nysgjerrigheden, men der var Faa, som ikke tillige følte den dybeste Medlidenhed. Mange Fruentimmer bortvendte bittert grædende deres Blik fra dette rystende Syn.

(Sluttes.)

Anecdoter.

En Mand med en lille Dreng ved Haanden spurgte en Droskekudst, om han ogsaa skulde betale for Barnet. „Det kommer an paa Omstændighederne,“ svarede Karlen. — „Hvorledes!“ — „Jh nu, naar han ikke kjører med saa betaler han Intet.“

„Hvormange er Klokken?“ spurgte Een en Spøgeful. „Slet ikke noget,“ var Svaret. — „Hvorledes skal jeg forstaae det?“ — „Den er endnu ikke slaaet Get, og mindre end Get, er jo Intet, eller Nul.“

Da man engang i Berlin talte om, at Operaen: „Robert der Teufel,“ (Robert af Normandiet) af Meyerbeer, var for lang og trættende

sagde en Mand til en Ven: „Har Du hørt at man vil dele den nye Opera, og give Robert den ene Akten, og Djævelen den anden?“ — „Gud bevares! det gaaer ikke an,“ svarede Ven-
nen, „saa maatte man jo ogsaa, naar Componisten skulde fremfalde, den ene Akten fremfalde Hr. Meyer, og den anden Hr. Beer.“

De engelske Tidender fortælle, at en gift Kjøbmand i Kilkenny udstædte et Ægtefælsløfte i Form af en Brev, til en Dame, som han elskede, nemlig saaledes: „Jeg Underkrevne N. N., lover, to Dage efter min Kones Død, at gifte mig med Foreviserinden af dette.“ — Men uheldigviis døde hiin Dame endnu medens Konen levede, og overgav Brevet til en Slægting der ligeledes døde, og leverede den i en Tredies Hænder. Næppe var Kjøbmandens Kone død, førend denne tredie Hændehaverinde af Brevet præsenterede den høist bestyrkede Kjøbmand dette Document. Endskjøndt Damen var ham ganske fremmed, havde han dog saamegen Agtelse for sin egen Underskrift, at han gittede sig med hende to Dage efter sin Kones Død.

De Elskende i Florents.

(Novelle af Byrons Tidsskrift: „The Liberal.“)

(Sluttet.)

Toget maatte forbi Dianoras Bolig. Da Ippolito nærmede sig Huset, blegnede han, hans Læber bævede, hans Øie fyldtes med Tårer. Han troede at Dianora vilde være ved Binduet for at tage den sidste Afsteed fra den Elskende, der døde for hende; han bøiede derfor sit Hoved og forsøgte at smile. I det samme Dieblif lød Trompeten anden Gang. Dianora sprang op fra den Sopha, hvorpaa hun hvilede, lyttede og spurgte hvad der var paa Færde. Den gamle Lante styrtede overvældet af Diebliffets Rød og Rædsel for det følgende Dieblif, i hendes Arme og raabte: „Gaae, gaae mit Barn! i Guds Navn! Alle Helgene være med Dig!“

Med flagrende Haar, taareløse Dine, glø-
dende Kinder, styrtede hun, til Skræk for alle
sine Slægtninger, ind i Salen, hvor disse vare
forsamlede, hun rev med meer end naturlig
Kraft nogle af Dem bort fra det nærmeste Vin-
due, og raabte idet hun udbredte Hænderne,
som en Begeistret: „Holdt! Holdt! Det er min
Zppolito, min Egtefælle!“ Hun gjorde en Be-
vægelse, som om hun vilde styrte sig fra Vin-
duet ud i hans Arme. Forvirring bemægtigede
sig Mængden. Zppolito skjælvde, græd, op-
løftede Hænderne imod Vinduet, som om han
bad til sin Skytengel. Hun styrtede ned ad
Trappen, ud paa Gaden, og raabte: „Mænd!
Venner! Jeg er en Vardi, han en Buondelmonte!
Han elskede mig og det er hans hele Forbrydelse.“

Folket brød nu alle Skranke. Man lader
gjøre Holdt, bringer Zppolito og Dianora for
den forsamlede Magistrat, Misforstaaelsen op-
løses, man sender Bud til Hovederne for begge
Familier; Fred, Vennskab, Enighed tilsværges
ved hellige Eder, og efter en halv Times For-
løb betræder Zppolito igjen den samme Bei-
der, der nylig førte ham til Døden — nu som den
skjønneste Skabnings erkjendte Brudgom, og

Bruden ved hans Side. Alle strømmede ud paa Gaderne, man bestrøede Veien med Myrtler og Roser, Glædestoner, Glædesfange lyde fra alle Kanter. — For de tvende Elskende foretom det Hele som en urolig, men sød Drøm. De saae ikke paa hinanden, deres Blik faldt nu hist og nu her blandt den omkring dem samlede Mængde, og takkede for de Lykønskninger, hvormed man overvældede dem; men deres Hænder vare fast sammenknyttede i hinanden, det var som om man saae een Sjæl i et Legeme.

En Ridetour i Omegnen af Veddo.

(Efter H. Maron, ved R-n.)

En let Regntaage har lige siden tidligt paa Morgenstunden hvilet over Egnen; Tid efter anden spreder et Vindpust den, og fremad gjennem den vundne Udsigt spejder de sexten

Kavalerer, der nællem deres brindsfende Heste paa i det frænske Gesandtskabshotels Gaard i Jeddo. Vi den klare, blaa Himmel seire, eller ville Skyerne fastsætte sig til Negn? Spørgsmaalet er vigtigt nok; thi den projecterede Execution skal udstrække sig til hele Dagen, men det er tillige vanskeligt at afgjøre, — og derfor bestemte man sig til ikke at vente længere, men at betroe sig til Lykken og stige op.

Der udvikler sig nu en temmelig komisk Scene; Japaneserne ride kun Hingste og disse Hingste dele alle deres Kjønssællers Egenskab, den nemlig, at de hyppig ere temmelig onde, at de hide, slaae o. s. v. ikke vilde tillade Rytteren at sidde op. Retop denne sidste Egenskab udvikle de i høi Grad mod os Europæere; dog bærer disse just ikke paa et medspødt Nationalhad mod os, men paa vort Ukjendskab til deres Sædvaner, som vi frænk.

Japaneserne bestige nemlig ikke, saaledes som vi, deres Heste fra venstre, men fra høire Side. Saasnart vi engang vare blevne bekiendte med dette Princip, sad vi efter et Dieblifs Forløb alle i Sadlen, Portneren stjød de svære Egestænger tilside, og gjennem den aabnede

Bort, gløede en tæt sammenpakked Stimmel af Japanesere paa os.

Vi ordne os til Toget. Fire Jaksniner i Galla ride foran, for at bortfjerne mulige Hindringer paa Gaden, vi følge dem to og to tilhøre og venstre, ligeledes omgivet af Tjenere til Hest, af hvilke iagen fire slutte Toget. Interessens synes de imidlertid at have nødvendig at gjøre deres Autoritet gjældende ligeoverfor det nysgjerrige Folk. Japaneserne iagt'oge ikke alene de almindelige Love og Dyrighedens Forrifter med samvittighedsfuld Strengthed, men de have ogsaa en beundringsværdig Følelse af det, den almindelige Interesse fordrer. Naar et Tog, som de ville see, kommer ned ad Gaden, saa danne de to Rækker, og sørge ganske af sig selv for at Mellemrummet ikke bliver for snevert, og det er aldeles ikke nødvendigt, hvad vi saa ofte maa see i det civiliserede Europas Hovedstæder at Politibetjentene ere nødte til at gjøre Indbueg paa Folkemasien. I Japan gaaer alt slikt stille, og af sig selv, ifølge en almindelig Erkjendelse af det Nødvendige og Nyttige.

Mængden modtog os overalt taus — det Indtryk, som vi gjorde paa dem, maa have

været aldeles overvældende. I de tusinde Anfigter bevæger sig ikke en eneste Muskel, men hver Nerve er spændt og Diet udtrykker den meest forunderlige Stirren. Er det Frygt eller Grefrygt vi indgyde? Umiddelbart bag os kommer der Bevægelse i Massen, der hæver sig en Summen, som lidt efter lidt voxer ud i en ustandselig Latter. Saaledes var det! Vi foretom dem grændsesløs latterlige. I en saadan Situation ligger der altid noget Ubehageligt, — vi lod derfor vore Heste trave skarpt ud indtil vi havde de meest besærdede Gader bag os, men ogsaa her opfordre vore Førere til Hurtighed, thi Veien er lang og vi maa benytte den kjølige Morgenstund fornøstigt. Man fører os gjennem affidesliggende, stille Dele af Staden; vi passere Sgnee, der have et aldeles landligt Præg, og som svare til den store Park i London, man avler her Riis og Grønsager. Op til disse Partier støde i Reglen Boligerne for Fyrsterne, som, hvor souværene de saa end kan være: deres Fyrstendømmer — af hvilke, der endnu gives 68 i Japan, — desuagtet af den høiere kaiserlige Autoritet blive tvungne til at residere en Deel af Aaret i Jeddo, hvor deres

Koner og Børn bestandig blive holdte tilbage som Gidsler for deres undersaatlige Trostaa. Disse Fyrsters Paladser ere usynlige fra Gaden af; Fronten, der vender ud mod denne, danner altid en lang massiv Bygning i fuldkommen streng Kaserne-stil, og den har i Birkeligheden ogsaa en meget lignende Bestemmelse. I dem boer Fyrsternes talrige bevæbnede Tjenere, som man jo for den Sags Skyld gjerne kan kalde Soldater; men man finder i dem aldeles ikke vore Kasernes strenge, monotome Karakter, et raskt og muntret Liv huserer derinde, og denne Bevægelse har Kvinderne baaren derind, thi dem lader Japaneserne sig ikke fratage, selv som Soldat og i Kasernen. Bag Jernstængerne i Vinduerne langs hele Fronten smilede livligt friserede Fruentimmerhoveder, og venligt nikkede de ud til os.

De ere kun sjældent smukke, disse kvindelige Kaserneansigter, da det for største Parten er Koner, saa har de ved at trække Dienbrunnene ud og ved at farve Tænderne sorte vansiret deres Træk paa en for os Europæere navnlig i Begyndelsen høist modbydelig Maade. De bringe dette Offer paa Egteskabets Alter, for

ikke alene at give et Symbol, men ogsaa et virkelig Bant paa deres Troskab. De troe der- ved at have fjernet enhver Grund til Forsørelse. Hvorvidt det nu i Qualiteten er virksomt, maa jeg lade være uafgjort. Dog maa jeg bemærke at hvor slappe end Japanesernes Sæder ofte ere blevne fremstillede, dette dog vistnok hoved- sagentlig falder paa Mændenes Side, idetmindste har jeg aldrig trussen noget Tegn paa at Ægte- skabet i Japan fra Konens Side ikke er bleven bevaret med fuldstændig Troskab — ja, jeg kjender flere Tilfælde, hvor Forsøg fra Forsø- rernes Side paa at bryde denne Troskab, stedse har slaaet Feil. Rigtignok faaer denne Troskab Assistance af en Lov, som maaskee nok kan ned- sætte dens moralske Værd noget. En forført Hustrues Ægtefælle har Ret til, naar han griber Forsøreren paa fersk Gjerning, ikke alene at dræbe denne, men ogsaa Hustruen. — Dette ved disse synlige Tegne paa ægteskabelig Tro- skab, allerede vansirede Ansigt faaer tilmed ved at blive overdænget med en Mængde fiint Riis- meelspudder et larveagtigt, dødlignende Udtryk. Bigerne af ringe Herkomst, isærdeleshed de fra Landet have ofte en gul eller brunlig Teint,

men en fin hvid Hud gjælder dog der ligesaa godt som hos os for smukt og ædelt, og det er Grunden til at Kvinderne gjøre en rigtignok overdreven og smagløs Brug af hvidt Pudder. Men under alle Omstændigheder faaer man selv ved det grimme Ansiget et behageligt Indtryk af den smukke Maade, hvorpaa de forstaae at sætte det sorte, glindsende Haar, der er smykket med store Naale af Metal, Stildpadde eller Glas men ogsaa prydet med Blomster. Og allerede tidlig om Morgenen er deene Hovedpynt i fuldstændig Orden. Sagen er den, at de japanesiske Damer ingen Hovedpude kjende og endnu mindre nogen Kattappe. Til en sirlig poleret eller lakeret (prismetist) Træklods af omtrent 8 Tommers Bredde og 6 Tommers Høide er bunden en lille med et blødt Stof (sædvanlig Bomuld) faststoppet Kulle, betrukket med Silkeskrepp og med et Gjennemsnit af ca. $1\frac{1}{2}$ Tommer; dette lille Maskinerie bliver skudt ind under Nakken, giver Hovedet en fuldstændig og behagelig Støtte og hindrer det bagtil opbundne Haar i at berøre Beiet. Saaledes kan Frisuren om Morgenen være ligesaa pæn og prøber som den foregaaende Aften, — ja, den kan endog

vare flere Dage uden at fornyes. I Reglen lade de dem fristere samtidig med at de tage det sædvanlige varme Bad om Aftenen.

Dog allerede for længe har disse temmelig grimme Stjønheder zittret os, Førerne paa skynde Farten. Vi trave videre mellem Fyrsternes Paladser, kommen forbi smaa Riismarker og skovbevorede Høie, derpaa atter til Forstæder og først efter een Times skarp Ridt have vi endelig Havel af Huse bag os og er i Frie. Vor Befører jevnt opad, og vor Fører bøjer derpaa uventet til venstre og op ad en noget steilere Høide. Vi vende vore Høste omkring, og lader Blikket henrykt skue hen over det Landskab, som omgiver os. For os og under os ligger Kjæmpe-staden, vitstrakt heelt langt ud i det Fjerne. Ganske oversee vi den ikke, enkelte temmeligt høie og steilt affaldende Bakker skjule Udbygningen over det samlede Billede, og affjærer den østlige Deel af den egentlige Stad. Til Siden nede i Dalen bruser en Strøm forbi, heller ikke den vil hvile og kaste sig ud i Oceanet før den har seet Jeddo, Vidunderstaden med de tusinde Sogne, den gjør derfor en rass Vending ved Foden af Høien og trænger midt ind i Staden,

fra hvilken vi endnu ofte see den skinnende sølvglindsende frem. Frem langs den anden Bred skyder sig en skovbevokset Række af Høie, der til denne Side danne en herlig Grændse for Udsigten, medens foran os det udstrakte Hav naaer heelt ud mod Horizonten. Det sender sin Friskhed heelt op til os, en let Vind kjøler den brændende Rind, og lader Baandene fra det hvide Shawl, som vi for at værges os mod Solens Hede, har slynget om vore Straahatte, lystigt slagre for dens Pust. Mellem alle de herlige Gaver, som Skjæbner i riig Fylde har rystet ud over dette herlige Land, er den rene, milde, klare Luft ikke den mindste. Om end Solen undertiden brænder varmt nok, saa er Luften dog sjelden ganske stille. Paa den nærmeste Høi, til hvis Top vi naae ad skyggerige Løvgange, eller ved Havbredden vil under alle Omstændigheder et friskt Vindpust tilviste os Kjølning.

Og naar da vort Die har seet sig mæt, naar Sjælen er bleven løftet og Banden kjølet, og naar vi saa atter vende vore Heste omkring og fortsætte Veien, saa ligger Landet for os, det vidtstrakte Land med sine Bjerge og Dale,

med de skovbevorede Spiders friske Grønne, med det guallige Anstrøg over Dalene, hvor Riismarkerne endnu ikke ere høstede, eller med det lyse, tætte Grønne, som den unge Sæd lig et Fløielstæppe drager hen over Markerne, og saa med den blinkende, glimrende Sol over alt dette. Vi føle en brændende Længsel efter at ride videre ind i Landet, og bestandig videre til den store, evvigt sneebedækkede Bjergkægle Tusi-Yama (det hellige Bjerg), der med sine tilstødende Bjerger indhegner Udsigten for os til den ene Side. Vi have seet saa meget forunderligt paa den lille Blet Jord, som det var os forundt at betræde, og det var, som om der længere inde ventede os endnu mange rige Eventyr. Det er maaskee en Indbildning, og hvad der bevæger os er vel for største Delen det sædvanlige menneskelige Mishag med den fortsatte Træng, der forbyder os at drage didhen, hvorimod vor Higen gaaer, og som endnu kun lader et kort Raaderum aabent for os. Endog det Sted, hvor vi for Diebliffet befinde os, turde vi kun betræde ifølge ganske speciel Tilladelse og med kaiserlig Efforte.

Vi forlode nu Landeveien, ride igjen ned gjennem Dalen ad krumme, ofte saa snevre Beie, at ikke engang to Ryttere kunne ride ved Siden af hinanden. Forunderlige Grupper og Billeder vise sig. Henad Veien, ved hvilken der hist og her vore enkelte Træer eller Buske, drager en Slangelinie af Ryttere med ulige Mellemrum, alt eftersom Hestens Gang afviger fra dens Forgjængers, eller Rytternes ofte mangelfulde Kunst forstaaer at benytte den. Sælsomme fantastiske Billeder, Hest og Rytter sammen, der i den meest brogede Mangfoldighed kontrasterer imod hinanden. Europæerne i deres glatte snevre Beenklæder, den hvide Jakke eller den lyse Frakke og med Hovedet bedækket af Straahatten, der er omvunden med et hvidt Shawl, hvis frydsede Guder hænge ned ad Nakken til Beskyttelse mod det farlige Solitit; eller ogsaa forsynet med den graa indiske Korkhjelm i sin strengt antike Form; — og mellem disse Europæere Andre i hvide, farvede Klæder paa forunderlig brogede og fantastisk udpyntede Heste, og med Hovedet bedækket af den runde, til alle Sider bedst frempringende, skjoldagtige, flade Hat, Medlemmer af vor japanesiske Skorte, og

bag disse Japanesere til Afverling en preussisk Marine-Officeer eller Kadet i en stram Jakke og omgjordet med et skinnende Guldstjærk. — I Sandhed et yderst fantastisk Billede. Og saaledes viser det sig ogsaa for den slittige Landmand, der ved Siden af Veien arbejder i sin Mark. Hans Dragt er mindre fantastisk — han er nøgen, kun et hvidt og rødt Stykke Bomuldstrøi omgjorder hans Lænder. Støttet til den heel forunderligt udseende Bloug staaer han og stirrer med stum Forbauselse paa det jælsomme Tog.

Jeg var bleven en Smule bagved de andre, mig interesserede det Arbejde, som disse Mennesker udrette, som der i Omhyggelighed og Akkurateesse ikke finder sit Lige, hos nogen agerbrugende Nation i Verden. Enhver enkelt Plante bliver pleiet og passet, befriet for Støv, beskyttet imod Solen og støttet mod Vinden; intet Varn kan blive saa omhyggeligt opdraget og saa faderlig vaaget over, som her enhver Plante paa Marken.

Hensunken over dette tiltrækkende Billede og over de Slutninger, der fra det lade sig drage til Landets Institution og til Folkets Karakter, har jeg ikke bemærket at mine Reise-

kammerater ere forsvundne for mig. Min lille
 muntre Tartarhingsts Brindsken gjør mig først
 opmærksom derpaa. Men saa maa den ogsaa
 sætte afsted i Galop, thi det er ingen Ubetydelig-
 hed at forvilde sig milevidt borte fra Jeddo,
 mellem en Befolkning, for hvilken man ikke kan
 gjøre sig forstaaelig, og hos hvilken man trods
 al tilsyneladende Høflighed, aldrig kan vinde
 nogen rigtig Tiltro. — Men da jeg bødiede om-
 fring et Hjørne, saae jeg Kavalcaden tæt foran
 mig, den holdt foran et paa sin Viis elegant
 Huus, fra hvilket den kun var adskilt ved et
 Gitterværk. Man var isærd med at stige af,
 og ogsaa jeg blev glad ved for nogle Timer at
 blive befriet for den ubequemme japanesiske
 Sattel. Forøvrigt kastede jeg de lange Bom-
 uldstømmer til min Betto.

Men det er sandt, min Betto, — han har
 jeg, skjøndt han troligt hele Tiden har fulgt
 ved Siden af min Hest og skjøndt jeg har moret
 mig kosteligt over ham hele Veien, reent glemt
 at presentere. Bettoen er noget lignende en
 Ridetnægt, han er Dyrenes Pasning og Pleie
 betroet, han forlader aldrig sin Herre, men følger

ham hvorhen saa Veien gaaer. Naar man har sin egen Hest og sin egen Betto, saa kan man naturligviis befrie ham for denne Pligt, men hvormeget end Mennesketjærlighed og Dusket om en friere, mere ubindret Bevægelse tilskynder dertil, maa man dog tilstaae, at denne Skif for en Reisende i et fremmed Land er yderst bekvem og ogsaa særdeles nyttig. Den, der maa leie en Hest eller faa den leveret af Regjeringen kan paa ingen Maade blive fri for Bettoen. Iøvrigt troer jeg neppe at denne Skif er ægte japanesisk, den maa sikkert være kommen fra Portugiserne, thi ogsaa i de gamle portugisiske og spanske Kolonier har jeg fundet Bettoer, kun at han der fører Navnet „Arriero.“

Vi vare altsaa stegne af, og en Bortfløi i Gitteret aabnede sig, for at indlade os og føre os til Maalet for vor Udflugt. Vi befandt os i en herpmt botanisk Have.

Nu, min Læser, naar nu din Fantasi river dig med sig og ved en botanisk Have forestiller dig et Sted, hvor man har opdrevet Hjemmets Planter i Forening med fremmede Zoners i en broget og smagsfuld Mangfoldighed til den størst mulige Fuldkommenhed og Pragt,

faa har din Fantasie spillet dig et slemt Puds. Ogsaa vi stode summe af Overraskelse. Frit omkring i Gangene voxede nogle enkelte værdiløse og almindelige Buske, og ogsaa Havens faa skyggegivende Træer syntes kun at staa der ganske tilfældig, — og de vare i ethvert Tilfælde ogsaa uden Betydning for Diomedet med det Hele. Derimod stod, fordelmæssig paa 1—2 Fod høie Træklodse, Blomsterpotter af Træ eller Porcellain opmarscherede i Række og af og til ordnede i affundrede Grupper, og i disse saaes Japans sædvanlige Flor, dog ikke dreven op til den største Guldkommenhed, men i den mindst mulige, dvergagtige Tilstand. Vi troede at see en Lilleputflora for os. Men Høidepunktet for den japanesiske Havelunst er ogsaa deure dvergagtige Tilstand og det, at kunne twinge Planterne ind i bestemte, foreskrevne Former. De fleste af disse Blomsterpotter ere foroven kunstigt bedækkede med smaa Klippe- eller Lavastykker, mellem hvilke alle slags brogede Steenplanter titte frem. I den ene Gang presenterer dig et heelt lille vegetabilsk Menagerie. Den fintbladede Laurbær og Bugbomhus har forvandleet sig til alle slags Dyr.

Dg ved Siden af staae de største Skovtræer som Dværge paa 1—2 Fod.

Hr. Heuckin, Sekretair ved det amerikanske Gesandtskab, der nogle Maaneder senere blev myrdet i Jeddo og af os ledsaget til sit sidste Hvilested, fortalte mig om en lille Kasse, 3 Tommer lang og 2 Tommer bred, hvori en Græskar- og en Bambusplante samt et i fuld Blomst staaende Blommetræ havde faaet Plads, dette Mesterværk var solgt til en japanesisk Fyrste for 2000 Rdlr. Forøvrigt afgav en Fyr, der stod ved Siden af Huset et Exempel paa, hvorledes man ved at behandle Grenene kan give Træerne hvilken som helst Form man lyster, Stammen var ført op til en Høide af otte Fod, og derpaa gik der fra Toppen af den Grene ud i alle Retninger, der med deres rigelige Maale danne en fuldkommen Skjærm, under hvilken idetmindste tolv Personer bekvemt kunde staae.

Vi have ikke brugt lang Tid til at gennemstudere disse Herligheder, medens Solen begynder at blive temmelig brændende, og ogsaa Maven stiller sine Fordringer; derfor er vi alle glade ved atter at stige til Hest og ile henimod det bestemte Hvilested, der kun skal være en halv

Times Vei horte. Det gjorde underlig godt, da vi hørte ind paa en skyggerig Huulvei, og jeg befandt mig horte fra Menneskenes jammerligt sammenflukkede Kunstværker mellem en ny Vegetation paa begge Sider, i det af fuld Haand opbyggede Naturens Tempel. Og der er en underfuld, formelig med Tryllerie begavet Vegetation i dette Land, underfuld ved den rige Mangfoldighed af Vegetationsbetingelser, underfuld ved deres Friskhed og deres Kraft. Heine sang en Sang om den nordiske Fyr, der længtes mod Palmen i det fjerne Syd, — her har de funden hinanden: Palmen staae fredeligt ved Siden af Fyrren; men Palmen er Udlænding i Landet, den er sjelden udviklet og trives kun paa frodige Steder. Men hvilken riig Verden ligger der ikke mellem disse to! Karakteristisk ved Siden af Fyrren er fremfor alt Kamelien, hvis oprindelige Hjem Japan er — Kamelia Japanika.

Veien til det Punkt, hvor vi ville holde vor Siesta, bliver tilbagelagt i Tausshed, vi have været fire Timer i Sadlen, og Mennesker og Dyr ere udmattede. Pludselig ere vi ved en Omdreining komne til en Flod, paa hvis

anden Bred en i smukke, tæt bevorede Terrasser affaldende Klippevæg træder os imøde, men paa denne Side, hvor vi befinde os, ligger et pænt lille Gæstgiversted skjult inde mellem Træer og Buske. Vi stige af Hestene, ryste Støvet af vore Fødder, og efter et Dieblitzs Forløb er der Liv i de forhen stille Bæsnere, men i det næste ligge vi paa glindsende Matter og tilviste os Kjøling. Da strax efter skyder Bærelset med Tapetvæg sig tilside, og fem sex unge Piger med røde Kinder, lysnende Dine, sort glindsende Haar og i snevre, tæt sluttende Silketjolar vise sig for os, reie dybt, og presentere os knæ-lende Thee i smaa Porcellainskopper. Det behagelige ved en Kop varm Thee netop i den strenge Hede lærer man først at skatte i Trop-erne; det er ikke blot det sundeste og meest hensigtsmæssigste man kan nyde, men ogsaa det, der for Diebliffet vederqvæger meest.

Imidlertid havde de af os forudsendte Tjenere i et tilstødende Bærelse overværet den i Gesandtskabshotellet i Jeddo omhyggeligt til-lavede Frokost, og Skinke, Æg, Boeuf, Bordeaux og Ahle gav os snart Kræfter og Munter-hed tilbage.

Vi naaede Jeddo fra en anden Side end den vi om Morgenen var redden ud fra, og vor Vej førte os længere end en Time gennem tætbefolkede Dele af Staden. Et magist Billede, saadan en befolket Gade om Aftenen i en japanesisk Stad! De ud til Gaden aldeles aabne Boutikker ere belyste af brogede Papiirballoner og enhver Gaaende paa Gaden bærer sin foulourte Lygte foran sig, eller lader den bære foran sig af sin Tjener. Dog i Brimmelen og navnlig i Boutikkerne ville vi denne Gang ikke fordybe os, men tage for idag Afsked med Kjømpestaden Jeddo.

Gildsvinet fra Ardenner Skoven.

(En historisk Novelle fra det 15de Aarhundrede, efter
Walter Scott, af Mgbb.)

Det var en smuk Sommermorgen, før Solen havde antaget sin brandende Hede, og mens Duggen endnu kjølede Luften og forfriskede den opvaagnende Natur, at et Selskab til Hest i en livlig Gang steg ned over de, med af-
verlende Skov begroede Bakker, langs Maas-
Flodens Bredder. Forrest red tvende Damer. Den ene kunde vel være i den Alder, da Fruen-
timmerne omhyggeligst vedligeholde hvad der er bleven tilbage af en tidligere Skjønhed. I
hendes Air og Maade at føre sig paa, saae man, at hun endnu gjorde Fordring paa en
Hylbing, hun maaskee i tidligere Dage var vant til at modtage, og at det Ønske, at erobre Hjertet,

endnu ikke havde forsaaget hende. Den anden Dame var af et bestødent og tilbageholdende Væsen. En simpel Sørgedragt viste sig under hendes Reisetappe, og hendes ranke Væxt, sorte Dine, regelmæssige Træk og tankefulde Udseende, lignede det Billede, der pleier at fremstille os Melpomene, skjøndt dog en svag Rødmen paa Kinden og Trækket om Læben og Diet vidnede om, at Munterhed, om den just ikke var hendes sædvanlige Gæst, dog heller ikke var hende fremmed. Nærmest disse tvende Damer saaes en ung Vaabenrager, klædt i et skinnende Pantser med veiende Fjer i den blanke Hjelm. Om den høire Arm bar han et Stjærk, af samme Farve, som den ældste Dames Hovedpynt, hvilket efter den Tids Gallanterie var et Tegn paa, at den Dame, hvis Yndlingsfarve det fremstillede, af særdeles Tilbøielighed udkaarede den Bærende til sin Forsvarer. Snart syntes han ved Siden af Damerne at fordybe sig i Samtale med den først nævnte, medens dog hans Die af og til uvilkaarlig dvælede ved den Yngre snart blev han tilbage, ligesom om han hængslen i Tanker, var bleven adskilt fra sit Selskab. Noget Skridt længere tilbage fulgte en

anden Rytter, der ved sin Paaklædning og sine vilde Træk syntes at høre til en anden Folketamme. Om Hovedet bar han en rød Turban hvori en spraglet Fjer var fastgjort med en Søblaaes, hans Kjole, der havde Liighed med Romernes Innika, var af en grønlig Farve og hist og her besat med Guldsnore, dertil havde han vide Beenklæder, bundne nedefor Knæet, og paa Læderremmene nær, der fastholdt hans Sandaler, vare Benene nøgne, og deres sorte Farve vidnede om deres Bekjendtskab med Vind og Veir. Hesten, der var af lav Bygning og lodden og vild af Udseende, styrede han med stor Færdighed. Hans Fødder sad i korte Stigbøiler, saa at Knæerne naaede til Sadelknappen, og i stedetfor Sporer brugte han Kanten af sine brede Stigbøiler til at holde Dyret i Lande. I et karmosinrødt Læderbælte over Skulderen hang en Dolk ved den høire Side, og et krumt maurisk Sværd bar han ved den venstre Haands Ansigt som var fortladent, hans Dine funklede og hans Mund og Næse saa vel dannede, at man maatte have kaldt ham smuk, hvis ikke de sorte Mare-Loffer der i Morden faldt ned over hans Ansigt, og hans lange, tynde Skjæg, for-

enet med hans magre udtærede Træf, havde givet ham et ligesaa barsk som vildt Udseende. Ved Siden af dette vilde Væsen fulgte tvende Ryttere, flødte i en simpel Rustning, saadan som det franske Krigsfolk brugte den i Midten af det 15de Aarhundrede.

Foran dette Selskab laae nærmest det smukke Slot Schonwaldt, omgivet af sine høie Mure, og omtrent i en halv Miils Fjæstand saae man Taarnene hæve sig over Siaden Lüttich. Da Selskabet kom nærmere til Slottet fandt det Tegnet paa overhængende Fæ. Murene vare i Forsvarsstand, og Bagter udsatte paa alle Kanter. Dette frigerste Udseende satte de tvende Damer i ikke liden Angst, da Keisens Bestemmelse netop gjaldt Schonwaldt. Den unge Baabendrager søgte at trøste dem paa det bedste, og forestilte dem, at om end Slottets Herre, Erkebiskop Louis de Bourbon, havde havt ny Grund til at befrygte et Oersfald af de oprørske Lüttichere, kunde Faren dog ikke være stor, saasom han om føie Tid kunde vente en sikker Hjælp fra Bourgundien, da det var bekiendt, at hans Ven og Bundsforvante, Carl den Driftige, havde udsendt 500 Ryttere under

Anførsel af Crevecoeur, der skulde gaae til Lüttich for at holde Borgerne i Lomme. Denne Forsikring syntes at berolige Damerne, og Reisen gik videre, indtil de snart forsvandt, Een for Een, idet de dreiede ind ad den gothiske Portal til den biskoppelige Residents.

Den unge Baabendrager, ved Navn Durward, meldte for Biskoppen de tvende Damer, og kort efter bleve de indladte i Slottets store Audientsaal, hvor Louis de Bourbon kom dem imøde, og da han gjenkjendte dem at være af Familien de Croie, bød han dem et hjerteligt Velkommer, med en Anstand, der paa engang mindede om fyrstelig Gallanterie og om den hellige Omhu, han som Hyrde maatte vise for Søstrene af Menighedens Hjord. Louis de Bourbon, den regjerende Biskop i Lüttich, var en ædelmodig og kjærligsinde Fyrste, der stedse havde vedligeholdt den frie, aabne og retsindede Karakter, der tilhører Huset af Bourbon, hvorfra han nedstammede. Et saadant Venkab var mellem ham og Hertug Carl af Bourgundien, at denne pleiede at sige, at han ansaae Lüttich som sin Eiendom og Biskoppen som sin Broder, og at den, der vovede at angribe denne hans

Allierede, skulde have med ham at bestille. — Det første Spørgsmaal Biskoppen gjorde de fremmede Damer, var, hvilken Anledning der vel bragte dem til hans Slot paa en Tid, da de oprørste Borgere i Lüttich truede med at overfalde ham. Den ældste af Damerne en Tante til den Yngre, fortalte ham kortelig hvorledes Carl af Bourgundien villet tvinge hendes Niece, Contesse de Croie, til efter sin Faders Død at ægte en forhadt Veiler, Campo Basso, og hvorledes hun derfor havde taget sin Tilflugt til Ludvig den 11te, i Haab om hos ham at finde Beskyttelse, men at Ludvig, efter i lang Tid at have holdt dem indesluttede, endelig havde sendt dem under Beskyttelse af en af sin Garde og to Ryttere, til Slottet Schonwaldt, for at de der, hos Biskoppen af Lüttich, kunde finde den Beskyttelse, han af politiske Grunde saae sig nødsaget til at nægte dem. Den værdige Prælat lovede Damerne de Croie at anvende hele sin Indflydelse hos Carl til deres Fordeel og haabede sikkert, at han skulde bringe Carl fra sit Forsæt, at ville gifte Comtesse de Croie med Campo Basso, da denne paa Grund

af nylig skeete Opdagelser, syntes at have tabt Hertugens personlige Venskab.

De tvende samtidige Nabosyrister, Ludvig den 11te og Carl den Dristige, vare af Karakter aldeles forskjellige. Ludvig besad ikke mindste Gnist af den ridderlige Tapperhed, der, efterat Fordelen længe er vundet, endnu sægter for Herrens Skyld. Ved de hemmelige Kunstler, snedig Politik kunde udfinde, søgte han at befæste sin Magt, og for at befordre sin egen Interesse, var intet Offer, enten af Stolthed eller Lidenskab, ham for kostbart. Som en Følge deraf var han af Karakter grusom, og det endog i den Grad at han fandt Glæde i paa de kunstigste Maader langsomt at martre de mange Slagtoffre, hans ubegrændsede Mistænkelighed daglig udsaae sig. Mesterligt forstod han at skjule sine Hensigter for alle, som omgav ham, og hans Valgsprog var det: „at den Konge ikke forstod at regjere, der ikke forstod at forstille sig.“ Af ganske modsat Karakter var Hertug Carl. Krig og ridderlig Færd var hans Liv. I Faren kastede han sig, fordi han elskede den, og med Sværdet søgte han at sætte sine vovelige Planer igjennem. Som Ludvig

aldrig offrede sin Fordeel for sin Lidenskab, saa paa den anden Side, offrede Carl aldrig sin Tilbøielighed for noget andet Hensyn. Mellem tvende saa ulige Karakterer kunde ventes god Forstaaelse. — Carl foragtede Ludvigs ad skjulte Omveie krybende Politik men Ludvig paa sin Side hadede det ubøielige Stivfind og den stormende Høflighed, hvormed Carl forsoarede sine Planer. Kongens Had til Carl blandede sig med Frygt, thi han vidste, at det røgende Dyr's Udsald, om end det skete med lukte Dine, vilde blive frygteligt. Et desto tykkere Slør søgte han derfor at kaste over sit Sindelag imod ham, og paa sundig Hoimands Wiis, var han altid i sin Omgaang desto tjærligere og venfsabeligere, jo fjendtligere de Planer vare, han udrugede. Naturligt derfor at Ludvig benyttede enhver Leilighed, der tilbød sig for at skaffe ham Fordeel over sin farlige Nabo.

Comtesse de Croie's Flugt til Ludvig syntes at skaffe ham en herlig Leilighed til at iværksætte en af sine Yndlingsplaner, at erholde et fast Fodsætte i Carls Besiddelser. Familien de Croie eiede nemlig store Godser og en befæstet Borg i Bourgundien. Den gamle Greve de

Croie var nylig død, og hans Datter, hans eneste Barn, var bleven Arvina til hans rige Besiddelser. Kunde nu en af Ludvigs Vasaller ægte den unge Contesse de Croie, fik han derved en fast Borg i Carls Stater, hvorfra han stedse kunde observere sin Fjende, og i hans eget Land have et Parti imod ham. Greven de la Mark, en Høvding, der for sin Mildhed og Grusomhed var almindelig frygtet, var den Brudgom, han havde udseet for Contessen. Dog vovede han ikke, at meddele nogen denne Plan da han vel vidste, at Rygtet derom strax vilde opflamme Carls dristige utæmmelige Krigerind. Tværtimod hylkede han nu det venstabeligste Sindelag mod Bourgundien, og da en Udsending fra Carl kom til Ludvig for at erkjendige sig om, hvorvidt det var sandt, at Contesse de Croie sød Beskyttelse hos ham, nægtede Ludvig aldeles at staae i mindste Forbindelse med hende hvorimod han overrøste denne Gesandt med alle optænkkelige Beviser paa venstabeligt Forhold til Hertugen.

(Fortttes.)

Gildsvinet fra Ardenner Skoven.

(En historisk Novelle fra det 15de Aarhundrede, efter
Walter Scott, af Mgbd.)

(Fortsat.)

Men imidlertid havde Ludvig givet Duward, en Adelsmand af hans skotske Garde, Ordre til at bringe Damerne de Croie i Sikkerhed til Biskoppen af Lüttich. En Zigeuner, Kongen pleiede at bruge til Udførelsen af sine hemmelige Planer, havde faaet Befaling til at tjene de Rejsende som Veiviser, og at føre dem ad den mindst besøgte Vej, hvor de la Mark til en bestemt Tid skulde oversalde dem. Den unge Duward havde imidlertid paa Reisen overrasket Zigeuneren i Samtale med Bundsforvandre og saaledes opdaget Ludvigs forræderiske Plan og altfor deeltagende i den ulykkelige Comtesse de Croies Skjæbne til ikke at gjøre hvad

der stod i hans Magt for at beskytte hende mod den grusomme de la Mark, havde han tvunget Zigeuneren til at vise dem ad en anden Vej, og saaledes bragt Damerne, der vare betroede til hans Omhu, i Sikkerhed til Schonwaldt.

Dagen efter Ankomsten til Schonwaldt sad Durward, fordybet i Tanker, i Hjørnet af det dybe Bindue, der oplyste det gamle, gothiske hvalvede Værelse, man havde anvist ham. De to sidste Dage, han havde tilbragt i den unge Comtesse de Croie's Selskab, stod levende for hans Erindring, og jo skjønnere Tanken om disse Dage fremstillede sig for hans Indbildning, desto dybere følte han det bittere Savn i Adskillelsen fra sit Reiseselskab. Nu først forstod han ret Betydningen af den Tankefuldhed hvori han ofte saa uvilkaarlig hense på Siden af Comtesse de Croie. Nu først følte han i sit Hjertes underlige Tomhed en Længsel han i Livets Omverlinger aldrig før havde kjendt, og jo uoverstigeligere Adskillelsen forekom ham, desto høiere steg hans Længsel. Det smertede hans stolte Hjerte, at see sig affærdiget som en simpel Reiviser eller som en Escorte, hvis Værende er udført, og idet han maatte give efter for Følelser,

han ikke havde Styrke til at modstaae, rørtes han til Taarer ved Tanken om Tilintetgjørelsen af disse Luft-Slotte, hans Indbildning havde glædet sig ved at opføre. Han klagede over den lunefulde Skjæbne, der ikke havde givet ham en saadan Rang eller en saadan Rigdom, at han kunde stille sig blandt Comtessens Beilere. — Saaledes grublede han, da en Støi i Gaarden pludselig kaldte hans Opmærksomhed andetsteds hen. Zigeuneren kom nemlig ud fra sit anviste Herberge i dyb Samtale med Portnerstien paa Slottet, og endeel af Slotsfoltene vare stimlede sammen for ret at see den vilde brogede Costume. Bant, som det syntes til en saadan Beskuelse, fortsatte Zigeuneren sin Gang over Gaarden, uden at lægge mindste Mærke til den Opsigt han gjorde. Den gamle Kone aabnede Laagen for ham til Slotsghaven, og Durward saae snart den brogede Stikkelse forsvinde mellem Træerne, mens Portnerstien med sit Nøgle-Knippe ved Siden, rokkede langsomt tilbage, og svarede med korte Ord paa de mange Spørgsmaal, der stormede ind paa hende, om hvo dette Menneske var, og hvad han gjorde paa Slottet. Forstyrret i sin Grublen ved dette Syn, stod Durward

længe taus, og stirrede ned i Gaarden og ud over Haven. Imidlertid som Folket igjen skiltes ad, og hver gik til sit Arbeide, faldt hans Tanker mægtigt paa Zigeuneren; selv hans forræderste Plan paa Reisen fremstillede sig for ham, og idet han søgte at gjætte, hvad han vel kunde have at gjøre i Haven, erindrede han at Damerne de Croie havde faaet Værelser anviste netop i den Deel af Bygningen, der vendte ud til Haven. En ængstelig Gisning paatrængte sig ham med denne Grindring. Han frygtede for at Zigeuneren var ifærd med at forsøge nye Midler til at udføre sin rænkesfulde Herres Grinde, at overgive Comtessen til de la Mark. Denne vistnok ikke ugrundede Frygt indgav ham det Forsæt at søge at komme den unge Comtesse de Croie i Tale, for at gjøre hende bekendt med hendes Veivisers forræderste Sindelag, saa at hun desto bedre kunde tage sig i Agt for hvad andre Efterstræbelser, han maatte udtænke. „De skal finde, hvorvel jeg er udeluft fra deres Selskab,“ udbrød han, „at Isabelles Sikkerhed er Hovedgjenstanden for min Opmærksomhed.“ Med disse Ord greb han sin Hjelm og ilede ned i Gaarden. Til Biskoppen

turde han ikke tale om Zigeunerens Forræderi, da han derved vilde have opdaget en Deel af sin Konges politiske Plan, og saaledes blottet hans forstilte hykleriske Opsørjel mod Carl af Burgundien. En privat Samtale med Comtesse de Croie forbød paa den anden Side det Ceremonielle at vente at erholde af Biskoppen og paa anden Maade end under fire Dine vovede han dog ikke at meddele Comteszen hvad hans politiske Stilling bød ham at fortie, men som han troede, at hans Omsorg for disse Dammers Sikkerhed, ligesom hans eget Hjertes Fordring, nu paalagde ham at aabenbare, forsaavidt det kunde skee uden Skade for hans Konges venfskabelige Forhold til Carl af Burgundien. Det var han nemlig forvissset om, at Comtesse Isabelle ikke anderledes end han ønskede det, ville benytte hvad han meddeelte hende. En Samtale med Isabelle maatte han altsaa paa en anden Maade søge, og til den Ende besluttede han først at opsjøge Portnerisen. Af hende haabede han først at faa at vide, i hvad Anledning hun havde lukket Zigeuneren ud i Haven. Den Gamle fandt han snart, siddende i Porten, beskæftiget med sit Haandarbeide, og paa hans

Spørgen, svarede hun ham kortelig, at Zigeuneren havde et Vrende, hun ikke kjendte, til de to fremmede Damer, og at hun i den Anledning havde skaffet ham en Udgang til dem gjennem Haven. Durward vilde derpaa anmode hende om, ligeledes at skaffe ham en Samtale med disse Damer, men Slotsfogden kom i det samme og bebreidede hende i en heftig Tone, at have lukket nogen Fremmed ene ud i Haven. Synet af Kong Ludvigs Baabendrager standsede Slotsfogdens Hestighed, og Durward, saae at det var forgjæves, at vente ved Portnerstens Hjælp at faae Udgang til sit forrige Reiseselskab, hvorimod hans Frygt for Zigeunerens forræderiske Plan endnu mere bestyrkedes, da han hørte sin Formodning bekræftet, at Zigeuneren havde søgt at komme Comtesse de Croie i Tale. Han indlod sig imidlertid i Samtale med Slotsfogden, udspurgte ham om Slottets Seeværdsgheder, og syntes at høre med en saadan Opmærksomhed paa alt hvad Fogden fortalte ham, at denne tilfids fandt Fornøielse i at underholde sig med ham, og tilbød ham endog, naar Eftermiddagen kom, at vise ham de Steder, der kunde interessere ham. Beroliget ved dette Til-

bud, dannede Durward sig det bedste Haab om at komme sit Selskab i Tale, og neppe var Middagsmaaltidet til Ende, før han opsogte Fogden og maandede ham om hans Løfte. Fogden fandt sig imidlertid ikke opsat til strax at tilfredsstille hans Ønske. men undsaa sig dog ved at lade ham længere vente, hvorfor han gav ham et Tegn, ved hvilket han frit kunde gaae overalt hvor det lystede ham. Dette Udfald paa Sagen var det kjæreste, og længselsfuld ilede han til Haven, hvorfra han ventede ad samme Bei som Zigeuneren, at finde Udgang til Gjenstanden for sine Sorger. Dog Durward vandrede længe gjennem Havens forskjellige Barrier, uden at finde anden Udgang aaben end den, hvorfra han var kommen. En Laage, der vendte ind til Slotsbygningen paa den anden Side, var tilluftet, og alt syntes at overtyde ham om, at Zigeuneren kun ved hemmelig Forbindelse med Portnersten ad denne Bei kunde være kommen videre. Forgjæves speidede hans Øie ethvert Bindue, der vendte ud til Haven. Alt var tyst og intet levende Væsen viste sig nogetsteds. Mørket begyndte allerede at bryde frem, og Durward maatte befrugte, at hans lange Ophold i

Haven kunde give Anledning til Mistanke. Modfalde over at see ogsaa dette Haab skuffet, vilde han for sidste Gang gaae i jennem Haven. Hans Bei førte ham endnu engang forbi den Deel af Bygningen, hvor han formodede at Comtesse Isabelle opholdt sig. Alt Haab troede han nu at være ude, da hans Opmærksomhed pludselig vakktes af en sagte, forsigtig Lyd, liig en svag Hoste, der syntes at kalde paa ham og tillige at ville undgaae Andres Bemærkning. I glad Overraskelse hævede han Hovedet, et Vindue aabnedes og en qvindelig Haand lod falde en Seddel med en Forsigtighed, der ligeledes syntes at foreskrive Varsomhed og Klogskab. At snappe Sedlen, skjule den paa sit Bryst og tye til det hemmelige Sted, han havde fundet i Haven, var et Diebligs Sag. De første Linier indeholdt Advarslen: „Læs det hemmelig.“ Indholdet var følgende: „Hvad Dine Dine for aabenhjertig have sagt, have mine maaskee for hurtig forstaaet. Men uretsfærdig Forsølgelse gjør Dfferet dristigt, og bedre er det, at sætte sin Lid til eens Taknemmelighed, end at være Gjenstanden for Manges Forsølgelse. Lykken har bygget sin Throne paa en Klippe, men den

modige Mand frygter ikke for at bestige den. Hvis Du tør gjøre noget for Gen, som vover meget, da kom blot i Morgen ved Daggry i denne Have med en blaa og hvid Fjeder i din Hat, men vent ingen videre Meddelelse. Din Stjerne har, siger de, bestemt Dig til noget stort, og gjort dig skicket til Taknemmelighed. Lev vel, vær tro, hurtig og bestemt og tvivl ikke om din Lykke."

Inden i dette Brev var lagt en Diamant Ring, med Huset de Croies gamle Baaben. Overvættets Begeistring bemægtigede sig Durward. Stolthed og Glæde hævede ham til Skyerne, og med den Beslutning, at handle eller døe, saae han med Foragt paa de tusinde Hindringer, der stillede sig mellem ham og Maalet for hans Dnsker. I denne Henrykkelse var det umuligt for Durward at taale nogen Udspredelse at forstyrre hans Tanker i at dvæle ved denne begeistrede Tildragelse. Han foregav derfor, da han kom tilbage til Slottet, at en bedøvende Hovedpine ikke tillod ham at tage Deel i Biskoppens Aften Selskab, hvorpaa han tændte sin Lampe og begav sig til sit Værelse, hvor han læste atter og atter den kostbare Seddel

og kysfede tusinde Gange den ei mindre kostbare Ring.

Dog saa høit spændte Følelser kunne ei længe forblive i samme begejtrede Tone. En Tanke paanødte sig ham, hvorvel han end søgte at jage den bort som uskønsom, ja endogsaa fornærmende, den Tanke nemlig, at saa aaben en Tilstaaelse forudsatte mindre Dmthsølenhed hos hende, der gjorde den, end der vel kunde stemme med de høie romantiske Følelser, hvormed han tilbad sin Isabelle. Dog ikke saasnart opstod denne Følelse hos ham, før han ilede til at qvale den. Hendes høie Stand og adelige Byrd, saa sagde han til sig selv, tillader den hende ikke at forlade den sædvanlige Redtægt, der paalægger Pigen Tausshed til Elskeren erklærer sig? Desuden, vedblev han, tilkommer det vel mig, for hvis Skyld hun nedlader sig fra sin høie Sphære, at dadle hende for denne Nedladdenhed, uden hvilken jeg ikke vovede at hæve Diet til hende?

Med disse og lignende Betragtninger undertrykte han hin Tanke, der paanødte sig ham. Men en anden Indskydelse af en værre Art afløste denne Betænkning. Det var uden for al

Tvivl, at Zigeuneren havde havt en Sammen-
 komst med Comtesse de Croie. Hvo kan vide,
 tænkte han om det Vele ikke er et Værk af denne
 Bedrager? og hvis saa er, skal dette maaskee
 være et Skjul for en ny forræderisk Plan, hvor-
 ved han har isinde at bringe Comtessen ud af
 Biskoppens Beskyttelse, for endnu engang at
 bringe Kong Ludvigs Plan i Udførelse. Saa-
 danne forskjellige Tanker svævede for Durwards
 Sind, og liig taagede Skyer blændede og for-
 dunklede de det yndige Landskab, hans Ind-
 bildning først havde fremstillet for ham. Urolig
 kastede han sig paa sit Leie, men først seent be-
 mægtigede Sønnen sig hans af Grnblen og
 længselsfuld Venten trætte Legeme, dog da først
 vaagnede hans Indbildning i hele sin Styrke.
 Til den rette Tid mødte han i Haven. Saagen
 overfor Comtessens Bærelse aabnede sig, og
 Isabelle i hele sin jomfruelige Skjønhed hilsede
 ham, halvt kjærligt, halvt undseelig, og rødmede
 da han med hele sin ungdommelige Fyrighed
 svarede paa hendes Hilsen. Han vandrede der-
 paa ved Siden af sin Isabelle, langs en stille
 klar Indsø, saadan som den, der udgjorde det
 Eiendommelige i hans skotske Fødeegn, og han

talte til hende om sin Kjærlighed, uden at tænke paa de Hindringer, der adskildte dem, og hun rødmede og smilede, idet hun lyttede til hans kjærlighedsfulde Tale; men pludselig forvandlede Sommeren sig til Vinter, det Blikstille til en hæftig Storm, og Vind og Bølger hævede sig som i den voldsomste Hvirvelvind. Disse heftige, uroligende Følelser, frembragte af den tilsyneladende Fare, vækkede Drømmeren. Han vaagnede, men skjøndt de nærmere Omstændigheder ved Synet vare forsvundne, vedblev dog Larmen, der rimelig havde fremkaldt en Deel af hans Drøm, at lyde for hans Øren. Hans første Bevægelse var at reise sig op i Sengen og at lytte forbauset til den frygtelige Larm, og snart blev han var, at den kom ikke fra Elementers, men fra Mænds Kaserie. Han sprang da op fra sit Leie og saae ud af Vinduet, men det vendte ud til Gaarden og Haven, og paa den Side var alt roligt. Dog enkelte Skud, der naaede hans Øren, overtlydede ham om, at Slottet var beleiret og bestormet af en talrig og dristig Fjende.

Saa hastig som Mørket og Overraskelsen tillod det, isørte Durward sig sine Baaben for at ile de Beleirede til Hjelp. Han var allerede færdig til at forlade Bærelset, da hans Opmærksomhed paaany vattes af en sagte Banken paa Døren, og da Durward ikke i Diebliffet fattede hvorfra Lyden kom, og derfor ikke svarede strax, blev Døren stødt op, og den Indtrædende kjendtes af den fremmede Dialekt at være Zigeuneren. Med en Svovlstik berørte han en Flaske, han holdt i Haanden, og frembragte derved en rødlig Lue, hvorved han tændte en Haandlygte, han tog frem fra Bryttet. Eders Stjæbne, sagde han idetsamme til Durward, er nu nær ved sin Opfyldelse.

„Nedrige Maugrabin!“ udbrød Durward, „der er Forræderie omkring os, og hvor det er Forræderie, der maa Du have Deel.“

„J er affindig, Herre,“ svarede Zigeuneren, „jeg forraadte aldrig nogen, uder at jeg kunde vinde derved, og hvorfør skulde jeg da forraade Eder, af hvis Frelse jeg lover mig mere Fordeel end af Eders Ddelæggelse. Lyt et Diebliff mens det er Eder muligt til Fornuftens Stemme, før den lyder i Eders Dre med Ddelæggelsens

Dødstoner. Lütticherne ere i Oprør, William de la Mark er i Spidsen for dem, og om der end skeer Modstand vil dog det overlegne Antal og de la Marks Kaserie faae Overhaand. Agter I at frelse Comtesse de Croie og Eders eget Haab, da følg mig i hendes Navn, der sendte Eder en Diamant-Ring med 8 Leoparter i Baabnet."

"Viis Veien," svarede Durward, "i hendes Navn vover jeg alt."

"Som jeg skal styre det," vedblev Margabin, "er der ingen Fare, naar I blot vil holde Eders Haand fra den Strid, der ikke vedkommer Eder; thi hvad angaaer det vel Eder, om Bispen, som de kalder ham, slagter sin Hjord, eller om Hjorden slagter engang sin Hyrde? Tæm blot Eders Mod, sæt Tillid til min Klogskab og følg mig med Forsigtighed og Taalmodighed."

"Jeg følger Dig," sagde Durward, idet han trak sit Sværd, "men det første Dieblif jeg mærker det mindste Tegn til Bedragerie, skal dit Hoved springe 3 Aler fra Kroppen."

Uden videre Samtale, foer Zigeuneren, da han saae Durward fuldkommen rustet, ned ad

Trappen og ledte Veien til Haven. Durward fulgte ham i spændt Forventning. Ankomne til den aabne Plads hørte de Larmen fra den anden Side af Slottet i hele sit Kaserie, og de forskjellige Krigsraab, Lüttich! Lüttich! Bildsvin! Bildsvin! Lød tordnende fra det stormende Parti, mens det svagere Skrig, hellige Marie! hævede sig af og til i matte Toner fra dem, der vare ilede til at forsvare Bolden.

Striden var Durward, uagtet hans frigerste Sind, ligegyldig i Sammenligning med Fabelles Stjæbne, hvilken han havde Grund til at frygte vilde blive skræffelig, hvis hun ikke frelstes fra den tøilesløse og grusomme Fribytters Bold. Han betroede sig nu til Zigeunerens Hjelp, ligesom Mænd i fortvivlede Tilfælde ikke afflaa det Lægemiddel, Kvaksalvere tilbyde, og han fulgte ham tværs igjennem Haven, i den Hensigt, at lade sig lede af ham, saalænge til han maatte opdage Tegnet paa Bedragerie, i hvilket Tilfælde han vilde gjennemføre hans troløse Hjerte. Ved Laagen, han den forrige Dag havde fundet tilluffet, gav Maugrabin et sagte Tegnet, og to Damer kom frem, indhyllet

i sorte Silke-Kapper, lig dem Rødlænderinderne endnu bære. Durward bød sin Arm til den ene af dem, der med sittrende Høflighed klyngede sig saa fast til ham, at havde hendes Bægt været større, vilde hun ikke lidet have standsset Flugten. Waugrabin ledte den anden og tog Beien gennem en Bagdør til Slotsgraven, hvor en lille Baad, der laae fastgjort ved Slots- siden, hurtig bragte dem over til den anden Side. Stormens frygtelige Larm blandede sig i det samme med de Seirendes hoverende Skrig og forkyndte de Flygtende, at Slottet var overgivet. „Fremad, fremad!“ raabte Zigeuneren, da han saae Durward standse og klage over den gjæstfrie Biskops sørgelige Skjæbne; „Heste vente vi hist i Pilekrattet.“

„Der er kun to,“ sagde Durward, som saae dem i Maanestinet.

„Det er Alt, hvad jeg kunde bringe til Beie, uden at vække Mistanke,“ svarede Zigeuneren, men jeg haaber, at det vil være nok. I to maa ride til Tangres, den nærmeste By, før Beien bliver usikker, og Marthe maa blive hos Kvindfolkene af vor Slægt, med hvilke hun er vel bekendt. I maa vide, at hun stammer fra

os og agerer kun Portnerffe paa Slottet, for at være os behjælpelig, naar Leilighed tilbyder sig."

"Marthe!" udbrød Comteszen med Skrig af Forundring, idet hun saae paa den tilslørede Dame, "er det ikke min Slægtning?"

"Kun gamle Marthe," sagde Maugrabin, "undskyld dette lille Bedrag. Jeg turde ikke føre begge Damerne de Croie bort fra Bildsvinet fra Ardennerne."

"Udsling!" raabte Durward, "men det er ikke, det skal ikke blive for sildigt endnu. Jeg iler tilbage at frelse Comtesse Hameline."

"Hameline," hvidskede Comteszen i en forstyrret Tone, "hænger ved din Arm, for at takke dig for sin Frelse."

"Hvorledes!" raabte Durward, idet han rev sig løs fra hende, med mindre Artighed end han til en anden Tid vilde have gjort mod en Dame af en saadan Rang.

"Er Isabelle da tilbage? Farvel, Farvel!"

Med disse Ord vendte han sig, for at ile til Slottet, da Maugrabin greb ham i Armen. "Bliv, jeg beder Eder," udbrød han, "J løber Eders Død imøde. Men sig mig, hvi bærer I

om Armen denne Dames Farve? Aldrig skal jeg mere stole paa saadant Stads. Dog, vær vis paa, at hun bringer Eder ligesaa stor Medgift og lige saa mange Diamanter; ogsaa hun har Fordring paa Grevskabet."

Medens Maugrabin saaledes blev ved i afbrudte Sentenser, trak Durward sin Dolk, for at rive sig løs. Zigeuneren som saae det, slap hans Arm, og Durward ilede derpaa med Bindens Fart til Slottet.

Comtesse Hameline de Croie formaaede ikke andet, end at udbryde i unyttige Klager og Forbandelser over Maugrabin. „Uhyre!“ raabte hun, „du sagde at Stjernerne havde forudsagt vor Forening, og du bragte mig til at skrive, i hvilken Glendighed har du styrtet mig.“

„Jeg var vildledet,“ svarede Zigeuneren, af 3 kristne Folks Silke Baand og Snorrepiberier, men tro mig jeg skal sørge anstændig for Eder, og Stjernerne skulde holde deres Ord og skaffe Eder en Mand, jaa god som den Bedste.“

Hameline nægtede at følge.

Zigeuneren truede da med at nagle hende til det nærmeste Træ, og det var kun Marthes

Mellemkomst, der frelst den Ulykkelige's Liv. Som et vildt Dyr, udmattet af Skræk og Anstrængelse, maatte hun da lade sig føre videre af sine Ledfagere, der halvt bar og halvt ledte hende.

„Hvad Fordeel,“ sagde Marthe til Maugrabin, „kunde Du ogsaa vente Dig af at gifte saa smuk en Ungling med saa gammel en Tøsje?“

„Rizpah!“ svarede Maugrabin, „Du har baaret Kristen-Ravn og boet i Huus med dette besatte Folk, saalænge til Du har antaget deres Daarskab. Hvor kunde jeg drømme om, at han vilde bryde sig om nogle Mars Forskjel, naar Fordelen ellers var saa siensynlig? Du veed vel, at Intet vilde have bragt denne unge, sky Tingeste til at følge os, saaledes som denne forlibte Hameline. Jeg holdt desuden af Fyren, han har været min Selskabsbroder, og jeg vilde vise ham en Tjeneste. At gifte ham med denne gamle Comtesse var at gøre hans Lykke; at parre ham til Isabelle, vilde have skaffet ham de la Mart, Burgundien og Frankrig paa Halsen, hvilke alle gjøre Fordring paa hendes Haand. Og da denne snorrige Tantes Rigdom bestaaer i Guld og Edelstene, kunde vi jo have ventet

os en god Andeel. Men Buestrengen er sprungen og Pilen har feilet. Afsted med hende, vi maa bringe hende til de la Mark; han vil i sin Ruus ikke skjelne den Gamle fra den Unge. Afsted Rizpah: Den klare Aldebaran lyser endnu over Orkenens Børn!"

Da Durward nærmede sig Slottet, traf han paa adskillige Flygtninge, der søgte til Skoven og omhyggelig undgik ham, som de ansaae for deres Fjende, fordi han kom dem imøde i en Retning modsat deres. Som han kom nærmere, kunde han høre og tildeels see Mænd springe fra Havemuren ned i Slotsgraven, og andre nedstyries fra Voldene af de Seirende. Hans Mod vaklede ikke et Dieblif. Tid var der imidlertid ikke til at see efter Baaden, og Bagdøren fra Haven var fuld af Flygtende, der jages frem af de forfølgende Fjender. Han undgik derfor dette Punkt og kastede sig i Graven nær ved den saakaldte lille Slotsport, hvor Trækkebroen endnu var oppe. Med Banstkelighed undgik han det fortvivlede Greb af flere synkende Ulykkelige; saa hurtigr som muligt svømmede han til Trækkebroen, greb fat i en af de nedhængende Skjæder, hævede sig ved Hjælp

af den op af Bandet, og naaede saaledes efter megen Anstrængelse den Udbyaning, hvor Broen var fastgjort. Med Hænder og Knæer arbejdede han for at faa Fodfæste, da en af de Landsknegte, der stod i de la Marks Tjeneste, i det samme kom ham imøde og hævede sit blodige Sværd for at tildele ham et afgjørende Slag.

„Hvorledes, Kammerat!“ raabte Durward i en bydende Tone, „er det Maaden hvorpaa Du hjælper Din Baabenbroder? Giv mig Din Haand og hjælp mig op.“

Taus og ikke uden Betænkning rakte Soldaten ham Haanden, og hjalp ham op paa Platformen, hvorpaa Durward vedblev i samme Tone: „Til det vestre Taarn, hvis Du agter at berige Dig; der har Præsten sin Skat.“

Lisfe Ord løb fra Mund til Mund: „Til det vestre Taarn, der er Skatten!“ og lig en Flok hungrige Ulve løb alle hen til den Kant, der var modsat den, Durward søgte. Som en der hørte ikke til det overvundne, men til det seirende Parti, gik han derpaa videre gennem Haven med raske Skridt og bankende Hjerte. Paa Beien mødte han flere Partier, der med fældede Landser tilraabte ham: „Lüttich! Lüttich!“

Men hans franske Uniform og Raabet: „Frankrig! Frankrig! Ven af Lüttich!“ banede ham fri Gjennemgang overalt. Da han naaede Taarnet, hvor Marthe og Comtesse Hameline de Croie vare komne til ham, fandt han Laagen tilspærret af flere døde Legemer. To havde han alt trukken tilside, og idet han vilde træde paa den Tredie, for at aabne Døren, greb den formodede Døde fat i hans Kjole, og bad ham om Beskyttelse. Paa Stemmen kjendte Durward Slotsfogden, der den forrige Dag havde skaffet ham Udgang til Haven. Hindret i sit Forsøg paa at undflye, havde han kastet sig blandt de Døde, i Haab om at undgaae de rasende Fjenders Opmærksomhed, men da han fik Die paa Ludvigs Baabendrager, ventede han at finde Sikkerhed under hans Beskyttelse. Durward paa sin Side haabede ved hans Kjendskab til alle Slottets hemmelige Kroge, lettere at finde Gjenstanden for sin Søgning.

Hurtig hjalp han Fogden paa Benene og forlangte, at han ad den korteste Vej skulde føre ham til Comtesse de Croies Værelse. Slotsfogden, der ved Siden af Kong Ludvigs Baabendrager havde fattet Mod, anvendte sin Kjendskab

til Slottet paa det bedste, og allerede var Durward paa Trappen til Isabelles Værelse. Ved Enden af Trappen var en Entree, hvor sønderflagne Kasser og Klædningsstykker, adspredte paa Gulvet, bare Mærker af nylig Plyndring. En Lampe, som, nær ved at slukkes, brændte paa Kaminen, kastede sit blege, blaalige Lys hen paa Liget af en dræbt Mand, der laae ved Døren til det næste Værelse. Fogden gjenkjendte i den Myrdede een af sine gamle Undergivne og idet han med sønderknust Hjerte over de skrækkelige Blodscener, aabnede Døren, forandrede hans Sorg sig paa engang til hevnjerrig Forbittrelse, da han i Værelset traf en Lütticher, som han, efter den fornemmere Dragt antog for en af Formændene for de tøilesløse Oprørere, der i denne Nat havde afstedkommen saamegen Blodsudgydelse. Stolende paa Durwards Nærværelse, styrtede han over den uforberedte Lütticher, og, haandfast som han var, havde han allerede kastet sin Fjende til Gulvet og fravristet ham sit Sværd, da Durward kom til og standsede den blodige Hevn, han var ifærd med at tage. Lütticheren gav tydelig Beviis paa, at han ingen Deel havde i Mordet,

men at dette var begaaet af en Bande, der kort før ham havde undersøgt Værelset. Han gav derpaa tilkjende, at han var Raadsherre i Lüttich, og at han var tyet til dette affides Værelse, for at undgaae at tage Deel i Pøbelens raa Tøilesløshed. Han tilbød endvidere Durward alt hvad der stod i hans Magt, fordi han havde reddet hans Liv.

Durward forlangte blot, at han skulde forblive hos ham og staae ham bi i hvad Fare, der kunde møde, og han gik derpaa videre ind i et Sidekabinet, der syntes at have været Damerne de Croies Sovestue, men ingen levende Sjæl var nogetsteds at finde. Gjentagne Gange kaldte han paa Isabelle, først sagte, derpaa med lydelig Stemme og tilsidst med fortvivlet Hestighed, men ingen svarede. Han vred sine Hænder, stampede i Gulvet af Fortvivlelse og mistvølede at finde hende. Slotsfogden aabnede en hemmelig Dør i Væggen, der ledte ind til et Kapel. Durward styrtede efter ham, og da han var kommen et Par Skridt frem, traf han en kvindelig Figur, der, knælende i Bøn og dødelig Angst for et helligt Kristus-Billede, nu pludselig sank asmægtig til Jorden i den nye Skræk over den

nærmende Larm. Hurtig ilede han at reise hende og, Glæde over Glæde, det var hende han søgte — Isabelle de Croie. — Han trykte hende til sit Bryst, besvor hende at fatte Mod og forsikrede hende, at hun nu var i en Mand's Beskyttelse, der havde Haand og Hjerte til at forsvare hende. Efter nogle Dieblikke fattede hun sig, og med en sagte Stemme, der lidt efter lidt hævede sig varmere og inderligere, udbrød hun: „Durward, er det virkelig Dem? Der er Haab endnu; jeg troede at alle Venner, levende og døde, havde forladt mig. De vil da ikke forlade mig mere!“

„Aldrig, aldrig, hvad saa end maa hændes!“ udbrød Durward. „Deres Skjæbne vil jeg dele, idetmindste saalænge til den igjen bliver lykkelig.“

„I Sandhed meget rørende og pathetisk,“ udbrød en hæs Stemme bag ved, „en Kjerlighedsscene seer jeg; jeg ynker hende af Hjertet, den stakkels Pige, som om det var min egen Gjertrud.“

„De maa gjøre mere end ynke hende, min fjære Naadsherre,“ sagde Durward til Lütlicheren der var kommen bag efter ind i Kapellet.

„Denne Dame var betroet til min særdeles Bestyttelse af deres Byes Allierede, Kong Ludvig, og hvis ikke De hjælper mig i at sikkre hende mod enhver Vold og Fornærmelse, vil deres Bye tabe sin Gunst hos Ludvig. Fremfor Alt maa hun sikkres for William de la Mark.“

„Det vil blive vanskeligt,“ svarede Raads-herren, „thi disse vilde Landseknægte ere umættelige i deres Begjærlighed efter Fruentimmer; dog, Du har reddet mit Liv, og hvad der staaer i min Magt skal jeg gjøre. Vi ville gaae ind i det andet Bærelse, derfra vil jeg søge at samle en Trop af mine raske Lüttichere, og derpaa bane os Vej igjennem de la Marks Landseknægte.“

Durward troede, ved Siden af Isabelle, at kunn^e modstaae enhver Magt og fulgte Raads-herrens Forslag. Saasnart de vare komne ind i det andet Bærelse, bad Raadsherren Durward om at tage Isabelle i sin Baretægt, og begyndte derpaa fra Vinduet at kalde paa sine Lüttichere. Flere, velbekjendte med den kaldende Stemme, samlede sig allerede ved Indgangen, og hans Lieutnant, Peterkin indfandt sig strax hos ham,

for at modtage hans Ordre; men da Peterkin hørte hvad Raadsherren havde i sinde, gjorde han ham snart opmærksom paa Umuligheden i at udføre et saadant Forehavende.

„Kun faa Lüttichere,“ sagde han, „ville følge Dig. Pøbelen, under Slagter Nikkel Blof holder for meget af Sus og Dus, Mord og Blyndren, til at de skulle forlade de la Mark. Brøerne ere desuden oppe, og Bortene besatte med Landsfænge. Hvis vi søge at forlade Slottet,“ vedblev han: „ville vi neppe blive een mod ti, og det mod disse blodtørstige, stridsvandre de la Marks Leiesvende.“

Raadsherren, som snart indsaac det Umulige deri, fastede et mistrøstende Blik til Durward, ganske raadvild hvad han da skulde gjøre. Durward, som havde hørt ham nævne sin Gjertrud, fattede sig hurtig og foreslog ham, at gaae til de la Mark og forlange at udlades fra Slottet med sin Lieutnant, sin Datter og Ludvigs Vaabendrager.

„For mig og min Lieutnant,“ svarede den forbausede Raadsherre, „det gaaer vel an, men for Ludvigs Vaabendrager! Hvad vil de la Mark sige dertil?“

„Mit Grinde,“ svarde Durward, „er til Dyrighedspersonerne i Lüttich, og mine Ordre forbyde mig at udføre det andetsteds. Der ligger Magt paa at det udføres snart, og de la Mark er for vel bekendt med Ludvigs hemmelighedsfulde Planer, til at finde noget usædvanligt deri.“

„Godt,“ sagde Raadsherren, „men min Datter, troer jeg er sikker i Lüttich, hvor jeg af Hjertet vilde ønske, at hendes Fader ogsaa var.“

„Denne Dame,“ sagde Durward, „vil gjerne kalde Dem Fader, saalænge vi ere paa dette Slot.“

„Og for hele mit Liv siden efter,“ udbrød Isabelle, idet hun kastede sig for Raadsherrens Fødder. „Aldrig skal den Dag komme, da jeg ikke vil ære og elske Dem, og bede for Dem, som en Datter for en Fader, hvis De hjælper mig i denne frøgtelige Stilling. O, vær ikke haardhjertet! Forestil Dem Deres Datter knæle for en Fremmed, for at bede ham om Liv og Ære, og giv mig den Beskyttelse, De vilde ønske at hun skulde erholde!“

„I Sandhed,“ sagde den godmodige Raads-herre, rørt ved denne Tiltale, „jeg troer Peter, at denne Pige har noget tilfælles med Gjertrud og denne unge Herre, der er strax paa Rede med sine Raad ligner min Gjertruds Kjæreste. Jeg væder, at dette er en Kjærlighedshistorie, og det var en Synd, ikke at hjælpe den.“

„Det var i Sandhed en Spot og Skam!“ sagde Peter, idet han tørrede sine Dine paa Kjølecærmet.

„Hun skal være min Datter!“ sagde Lüt-ticheren, „naar hun kun er hyllet godt ind i sin Silkefappe. Men, hør engang, Spørgsmaal maa gjøres. Hvad skulde vel min Datter bestille her i en Beleiring og Storm?“

„Hun har været i Besøg hos Slotsfogden,“ svarede Durward, „og nu De har trussen hende der, ønsker De ikke, at hun skal blive paa Slottet imellem de tøilesløse Krigsfolk.“

„Vel, lad dette Raad gjælde,“ sagde Raads-herren, „ein Wort, ein Man, er vor gamle Regel, vi maa holde hvad vi have lovet. Lad os nu derfor, jo før jo heller, komme bort herfra.“ Med disse Ord begav Raadsherren sig,

i Spidsen for Selskabet, paa Veien til at op-
søge de la Mart.

Banffelig kunde man tænke sig en større
og skræffeligere Forandring end den der var
foregaaet i Slotsalen paa Schonwaldt, siden
Durward med Damerne de Croie fremstillede
sig for Louis de Bourbon. Den frembød i
Sandhed et frygteligt Billede paa de Rædsler,
der fulgte Krigen, saaledes som den paa den
Tid førtes af en barbarisk Tidsalders leiede
Soldater, der af Vane og Haandtering vare
blevne fortrolige med alt det Grusomme og
Blodige, Krig medfører, medens de vare aldeles
fremmede for Fædrelands Sind og Ridderstabets
romantiske Aand.

(Sluttes.)

Vildsvinet fra Ardenner Skoven.

(En historisk Novelle fra det 15de Aarhundrede, efter
Walter Scott, af Mgbd.)

(Sluttet.)

Isteden for det tause, sømmelige og regelmæssige Maaltid, om hvilket, saa Timer før, civile og geistlige Embedsmænd sade forenede i Salen, hvor selv den uskyldigste Skjemt kun vovede at yttre sig i en sagte Hvidsken, og hvor, under Overflod af Vin og kostelige Retter, heriskede en til Hyklerie nær grændsende Alvorlighed, rasede der nu en saadan vild og støiende Sværmen, at, havde Satan selv taget Forsæde ved Festen, vilde han vanskelig have kunnet gjøre den endnu mere larmende eller rædsfelsesfuld.

For Enden af Bordet sad paa Biskoppens Throne eller Sæde, der nylig var bragt hid

fra den store Raadsfal, det frygtede Bildsvin fra Ardennerne, der vel fortjente dette frygtelige Navn, hvori han selv syntes at finde Behag og hvilket han gjorde olt. hvad der stod i hans Magt, for at fortjene. Hjelmen var lagt tilside, men han bar den øvrige Deel af sin vægtige, skinnende Rustning. Over Skuldrene hang en Overkjole, gjort af et stort tilberedt Bildsvinestind. Hover og Huggetænder vare af masivt Sølv og Skindet af Dyrets Hoved var saaledes indrettet, at det kunde trækkes over Grevens Hjelme, naar han var væbnet, eller lig en Hætte over hans bare Hoved, naar Hjelmen var lagt tilside, saaledes som nu, hvorved han kom til at see ud som det grimme og frygteligste Uhyre, skjøndt Ansigtet, der meddeelte dette vilde Udseende, neppe behøvede saadanne Rædsler, for at forøge dem, dets almindelige Udtryk frembragte.

Bild Hestighed og Tøilesløshed have svulmet Musflerne i hans brede, rødmussede Kinder, især dem omkring Diet, og Sviir og Umaadelighed havde mørket hans store, funklende, lyse Dine, og farvet rød den Deel af dem, der skulde være hvid, hvorved hele hans Ansigt havde

Borgerne fra Lüttich af den bedre Klasse syntes i deres ængstelige Mine at vise, enten Afsty for denne Underholdning, eller Frygt for deres raae Kammerater. Flere vilde Friheder tillode Soldaterne sig. En Landseknægt, som ikke havde faaet Blads ved Bordet, men som havde udmærket sig ved sit Mod og sin Forvovenhed, tog et stort Sølvbæger fra Bordet og erklærede, at det skulde bøde for hans Udelukkelse fra Maaltidet.

Greven lo, saa hans Sider rystede, over denne til hans Selskabs Karakter saa passende Skjemt. Men da en Anden, for sin Tapperhed lidet bekjendt, vilde følge Exemplet og tiltage sig en lignende Frihed, gjorde de la Mart en Ende paa denne Leg, der snart vilde have berøvet hans Tassel Prydelserne af Bærði.

„Bed Himlens Torden,“ raabte han, „den som ikke vover at møde Fjenden i aaben Kamp skal ikke hos sine Benner vove at agere Tyv. Klyng ham op til Binduespillen. Hans Edder skulde slaa Takten, mens vi drikke en Skaal til hans sikkre Fart til Satan.“

Dommen var ikke saasnart udtalt før den Glendige, ophængt ved Jernstangen i Binduet, sprællede i Dødskamp.

Raadsherren traadte med sit Følge ind i Salen, netop som denne Rædselsscene var udført.

Synet af Raadsherren fra Lyttich vendte Folkets Opmærksomhed et Dieblif bort fra Rædsels scenen.

„Der er Raadsherren, der er Pavillon,“ lød det fra Mund til Mund, idet han traadte ind i det larmende Selskab. Overeensstemmende med sin Stilling og Indflydelse søgte han at paatage sig en myndig Mine, som et Blik paa Scenen omkring ham og paa Gjenstanden ved Vinduet let vilde have tilintetgjort, havde ikke hans Lieutenant Peter forstaaet at sætte Mod i ham. Ved hans Hjælp vedligeholdt han saaledes sin Værdighed i en kort Tale, hvori han complimenterede de la Mark, i Anledning af den nylig tilfegtede Seier.

„Ah,“ svarede de la Mark i en sarkastiff Tone, „omfider har vi da faaet Bildtet fat. Raadsherren kommer, lig Mars, med Venus ved Siden. Lader os see hvorledes hun tager sig ud! Sløret tilfide! I Nat kalder ingen Pige sin Skjønhed sin egen.“

„Det er min Datter, høiedle Formand! svarede Pavillon, og jeg beder Dem tillade hende at beholde Sløret. Et Løfte hun har gjort til de hellige tre Konger af Cöln, forbyder hende at faste det i fremmed Selskab.“

„Jeg skal snart fritage hende for sit Løfte, svarede de la Mark, et Slag med Dren gjør mig til Biskop, og jeg venter, at en levende Bisp vel veier op mod tre døde Konger.“

En Gysen foer over Selskabet ved at høre denne Tale, thi Lütticherne og de raa Soldater om de end Intet andet agtede, bare de dog Erbødighed for de hellige tre Konger af Cöln.

„I Sandhed,“ raabte de la Mark, som blev Virkningen af sin Skjemt med det Hellige vaer, „jeg mener ikke disse salige Konger mindste Dndt, jeg har kun ifinde at udnævnes til Biskop. En Fyrste, der paa engang er geistlig og verdslig, passer bedst for en Trop af Baalyttelig Oder, hvem ingen ellers tør give Absolution. Kom imidlertid, ædle Borgermester, og sid hos mig, at Du kan see mig gjøre en Plads vacant til min egen Forfremmelse.“

Lad vor Forgjænger i det hellige Embede komme ind, raabte han derpaa til en af sine Soldater.

En Larm opstod i Hallen, mens Pavillon idet han undskyldte sig for det tilbudte Gress-Sæde, stillede sig nederst ved Bordet, og hans Følge bag ved ham, lig en Flok Faar, der undertiden sees at samle sig bag en gammel Klokke-Bæder, hvem de, formedelst hans Stilling og Myndighed, tiltroe mere Mod end dem selv. Nær denne Plads sad et ungt Menneske, en uægte Søn af den vilde de la Mark. Hans Moder var omkommen af et voldsomt Slag, hans Fader havde givet hende i et Anstød af Drukkenskab eller Skinsyge; og hendes sørgelige Endeligt havde foraarsaget Tyranen saamegen Samvittighedsnag, som et saadant Menneske vel var istand til at føle. Tildeels af denne Grund bar de la Mark for den overlevende Moderløse en særdeles Omhu og Kjærlighed. Dette var Durward bekjendt. Han satte sig derfor nærmest denne Yngling, for mulig i ham at skaffe sig en Beskytter, skulde Haab om anden Udvei slaa feil.

Mens Alle vare i ængstelig Forventning af Udfaldet paa Tyranens Befaling, hvissede en af Pavillions Undergivne Peter i Dret: „Kaldet vor Herre ikke denne Løs sin Datter?

For Pokker, det kan ikke være Gjertrud. Denne Bige er to Tommer høiere, og de sorte Loffer stikke frem under Sløret. Bed den hellige Mikael, han kunde ligesaa godt kalde en sort Dre-
hud en hvid Kvies."

"Ti stille!" sagde Peter med Aandsnær-
værelse. "Om vor Herre har isinde at stjæle
et Stykke Vildt ud af Biskoppens Park, til-
kommer det da os at udspeide ham?"

"Det er heller ikke min Agt," svarede den
Anden, "skjøndt jeg ikke havde anseet ham i
hans Alder for en saadan Vildttyp. Men for
Pokker, hvor hun er sty! See hvor hun krummer
sig ned, hist paa Sædet bag Folks Ryg, for at
undgaae Grevens Blik!"

En pludselig Taushed i Selskabet afbrød
den Talende, idet Døren aabnedes og Biskoppen
af Lüttich, Louis de Bourbon, blev slæbt ind
i sin egen Slotsaal af en raa Landsknecht.
Hans udspredte Haar og hans Paaklædning
bare Vidne om Mishandling, han nylig havde
udholdt, og hans geistlige Dragt var fastet om
ham, som det syntes, paa en Maade, der skulde
haane hans geistlige Stilling. Durward stillede
sig omhyggelig saaledes for Comtesse de Croie,

at hun intet kunde see af hvad der foregik i den anden Ende af Salen, af Frygt for at hendes Følelser, naar hun saae sin Beskytter saaledes behandlet, skulde forraade hendes egen Hemmelighed.

Den Scene, som fulgte, var kort og frygtelig. Den ulykkelige Prælat blev bragt frem for Tyranens Sæde. Hans Blik var roligt og frimodigt, og hans Anstand, da Soldaten slap ham, ædel og uforfærdet. Denne hans faste, rolige, tillidsfulde Værdighed forstyrrede saaledes de la Marks Fatning, at han syntes tvivlraadig, slog Dinene ned og maatte først tømme et bredfuldt Bæger, før han igjen kunde antage den stolte uforfæmmede Tone, hvormed han derpaa tiltalte sin ulykkelige Fange.

„Louis de Bourbon,“ sagde den drufne Soldat, idet han langsomt trak Beiret, snoede Hænderne, skar med Tænderne og brugte andre mekaniske Kunster, for at vække og vedligeholde den ham egne Raahed. „Jeg søgte dit Veriskab, og Du forkastede mit. Hvad vilde Du nu give til at det forholdt sig anderledes?“

„Nikkel, hold Dig færdig!“

Slagteren reiste sig, greb sit Baaben, og, gaaende om bag de la Marks Stol, stod han med Øren hævet i sin bare muskelstærke Arm.

„See paa den Mand, Louis de Bourbon,“ sagde de la Mark, „og sig hvad Vilkaar vil Du nu indgaae for at undslippe denne farlige Time?“

Biskoppen fastede et tungsindigt, men uforstyrret Blik paa den frygtelige Drabant, der syntes beredt paa at udføre Tyranens Bink, og sagde derpaa med Rolighed:

„Hør mig de la Mark! og alle rettskafne Mænd, hvis Nogen er her, der fortjener dette Navn, hører de Vilkaar jeg har at tilbyde denne Aften. William de la Mark! Du har ophidset til Oprør en kaiserlig Stad; Du har bestormet og indtaget en Fyrstes Slot i den hellige tydske Keiserdom; Du har myrdet hans Folk, plyndret hans Gods og mishandlet hans Person; derfor har Du gjort Dig skyldig til Keiserdømmets Band, og fortjent at erklæres fredløs og landflygti, uden Land og Eiendom. Du har gjort mere end alt dette. Meer end menneskelig Lov har Du overtraadt; meer end menneskelig Hevn har Du udført; Du har brudt ind i Herrens

Helligdom — lagt voldsom Haand paa Kirkens Tjener — besmittet Guds Huus med Blod og Rov, lig en gudsbespottende Røver."

"Er Du færdig?" sagde de la Mark, afbrydende ham i en spodst Tone og stampende i Gulvet.

"Nei," svarede Biskoppen, "jeg har endnu ikke sagt Dig de Vilkaar, Du forlangte at høre af mig."

"Bliv da ved," gjentog de la Mark, "og lad Vilkaarene behage mig bedre end Indledning, ellers Ve Dit graa Hoved!" Rastende sig derpaa tilbage i Sædet, skar han med Tænderne, saa Skummet flød fra hans Læber, som fra Tænderne paa det vilde Dyr, hvis Ravn og Klædning han bar.

"Saadan er din Forbrydelse," vedblev Biskoppen, i en bestemt og uforfagt Tone. "Hør nu de Vilkaar, jeg, som en naadig Fyrste og kristelig Biskop, med Tilfidesættelse af al personlig lidt Fornærmelse, nedlader mig til at tilbyde. Læg din Komandostav tilside — giv slip paa at befale; — løslad dine Fanger — giv Byttet tilbage — uddeel hvad Guds Du har, til at husvare dem, Du har gjort til Enker og

Faderløse — flæd Dig selv i Sæf og Afte — tag Vandringstaven i Haanden og gjør en Pillegrims Reise til Rom, og vi ville selv mægler for dit Liv ved den kaiserlige Ret i Regensburg, og for din ulyttelige Sjæl hos Paven, vor hellige Fader."

Men Louis de Bourbon fremsatte disse Vilkaar i saa bestemt en Tone, som om han endnu beklædte den biskoppelige Throne, og som om Boldsmanden laae bønfuldende for hans Fødder, hævede Tyranen sig langsomt i Sædet. Den Forbauselse, der i Begyndelsen betog ham gik lidt efter lidt over til den høieste Forbitrelse, og saasnart Biskoppen havde hørt op at tale, vendte han sig til Nikkel Blok, og hævede sin Finger, uden at tale et Ord. Bødelen svingede sin Øxe, som om han stod for sin daglige Slagterblok, og den myrdede Biskop sank, uden et eneste Suk, ned for Foden af sin egen biskoppelige Throne. Lütticherne, der ikke vare beredte paa saa skrækkelig en Catastrose, men havde ventet at høre Sammenkomsten ende med et Korlig, styrtede eenstemmig op med Skrig af Forbauselse, blandede med lydelige Udbrud af Misfornøielse.

Men William de la Mark hævede sin frygtelige Stemme over Larmen, og idet han udstrakte sin knyttede Haand, raabte han lydelig: „Hvad nu, I Svinhunde fra Lüttich! I Modere i Naas's Mudder! — Bøve I at sætte Eder op mod Bildsvinet fra Ardennerne? Op, Bildsvine Yngel! (et Udtryk, hvormed han pleiede at benævne sine Soldater.) Lad disse flamske Svin føle Eders Huggetænder!“

Enhver af hans Følge, der sad blandet mellem hans forrige Allierede, sprang op og greb sin Nabo i Kraven, medens den høire Haand svingede det brede Jagtsværd, der funkede i Lampens og Maanens blege Skin. Enhver Arm var hævet, men ingen hug til. Døfrene vare alt for overraskede til at gjøre Modstand, og rimelig var det de la Marks Hensigt alene at indjage sine borgerlige Bundsforvandede Skræk.

Durwards Mod og siebliffelige Landsnær-værelse gav imidlertid Scenen en anden Bending. Ophidsset af alt hvad der kunde indgive Kraft og Forbittrelse, tog han Exempel af de Marks Følge og greb Anførersens Søn, Carl Eberson i Brystet, fik snart Bugt med ham og

satte ham Dolken paa Struben. „Er dette Eders Spil,“ raabte han, „saa begynder jeg her.“

„Holdt, holdt!“ udbrød de la Mark forbausset. „Det Hele er Spøg. Tro ikke, at jeg vil forurette mine gode Venner og Bundsforvandre fra Lüttich. Slip, Soldater, sid ned! Tag bort,“ vedblev han, idet han gav Biskoppens Liig et Spark med Foden — det Madsel der har sat Splid imellem Venner, og lad os i en ny Skaal drukne vor Strid!

Alle gave Slip, Borgere og Soldater gaabede paa hverandre, som om de ikke vidste om de vare Venner eller Fjender. Durward benyttede sig af dette Dieblif.

„Hør mig,“ sagde han, „William de la Mark, og I, Borgere fra Lüttich! — Og Du, unge Herre, bliv hvor Du er, (Drengen Eberson søgte nemlig at rive sig løs fra hans Haandtag;) intet Ondt skal møde Dig, med mindre at en saadan skarp Spøg begynder paa ny.“

„Hvo er Du, i Djævelens Navn,“ sagde den forbausede de la Mark, „at Du tør komme her og foreskrive os Vilkaar i vor egen Leir

— os, der kræver Skat af Andre, og har ingen selv at betale?"

„Jeg staaer i Kong Ludvig af Frankrigs Tjeneste,“ sagde Durward dristig, „og er Bueskytte i hans skotske Garde, som mit Sprog og min Klædning vel kunne sige Eder. Jeg er ankommen hertil, for at lægge Mærke til Eders Opførsel og derom at give Underretning, og jeg seer med Forundring, at I opfører Eder, snarere som Hedninger end som Kristne, som Affindige snarere end som Fornuftige. Carl af Burgundiens Fjende vil snart bryde op imod Eder alle, og hvis I ønske Hjælp fra Frankrig maa I berede Eder paa en anden Opførsel. — Og Eder, Mænd fra Lüttich, raader jeg, at vende søbliffelig tilbage til Eders By, og hvo der vover at hindre Eders Afreise, erklærer jeg for min Herres, hans allerkriftelige Majestæts Fjende.“

„Frankrig og Lüttich! Frankrig og Lüttich!“ raabte Pavillons Tilhængere; og adskillige andre Borgere, hvis Mod reiste sig med Durwards dristige Tale, stemte i med: „Frankrig og Lüttich!“

Længe leve den raske Bueskytte! Vi ville leve eller døe med ham!”

William de la Marks Die grijsrede af Harme, men overalt læste han i sine Soldaters Blik noget, der tæmmede hans Sind og som han nødsagedes til at agte. Mange af dem vare Franskmænd, og kjendte vel den hemmelige Hjælp, de la Mark havde modtaget baade i Folt og Penge fra Ludvig, og nogle af dem vare endogsaa oprørte ved den nylig begaaede voldsomme og gudsbeispottende Handling. Tanken om Carl af Burgundien, der vel var istand til paa det eftertryffeliggste at hævne denne Rats Voldsgjerning, og den yderlige Uklogskab paa engang at stride med Lütticherne og at opfordre Frankrigs Konge, gjorde et skrækkende Indtryk paa deres Sind og forstyrrede deres Samling. De la Mark, som vel saae, at han ingen Understøttelse kunde vente af sin egen Bande i videre Voldsgjerning, omstemmede sin bydende Tone og erklærede: at han ikke havde mindste Ondt ifinde mod sine gode Venner fra Lüttich, hvilke han Alle gav Frihed til at reise bort fra Schonwaldt, saasnart det behagede dem, skjøndt han ogsaa haabede, at de til Ære for Seiren, vilde tilbringe i det mindste denne Nat i hans Sel-

skab. Han tilføiede endvidere med usædvanlig Rolighed, at han var villig til at underhandle om Deling af Byttet, saasnart de forlangte det, hvorhos han haabede, at den unge skotske Adelsmand vilde med sin Nærværelse hædre Festen Resten af Natten.

Durward takkede for Indbydelsen, men tilføiede at hans Ordre maatte udføres endnu inden næste Dag, og at han derfor, jo før jo heller, maatte begive sig til Lüttich. Raads-herren tog deraf Anledning til at tage Afsted med de la Mark og hans Selskab, og tilligemed Durward, Comtesse de Croie, Slotsfogden og flere Borgere fra Lüttich begav han sig paa Tilbageveien.

For første Gang, siden Ankomsten i Salen vovede Durward at spørge Isabelle, hvorledes hun befandt sig. I feberagtig Hast bad hun ham, ikke at spille Tiden med Ord, men at fly saasnart som muligt. Hun søgte at fordoble sine Skridt, idet hun talte, men hun vilde være styrtet af Udmattelse, havde ikke Durward understøttet hende. Med en Moders Omhed, der leder sit Barn bort fra den overhængende Fare hævede Durward sin kostbare Byrde i sine Arme,

og mens hun slyngede sin Arm om hans Hals, uden anden Tanke end Ønsket at komme bort saa hurtigt som muligt, vilde han ikke have ønsket en eneste af Nattens Farer undgaaede, siden de havde faaet en saadan Ende.

Raadsherren Ravillons's Ledsjager, Peter, førte dem ad den nærmeste Vej til Maas-Flo-den, hvor han, ved sin Kundskab til Stedet, snart skaffede en Baad, der, idet den ydede Selskabet en vedervægende Hvile, hurtig førte dem ned til Lüttich. Efterretningen om Campo Basso var falden i Unaade hos Carl af Burgundien, indgav Comtesse de Croie den Beslutning, at vende tilbage til sit Fødelands Beskyttelse. Efter at have modtaget Hvile og Forfriskning i den gjæstfrie Raadsherres Huus, fortsatte Isabelle derfor næste Dag Reisen videre, ledsaget af Durward og en Reiviser. Rigtig om hendes Flugt fra Schonwaldt, ved den skotske Bueskyttes Hjælp, kom imidlertid snart til den grimme de la Marks's Kundskab, og for at indhente hende, udsendte han strax ad forskjellige Veie sine sorte Ryttere.

Allerede saae Durward og Isabelle Støvet hvirvle sig i Luften af den forfølgende Fjende

og Hestetravet og Baabnens Kirren lød frygtelig i deres Øren, da i det samme 500 burgundiske Ryttere, bestemte til Hjælp for Biskoppen af Lüttich mod de oprørssindede Borgere, styrtede frem fra en foran dem liggende Skov. Dette Korps, under Anførsel af Greven af Crevecour, forjog snart de la Marks indhentede Leiesvende, og en Afdeling deraf paatog sig derpaa at bringe Isabelle i Sikkerhed til Klosteret Charleroi, mens Turward maatte begive sig til Peronne, hvor Carl den Driftige opholdt sig, for at give en fuldstændig Underretning om Rædsels-scenen paa Schonwaldt.

Historien fortæller videre, at Ludvig, paa samme Tid, han havde ophidset Lütticherne til i Forening med de la Mark at storme Schonwaldt, for at hæve al mulig Mistanke om fjendtligt Sindelag til Burgundien, havde begivet sig til Peronne, under Skin af at ville indgaae det venstabeligste Forhold med Carl.

Efterretningrn om Louis de Bourbons Mord indgav imidlertid Carl Mistillid til Ludvigs tilsyneladende venfabelige Sindelag, og til videre Oplysning var indløben, maatte derfor Ludvig forblive som Arrestant i Peronne. Saasnart de la Mark fik dette at vide, væbnede han sig til Krig mod Burgundien, i sikkert Haab om at erholde Frankrigs Hjelp til at befrie sin Konge. Mangrabin, der havde bragt Comtesse Hameline til de la Mark, blev i den Anledning sendt, forklædt som Herold, med Udfordring til Carl af Burgundien. Det opdagedes imidlertid snart, at den forklædte Herold var Zigeuneren, og til Straf fordi han falskelig havde udgivet sig for Herold, og saaledes bovet at skjemte med det hellige Embede, lod Carl ham hænge. Et almindeligt Tog mod de la Mark blev derpaa besluttet, og Ludvig maatte, for at skjule sin Forbindelse med denne gudsbespottende Røver, deeltage i Toget. Der blev endvidere besluttet, at Comtesse Isabelle skulde være Prisen for den, der fældede Bildspinet fra Ardennerne. Mangrabin, et Dieblif før han skulde henrettes havde givet Durward et Brev til Isabelle fra Grevinde de la Mark, forhen Comtesse Hameline

de Croie, hvori hun i en Efterskrift lod sin Niece vide, at hun for Tiden broderede Dunois's Baaben paa en fransk Ridderdragt, hendes Mand af politiske Grunde vilde bære i Striden mod Burgundien, medens en Anden for at blende Fjenden, skulde iføre sig hans sædvanlige Rustning. Denne Underretning meddeelte Isabelle Durward. Mens alle Carls Riddere i Stridens Hede, begjærlige efter at vinde den udsatte Priis, styrtede sig over den i Bildsvinets Dragt formeente de la Mark, vidste derfor Durward at opsoge den Rette, og idet han, efter en haardnakkert Kamp, fældede den blobbestængte Røver, tilkjæmpede han sig saaledes Seirens skjønneste Løn, Ret til sin Isabelles Haand.

En Kasse mangel

(Fortælling, oversat af R.)

Medens jeg studeerte, beboede jeg et lille, snevert Tagkammer i et stort firkantet Huus. Mine disponible Midler vare ikke tilstræffelige, min Fader var en underordnet Embedsmand, kunde ikke affee Meget, og en rig Onkel paa hvis Understøttelse jeg havde gjort Regning, rykkede nødig ud med Noget. Jeg var altsaa nødt til at indskrænke mig i alle Retninger.

I min lille Stue manglede det mig ikke paa Underholdning. Fra mit Vindue kunde jeg vel ikke see ned paa Gaden, men derimod havde jeg Udsigt til Vinduerne i et stort Huus ligeoverfor mig. Huset var et Fængsel, og Menneskene, som af og til viste sig bag Jerngitterne, vare Fanger, som havde forbrudt sig.

97698 I mit fjerde Semestro lærte jeg at kjende det Indre af Huset. Der blev dengang indrettet et Central-Fængsel for unge Forbrydere og til disse blev der søgt en Lærer, som daglig skulde undervise nogle Timer i Læsning, Skrivning og Regning. Jeg meldte mig til denne Ansættelse og paa Grund af særdeles Anbefalinger fik jeg den, og havde saaledes uhindret Adgang til Fængslet.

En Eftermiddag i Mai Maaned 184* hørte jeg fra mit Vindue et Skrig saa høit og gennemtrængende at jeg foer sammen. Jeg reiste mig fra mit Arbeidsbord, gik hen til Vinduet og saae over til Fængslet, hvorfra Skriget syntes at komme. Efter megen Søgning opdagede jeg et aabent Vindue og indenfor samme en svær Mand, som stod i Midten af Værelset med Hænderne for Ansigtet.

Han maatte nylig være kommen derind, thi jeg havde ikke bemærket ham før; han var mig ganske fremmed, jeg vidste aldrig at have seet ham før. Mandens Stilling, som forraadte den dybeste Smerte interesserte mig. Tilmed var hans Person og Baaflødning noget ganske

uædvanlig paa det Sted. Begge passede bedre i den fineste Salon end i et Fængsels Celle.

Omtrent et Dvarteer stod Manden i denne Stilling, da glede Hænderne mekanisk ned fra Ansigtet, men sluttede sig igjen sammen under Brystet. Han hævede da atter de krampagtigt sammenfoldede Hænder nogle Gange over Hovedet, og idet de faldt ned paa Panden, hørte jeg ham nogle Gange raabe: „Ak Gud! ak Gud!“ Ved Bevægelsen med Hænderne stødte han til Hovedbedækningen, der faldt af og trillede hen ad Gulvet. Manden syntes ikke at have bemærket det, Hatten blev liggende og han stod med ubedækket Hoved. De foldede Hænder, som et Dieblit havde hvilet fast paa Panden faldt nu og Hovedet bøiedes sagte ned mod Brystet.

Medens mine Tanker beskjæftigede sig med alle slags Spørgsmaal, havde jeg intet Dieblit tabt det ulykkelige Menneſke af Syne; ingen Bevægelse, og overhovedet ingen Forandring i hans Stilling var at see. Da paa engang blev han mindre og mindre, jeg saae Bryst, Hals og Hoved langsomt forsvinde for mine Dine, endelig hørte jeg et snagt Skrig, og alt blev roligt. Jeg saae ikke mere til Manden.

En forfærdelig Skræf overfaldt mig. Den Fangne maatte være død, et Slaatilsfælde havde gjort Ende paa hans Liv. Skulde Redning være mulig, da maatte Hjelpen saa hurtigt som muligt ydes ham.

Jeg ilte ned af Trapperne og Gaden til Fængslet. Døren var som altid laaset. Jeg traf i Klokken og da der efter en Stund blev aabnet var jeg af Dphidselse ikke istand til at tale sammenhængende.

„En Ulykke — rørt af Slag — han er falden om — han dør, naar han ikke faaer Hjelp, red ham, kom hurtig.“

Det var omtrent Ordene, som jeg var istand til at fremsøre. Inspecteuren kunde naturligviis ikke strax forstaae mig; først da jeg var bleven roligere og kunde fortælle ham den rette Sammenhæng, svarede han:

„Oh! de mener vel den fine Herre von B.? saa berolige dem kun. Det har ingen Hast, bliv lidt hos mig, vi ville passiare lidt sammen, jeg har netop Tid.“

„Men min Gud, Hr. Inspecteur!“ sagde jeg forfærdet, „naar Hr. von B. kunde blive hjulpen, og de ikke vil yde ham Hjelpen, saa

har de jo Mandens Død paa deres Samvittighed.“

„Tænk dog ikke paa saadant dumt Løi,“ gjentog han høit leende. „Dr. von B. er for omtrent 3 Timer siden bleven indsat frisk og sund; Gensomheden, som han vel ikke er vant til, behager ham ikke, han er bleven træt og faldet i Søvn. Det er det Hele, det passerer ofte her i Huset.“

Uergerlig over, at jeg ikke kunde bevæge dette ufølsomme Menneſke, og ikke kunde formeae ham til at gaae op af Trapperne for at overbevise sig, forsøgte jeg ved Trudsel at komme til Maalet.

Det hjalp idetmindste saameget, at Inspecteuren kaldte paa en Fangevogter, befalede ham at undersøge Nr. 51 og da gjøre Melding derom. Endstjøndt dette jo ogsaa havde Tidsspilde tilfølge, saa fandt jeg mig dog deri og ventede med Utaalmodighed Mandens Tilbagekomst. Inspecteuren spottede over den Uleilighed jeg uven Marsag havde gjort mig, lo af min Angst og vilde netop tænde en Cigar, efter at have budt mig en, da Fangevogteren hurtig traadte ind, han saae ganske forstyrret ud, og kunde neppe

finde Ord. „Sr. Inspecteur,“ sagde han endelig, „Nummer 51 er død, han ligger sammenbøiet paa Jorden, med Dine og Mund aaben.“

Denne Melding bragte endelig Inspecteuren i Bevægelse, nu var han overbevist om Rigtigheden af min Meddelelse.

„Hent en Læge, men hurtigt!“ befalede han sin Undergivne, og mig bad han ledsage sig.

Vi fandt Cellen Nr. 51 aaben. Det Syn der mødte mig ved Indtrædelsen staaer endnu klart for mig.

Den Fangne laac paa venstre Side, den venstre Arm under sig og Benene krampagtigt bøiede og trukne op. Dinene vare halvt tillukkede, kun det hvide synligt, Munden stod aaben men var fortrukken ligesom ogsaa den venstre Side af Ansigtet, og Hovedet stedsse som før bøiet ned mod Brystet. Ansigt og Hænder vare allerede kolde, og i Pulsen ikke mere at føle.

Lægen, som tilfældigviis var i Nærheden, kom faa Minutter efter ind i Cellen og aabnede strax en Aare paa den tilsyneladende Døde. Blodet traadte i Begyndelsen kun Draabeviis ud af Aabningen, men efter kort Tids Forløb forenedes det til en sammenhængende Masse,

der først flød ganske langsomt, men lidt efter lidt stærkere, og tilsidst strømede det i en Straale udaf Saaret. I samme Dieblif indtraadte Vandedrættet ganske svagt.

Hr. von B. blev gjengivet til Livet. Han overstod en svær Sygdom, var en lang Tid lam og uden Samling, og da denne vendte tilbage saa afkræftet og svækket, at Forhør ikke kunde finde Sted. Om Undersøgelserne som bleve udsatte, har jeg intet specielt kunnet erfare, der blev mig kun fortalt, at von B., havde haft en Kasse at bestyre, og at der var Underfløb; man paastod det med den største Bestemthed, og talte om hans Dom som en afgjort Sag.

Jeg havde ikke tænkt mig dette Menneske skyldig, hans Smerte var saa stor og aabenlys. Soa ofte jeg havde noget at gjøre i Fængslet søgte jeg at faae Adgang til von B., det var ikke tilladt, sagde Inspecteuren, men maatte tage i Betragtning, at jeg havde foranlediget hans Gjengivelse til Livet, og saaledes kunde have Interesse for ham.

I den sidste Halvdeel af October Maaned havde Lægen erklæret den Fangne uden Fare g tilladt Forhørerne begyndte.

Hr. von B., der endnu aldrig havde omtalt Sagen for mig, og overhovedet var meget taus, meddeelte mig dog uopfordret samme Resultat.

„Jeg har havt,“ sagde han, „en Defect af 760 Daler i min Kasse. Man antager at jeg har tilbendt mig Pengene; Dette er ikke Tilfældet. Beviis for min Uskyldighed kan jeg ikke fremlægge, og saaledes vil jeg vel blive funden skyldig og idømt en vanærende Straf, hvis ikke den gode Gud gjør et Under.“

Sorgen forhindrede Manden i at tale videre. Han tænkte vidst paa mere end paa den tabte Ære og den forventede Straf.

Paa min Bøn om at gjøre mig bekendt med de nærmere Omstændigheder, da jeg saa muligviis kunde udrette noget for ham, svarede han:

„Det kan ikke føre til noget. De kan intet slet intet gjøre for mig. Jeg er dem desuagtet faldet skyldig, og da jeg ikke har Aarsag til at holde noget hemmeligt, ja vil jeg ogsaa fortælle dem Alt.“

„Omtrent 14 Dage før min Fængsling modtog jeg et Brev med 310 Daler. Jeg modtog

dem selv af Kassererens Haand og qvitteerte for dem. Dette Brev med dets Indhold blev nu borte imellem Hænderne for mig. Hvorledes dette kunde skee; og overhovedet hvorledes jeg har kunnet undlade at aabne Brevet strax efter Modtagelsen og gjemme Pengene i Kassen samt indføre Beløbet i Bøgerne, alt dette staaer uklart for mig.

Nok er det, at da jeg senere hen kom til at erindre Brevet, da var det borte, sporløst forsvundet, trods al min Søgning. Jeg har stedse haabet, at om kortere eller længere Tid maatte Brevet alligevel komme mig ihænde; Pengene skaffede jeg strax tilveie.

Dagen før min Hæftelse gif et andet Brev med 700 Daler tabt. Ogfaa dette Brev har jeg taget imod, qvitteret for Modtagelsen, og da jeg kort efter vilde aabne det, var det paa en for mig uforklarlig Maade, jeg kunde gjerne siige hemmelig, forsvunden. Erstatning kunde jeg for Diebliffet ikke yde.

(Sluttes.)

En Kasse mangel

(Fortælling, oversat af R.)

(Sluttet.)

Til min Ulykke kom den næste Morgen ganske uventet Revision, og den havde, da Revisoren ikke vilde skjænke mit Udsagn Tiltroe, min Hæftelse tilfølg. „Nu veed De Alt. Ikke sandt, her hjælper Intet?“

„Endnu veed jeg ikke, hvorledes her kan hjælpes; men De har i deres Meddelelse udeladt nogle Punkter, som jeg maa bede Dem have den Godhed at besvare.“

„Berandt De Dem ene i Bærelset?“

„Ja, jeg var der ganske allene, fra det Dieblit jeg modtog Brevet, indtil jeg savnede det, kom Jngen derind.“

„Stod Deres Bærelse i Forbindelse med andre, og kunde man derfra træde ind i Deres uden at gjøre Støi?“

„Kuns med Budeværelset, i hvilket tvende Expediteurer og Budet opholdt sig. Begge Bærelser vare adskilte ved en Dør, som aldrig stod aaben, og som jeg bestemt veed ikke kunde aabnes uden Støi. Gjennem denne Dør er Ingen kommen ind i mit Bærelse.“

„Heller ingen af deres Egne?“

Det var første Gang jeg nævnedes disse. Han skulle ogsaa sætte mig ind i sine Familieforhold; han havde hidtil vidst at undgaae det. Ogsaa denne Gang fik jeg intet Svar; v. B. syntes hensunken i Eftertanke, „Jeg ønskede gjerne at vide, hvorfor De undlod strax at aabne Brevet; thi jeg kan ikke tænke mig at dette er skeet uden videre Anledning; De maa endelig fortælle mig Alt; sig mig hvad De nylig grundede paa, maaskee“

„Nei, nei!“ afbrød han heftigi, „jeg kan ikke troe det. Jeg vil sige Dem hvad der i Diebliffet randt mig i Tanker. Jeg har en Datter paa tolv og en Søn paa elleve Aar. Med Budet, som bragte mig Brevet med de 700 Taler, kom samt.dig mine Børn ind i Stuen til mig; De bragte mig Frokost.“

„Jeg erindrer nøie, at jeg først affærdigede Budet og dog spøjte med min Datter, men ikke lagde Mærke til min Søn, eller kan tænke mig hvad han imidlertid har foretaget sig. Min Søn har een Lidenstabs, som jeg selv har vaakt hos ham, deels fordi jeg troede den var uskadelig og deels for at beskæftige ham med noget. Jeg havde foræret ham en Segl-, Waaben- og Brevmærkesamling for at han selv kunde fuldstændiggjøre den. Fra den Tid gjorde Drengen formelig Jagt paa ethvert Seglasstryk og ethvert Brevmærke. Daglig gjennemsøgte han Papirkurven og var lykkelig naar han kunde berige sin Samling. Det sidste Brev var fra Besidderen af et Riddergods og forsynet med et stort Seglasstryk. Maaskee har min Søn derved ladet sig forlede til at tage Brevet. Er det Tilfældet, saa maa han bestemt kunde opgive, hvor Brevets Indhold blev af; jeg er overbevist om at det havde ingen Bærd for ham, og min Uskyldighed ville derved komme for Dagens Lys.

Hr. v. B. var opfyldt af Haab og Glæde over denne sandsynlige Opklaring af Bengene. Han trykkede min Haand og bad mig skynd-

somst at gjøre de fornødne Skridt, for at komme til Bished.

Endnu samme Dag gif jeg til Fru von B's. Bopæl, men erfarede her, at Fruen og Børnene for længe siden havde forladt Byen. Hvor De vare tagne hen kunde jeg ikke faa at vide.

Da jeg fortalte Hr. B. det, blev han liigbleg.

„Ogsaa dette til; men jeg har jo tænkt mig det, jeg kunde ikke vente andet.“

Mere sagde han ikke. Senere gav han mig ikke flere Oplysninger. Jeg gjorde mig Umage for at faae disse fra andre Kanter; jeg henvendte mig til Fru B's. Venner og Veninder men mine Bestræbelser vare uden Følger. Endelig gav Fængselsinspecteuren mig Haab.

„Jeg har ikke villet blande mig i Sagen,“ sagde han, da jeg beklagede mig for ham, „fordi jeg ikke troer et Ord af hele Historien, men for at berolige dem vil jeg snart kunde udspionere Fru B's. Opholdssted. Hun er en Datter af Major D. S., hun er udentviwl hos hendes naadige Papa.“

Der gik ikke 8 Dage hen, før jeg fik Efterretning om at Fru von B. opholdt sig i H.

Reise den lange Vej, kunde jeg ikke godt af Mangel paa Tid og Penge, og jeg forsøgte derfor at naae mit Maal med et Brev, men jeg fik intet Svar.

Imidlertid var den første Dom assagt, hvorved von B. var assat fra sit Embede, og foruden dømt til Tugthuset.

Paa den Dømte gjorde dette kun ringe Indtryk.

„Jeg ventede intet andet,“ sagde han, „men jeg vil dog appellere.“

Herover blev jeg glad, thi under disse Omstændigheder, kunde jeg endnu haabe paa Frelse; men jeg maatte skaffe Penge tilveie, for at kunne reise til H.

Endelig fik jeg den nødvendige Sum af min Dufel, og med disse Penge i Lommen, var jeg snart indskreven som Passageer til H., og allerede om Eftermiddagen ude af Byen. Jeg ankom til H. om Formiddagen og da jeg ikke vilde lade Dagen hengaae ubenyttet, lod jeg mig strax melde hos Fru B., og blev modtaget.

Fru von B. kom ved min Indtrædelse nogle Skridt hen imod mig, men blev staaende ved et Bord, hvorpaa hun støttede den venstre Haand. Jeg stod for en smuk, men alvorlig, jeg kunde gjerne sige, mørk og frastødende Kone paa hvis Ansigt intet Spor af Mildhed var synligt.

Dette var det første Indtryk, og dette gav mig ikke Mod til at haabe meget.

„Frue,“ sagde jeg, da hun ikke tiltalte mig, „jeg har tilladt mig —“

„Kommer De, som Hr. von B's. Forsvarer.“

„Nei.“

„Hvad andet har De ellers at sige mig?“

Dette forte, haardt udtalte Spørgsmaal oprørte mig. Mit Blod blev varmt, og allerede havde jeg ligesaa haarde Ord paa Læberne, da jeg i rette Tid erindrede, at ved flige Ord kunde min Reises Maal forseiles.

Jeg fortalte, hvorledes jeg havde gjort Hr. von B's. Bekjendtskab, skildrede de forfærdelige Lidelser han havde maattet bære, udtalte min Overbeviisning om, at hans Uskyldighed maatte komme for Dagen, log at jeg havde gjort mig

det til Opgave, at opføge de nødvendige Midler dertil.

„Hr. von B.“ tilføiede jeg, „veed intet heraf, han bærer sin tunge Skjæbne med Hengivelse, men uden Haab; jeg har ikke søgt at vække noget Haab hos ham. En indre Stemme driver mig til at handle. De, naadige Fru, saaledes endte jeg, skal jeg ikke bebyrde, men kun vil jeg udbede mig den Belvillie at faae deres Søn et Dieblif itale.“

Medens jeg talte, var hun intet Dieblif undgaaet min Opmærksomhed, intet Spor af Bevægelse var at opdage i hendes Ansigt.

„De har omsunst uleiligt Dem,“ svarede hun koldt som før, „thi hvad De vil gjøre, har jeg allerede gjort, men min Søn har bestemt erklæret mig, at han aldrig har taget noget Brev. Man har skuffet Dem, eller De har ladet Dem skuffe, som — jeg ved Modtagelsen af deres Brev lod mig skuffe.“

Disse Ord vare piinlige for mig, men endnu opgav jeg ikke Haabet. Paa min gjentagne Bøn, blev der kaldt paa Drengen. Han traadte kjæft ind, men havde ikke det kolde, frastødende Ansigt som Moderen, han havde

Faderens aabne, frimodige Ansyn; dette gav mig Haab.

Jeg bad ham høre mig, medens jeg fortalte en Historie; og gjentog Alt uden at nævne noget Navn, men langt udførligere end jeg havde meddeelt Fru von B. det.

Jeg vilde vække Drengens Interesse for min Fortælling og vedligeholde hans Deeltagelse og Medlidenhed med den ulykkelige Fange.

Da jeg var færdig tilstod Drengen mig, at han 2 Gange havde taget Segl fra Faderens Arbeidsbord, uden dennes Vidende, men han omtalte ingen Breve; nu fulgte en Scene som jeg knap kan beskrive. Fru B., som var bleven i Bærelset, og som tilsyneladende ikke havde skjænknet mine Ord den ringeste Opmærksomhed sprang op, styrtede hen imod Sønnen, greb ham i Skuldrene og rystede ham med Mandskraft idet hun raabte:

For Guds Skyld, Oscar, besind dig, af dit Svar afhænger mere end et Menneskeliv. Har Du ogsaa gjort det!

Drengen havde ikke Laarer i de store, klare Dine, men han var forfærdelig bleg, og hans Bryst hævede sig voldsomt op og ned. Moderen

var hurtigt gaaet bort, og da vi bleve ene greb han mine Hænder og sagde:

Ikke sandt min Herre, De vil glemme, hvad De nylig har seet. Mama er god, men heftig, meget heftig. Siig De kun tilføiede han efter en Pause, hvorfor var Mama saa opbragt.

Jeg svarede ham, at jeg havde ikke Ret til at drage nogen Slutning deraf, men at hans Moder nok selv ville siige ham det, og at han ingen større Glæde kunde gjøre hende end at give mig Seglasstrykkene, som han havde tilvendt sig, dertil var han strax beredt, og hentede en Mappe, og fremtog deraf en Convolut af tykt Papiir.

Det var Brevet, som havde indessluttet de 310 Daler, det var uaabnet og Pengene sandsynligviis endnu deri.

Jeg tog Brevet til mig og Drengen vilde atter lukke Mappen og bære den bort; jeg holdt ham tilbage; der feilede jo et andet Brev, hvorpaa det fornemmelig kom an.

Er det andet Brev ikke i denne Mappe spurgte jeg.

Nei, min Herre, det er der ikke, og jeg kan ikke give dem det.

Men hvorfor ikke det?

Det er kommet bort for mig, jeg har glemt hvor jeg havde lagt det.

Det var en slem Underretning jeg fik der. Drengens Tilstaaelse havde ligeoverfor Retten intet Bærd, . aar ikke Brevet samtidig blev fremlagt.

Jeg søgte at støtte Drengens Huskommelse.

Han maatte udførligt fortælle mig alt hvad han kunde tænke sig angaaende Brevet; han fortalte da, at han havde skjult det under sin Trøie, indtil han kom ind i Børnestuen, da han havde taget det frem for at see det smukke Segl. Strax derpaa havde han hørt Mama komme, og da han frygtede for Skjænd naar hun fik at vide, hvad han havde gjort, saa skjulte han det i Hast, men hvor? Paa dette gjentagne Spørgsmaal, fik jeg intet Svar.

Jeg var nærvæd at fortvivle. Jeg bad Drengen endelig nøiagtig at erindre sig alle de Ting, der havde været i Bærelset og muligviis kunde have tjent ham til Skjulested, men Alt var forgjæves, intet Spor var at finde,

og forlode Huset idet vi opgav videre Efterforskning. Fru von B. havde jeg den Dag ikke seet og da jeg næste Morgen spurgte efter hende var hun reist bort. Ogsaa jeg tiltraadte med første Post Reisen til mit Hjem.

Jeg gik ikke strax til min Bolig, men til Fængslet, for at meddele B. Resultatet af min Reise. Da jeg kom der, mødte mig en sand Overraskelse. Fru von B. var i Fængslet hos hendes Egtefælle. Han havde søgt at udvirke Tilladelse til denne Sammenkomst, uden nogen Betjents Nærværelse, hun var i Fængslet.

Hr. von B. hilste mig med en hjertelig Omfavnelse, kaldte mig sin Skytsaand og talte om evig Taknemmelighed, han fortalte at hans Kone havde anseet ham for en Forbryder og havt langt ringere Tiltro til ham end jeg havde havt, forinden jeg havde overbediist hende om det modsatte, nu vare de fuldkommen forsonede. At vi ikke kunde finde Brevet, derom vidste han intet; men min Meddelelse derom, forstyrrede ikke hans Glædesruus, han var igjen elsket og denne Kjærlighed gjorde ham usigelig lykkelig.

Jeg havde med Fru von B. i Samling med Mandens Defensor flere Samtaler, men

de ledede til intet, da Brevet ikke kunde tilveiebringes.

Endelig formaaede jeg Fru von B. til at lade Sønnen komme fra H., for at vi i Samling kunde gjennemsege Bærelset, hvor Brevet var forkommet, og muligviis opdage Stjulestedet.

Imidlertid var den anden Dom falden, der lød uforandret, som førend Appellationen.

Hr. von B. skulde afleveres til Tugthuset. Dagen for ankom Oscar von B. Han maatte strax ved Ankomsten følge mig til det omtalte Bærelse. Vi fandt samme aldeles tomt; det havde staaet ubeboet siden Fru von B. havde forladt det. Neppe vare vi traadte ind i Bærelset og kastet Diet paa de tomme Bægge, før Drengen, uden at sige et Ord iilte hen til et af Binduerne, greb med Haanden under Binduesbrædtet, som laa løst paa Muren, saaledes at der var en Abning imellem Muur og Brædt, og ud af denne Abning traf han Brevet ubeskadiget frem for Dagens Lys.

Vi iilte tilbage til Fru von B., og idet jeg holdt Brevet i Veiret kunde jeg kun sige:

„Reddet!“ Men der behøvedes ei heller flere Ord, hun havde forstaaet mig.

Fru von B. græd.

Det ene Ord og Synet af Brevet maa være trængt dybt ind i hendes Indre og grebet hende, og viist hende den Uret hun havde tilføjet sin Mand.

Denne Dame, som jeg havde tænkt mig kold og følesløs, var bleven blød som et Barn.

Efter faa Diebliffes Forløb, bad hun mig bringe hendes Mand Efterretningen, som hun selv maatte nægte sig den Glæde at bringe den da hun følte sig for svag.

Hr. v. B. blev endnu samme Dag sat i Frihed og af hans Hustru ført ud af Fængslet, for usforpøvet at tiltræde Reisen til H.

Hans Dom blev senere kasseret.

B j e r g m u n k e n.

(En Fortælling efter det Tydske, af Mgb.)

Med klare Toner lød Bedekloffen fra Stigerens Bolig igjennem den lille Bjergstad, da Aften-solens nedgaaende Straaler forgyldte de skovgroede Høie med deres Purpurglands. Det var den Time, hvori de Bjergarbeidere, som den hele Dag havde arbeidet i Gruberne, bleve afløste af de til Natschichten bestemte Svende.

Lad mig nu gaae, kjære Franziska, sagde Michael til sin Pige, som havde ledsaget ham et Stykke ad Veien, Stigeren kan ikke lide mig og passer nøie paa mig i Tjenesten; hvis jeg engang kom for silde til Schachten, saa havde han Ret til at give sin Harme Tøilen, og da vilde det gaae mig ilde! Med disse Ord trykfedede han endnu et Kys paa Franziskas bræn-

dende Læber, og ilede hen til Grubebygningen, hvor han endnu ankom førend Mandskabets Op- læsning, og, istedetfor den sædvanlige fromme Hilsen, af Stigeren ledsagedes paa Farten med Forbandelser og Skjældsord.

Denne, der var Franziskas fromme og vakkre Faders Estersfølger i Embedet havde i de første Maaneder viist sig som en ond, ugudel- lig Mand. Han spottede over Kirke og Bøn, drak og spillede umaadelig, plagede sine Under- givne, og drev et skjændigt Underslæb, saavel med det vundne Erts, som med det til Gruber- nes Udtømning og Maskineriets Vedligeholdelse bestemte Bygningstømmer og Metaller.

Et saa slet Exempel havde i nogle Aar gjort Arbejderne ved Gruben, St. Florian kal- det, til en høist usædelig og liderlig Bande.

Istedetfor den, for en Bjergmand saa nød- vendige Gudsfrøgt, havde en oprørende Klinge- agt for alle religiøse Skikke taget Overhaand, som tidlig eller sildig maatte drage den velfor- tjente Straf efter sig.

Blandt denne vildfarende Hjord vare end- nu end otte eller ti gamle Bjergfolk, der fast
 Pressen. Januarbartal. 11

vedbleve at troe paa Gud og et Liv efter dette, og som holdt sig til hinanden i fromt Samqvem, men de bleve ogsaa af den onde Sværm spotviis kaldede: Moses og Propheterne.

Denne lille Hob havde forgjæves søgt at modstræbe den overhaandtagende Korvildelse, og endogsaa undertiden truet med Angivelse.

Den meest Behjertede blandt de Ordspørende var Michael, en ung Mand, fuld af Mand og Liv, der ved sin sjeldne Duelighed og Flid, saavel paa Bjergskolen, som i den praktiske Bjergværksdrift, havde erhvervet sig saa udmærkede Kunskaber, at Franziskas Fader med god Samvittighed kunde foreslaae ham for Bjergamtet til Befordring.

Sikkert vilde ogsaa et fordeelagtigt Embede være tilfaldet ham, hvis den gamle, vakre Stiger var forbleven i Live, og flittigt havde kunnet minde de høie Belyndere om ham. Men han døde, og med ham syntes ogsaa Michaels Lykke at være tilintetgjort. De givne Løfter, forbleve uopfyldte, og efter kort Tid kom en ny Dverstiger derhen, som kort derefter formelig blev ansat, og forestillet Bjergfolkene, som deres nuværende Dverste.

Franziska hensant paa denne Dag i Taarer. Hendes Haab, efter hendes elskede Faders Død nu dog i hendes Michael at finde en Støtte, som hendes Egtefælle, var paa ny rykket ud i det Fjerne. Hun var fattig, Michael levede kun af sin ringe Fortjeneste.

Hvad der endnu mere formørkede Fremtiden, var den nye Stigers hadfulde Uttring om Michael; „han vilde nok lære sin Medbeiler at lade de stolte Tanker fare.“ Virkelig behandlede han ogsaa den vakkre, unge Mand paa det haanligste, lod ham ved enhver Leilighed føle sin Overmagt, og gik vel heller ikke bedre frem imod ham i sine Indberetninger. Thi ved den sidste Lønningsdag oplæste Stigeren en Advarsel fra Bjergamtet, hvori Svenden Michael blev anbefalet Uerbødighed og Lydig-
hed mod sine Foresatte.

Det er det samme, Franziska, trøstede Michael sin grædende Elskede, da han sad hos hende i den gamle Tantes Stue, uden Guds Billie kan Djævelen selv ikke krumme et Haar paa mit Hoved, endnu mindre Stigeren. Lad ham kun bagtale mig, min Uskyldighed og hans Ondskab komme dog engang for Dagen,

og Dig og mig hjælper den kjære Gud vel ogsaa engang sammen. Lader os derfor have Tillid til ham, saa vil vort Haab ei slaae os feil. Den gamle Lante roste Michaels gudfrygtige Sindelag, men Franziska blev ved at græde, og Stigeren var ikke mindre fjendtlig-sindet mod den unge Mand, end tilforn.

Siden Trudselen om Angivelse var hans hemmelige Had udbrudt i aabenbart Fjendskab, og han svor Michael uudsluftelig Hævn. Med Penge vandt han et Par af sine værste Staldbrødre til at optræde imod Michael, og anklage ham som en Bagvasser, og vidste at forestille Hændelsen saaledes i sin Klage, at Michael fra Bjergamtets Side blev betydet, at han, hvis en ny Besværing fra Stigeren indløb, da, som en Holighedsforstyrret, udblivelig kunde vente sin Afssked.

Dybt krænket gik Michael, med sin gamle Ven, den sølvgraae Martin, til Gruben. Martin trostede ham faderligt, og sluttede med den Forsikkring, at han selv vilde gaae til Bjergamtet og træde op imod Stigeren, hvis Krænker han allene troede sig istand til ganske at afløre.

Denne Bei, Fader Martin, sagde Michael, da den Gamle nu gif bort fra Beien.

Lad Du mig derom, min Søn! Jeg veed hvad jeg gjør. Kom kun med mig! Forundret fulgte Michael den Gamle, der gif med ham bag en tyk Busk, og viste hen mod Gruben. Michael saae derhen. Der sad oppe paa Fahrten en underlig, lille, tyk Mand, i ganske vide Munkelæder af mørk Farve, vildt ayngende med Fødderne, som hang ned i Gruben, medens hans Hoved, som var bedækket med eu stor, rund, nedfaldende Hat, løb rundt som en Kugle paa hans stærke Krop.

Hvem er det? spurgte Michael sagte.

St —, for Guds Skyld, vinkede Fader Martin ad ham, det er Bjergmunken, lad ham gaae forbi! Nu hævede Skikkelsen sig fra Gruben, strakte sig høit i Beiret, og styrtede sig paa engang hovedfulds ned i Schachten. Michael skreg høit.

Vær uden Frygt, smilede Martin, han kommer ikke til Skade.

Paa Beien fortalte den Gamle sin unge Ven om Bjergmunkens Egenstaber. Michael hørte nu, at det var et ondt Legn, naar han

lod sig see om Dagen. Sædvanlig fulgte en Ulykke derpaa. Forresten gjorde Munken aldrig gudfrygtige Bjergfolk nogen Skade; tvertimod viste han dem undertiden ædle Gange, og;aa hørte man ham ofte arbeide i Dybet. Under denne Samtale havde Begge igjen naaet Gruben, og gik nu til deres Dagværk.

Efter nogen Tids Forløb kom Michael sildig og mere tankesfuld end ellers til sin Pige. Franziska gjorde Alt hvad hun kunde, for at fordrive Tungsindegheden fra hans Bunde, men forgjæves. Endelig gik den gamle Tante ud, for at tilberede Aftensmaden; da gav Michael sin Tale frit Løb.

See, Franziska, begyndte han, Du veed, vi ere begge fattige, og har i vores Trang ikke engang den Trøst, at turde vise vor Kjærlighed for Folk, fordi vi endnu ikke ere Mand og Kone. Nu er Stigieren min dødelige Fjende som ikke vil unde mig noget Tillæg til min Løn, og saaledes kan endnu flere Nar gaae hen, førend vi giste os!

Michael! afbrød Franziska ham, har jeg ikke tusinde Gange tilsvoret Dig at jeg ikke kunde elske Dig høiere, om Du endog var Eier

af Tønder Guld? Saa lad os da gifte os, og dele Nød og Kummer med hinanden, naar Gud nu engang har bestemt saaledes!

Ja, kjære Pige! men jeg kunde aldrig tilgive mig selv, at udrive Dig fra din Rolighed til et Liv fuld af Angst og Nød. Imidlertid gives der endnu et Middel, hvorved vi strax kunde gifte os og derhos blive rige og lykkelige. Naar kun —.

Et Middel, sagde Franziska, idet hun kjærligt hævede hans nedscenkede Hoved iveiret med sin Haand, og saae ham meget alvorlig i de mørke Dine, et Middel, som min fromme Ven nævner med Tøven, som en heel Aften gjør ham dybsindig, skulde det vel være et tilladeligt Middel?

Gjør mig ikke Uret, kjære Pige, og hør først hvad der er mødt mig! Dermed forlod Michael Kaffelovnstrogen, satte sig ligeoverfor Franziskas Spinderok, og begyndte nu at fortælle paa følgende Maade:

Det kunde vel være temmelig mod Enden af Schichten, thi mit sidste Lys i Lygten var næsten ganske nedbrændt, da jeg, knælende paa Orten, mærkede under mine Fødder en Bank

og Hamren som af arbejdende Bjergfolk. Jeg vidste, at da jeg var paa Bunden af Gruben, kunde der ikke være nogen Bjergfolk under mig og holdt det for den tilbagetastede Lyd af mine i Frastand arbejdende Kammerater. Bankningen hørte imidlertid ikke op. Nu faldt det mig vel ind, at Fader Martin havde fortalt mig, hvorledes man undertiden hørte en saadan Bank i Gruberne, om endogsaa intet Menneske arbejdede der. Den kom fra Jordaanderne. Jeg agtede ikke videre derpaa, og den tabte sig ogsaa snart. Nu søgte jeg mit Løi sammen, og gik igjennem Stollen frem til Kjøreschachten. Da jeg saaledes i Tanker dreiede om et Hjørne, som Stollen danner, traadte pludselig fra et tilforn drevet og forladt Sted en lille tyk Mand i Grubefittel mig imøde, saa rødsvart af Jernoffer, og saa tilsmurt som en af os Andre. Hammer og Jern, som sad i Bæltet var uhyre stort og stærkt. I den høire Haand holdt han en Lygte, hvori intet Lys brændte, men i dets Sted sad en herlig grøn Steen deri, som kastede et vidunderligt skjønt broget Skin i klare Stråler til alle Sider.

Et blot Laagebillede, avlet af onde Dunster eller fordærvet Luft, var det ikke, det saae jeg ved første Diekast. Jeg vilde derfor ile stiltiende forbi, men med Forundring blev jeg vaer, at den ubekjendte Bjerghand med sin Person udfyldte Stollens Bredde saa nøie, at det ikke var at tænke paa at smutte forbi. Jeg traadte altsaa et Skridt tilbage, slog et Kors for Skiftelsen og sagde: Hvo Du endogsaa er, giv en from Bjerghand Plads, der vandrer paa sit Kalds Veie! Men den lille Mand loe og sagde Jeg frygter ikke for dine Tegne, Kammerat, og deraf kan Du slutte Dig til, at jeg ikke vil tilføie Dig noget Ondt. Tværtimod vil jeg hjælpe dig. Du er en fattig Karl, har tidt neppe det tørre Brød, og fortjente dog meer end alle de Skurke, som arbejder her. Jeg er den som I kalder Bjerghanden, er Herre over alle Bjerge i denne Egn, og kjender alle de ædle Arer og rige Gange. Dig har jeg faaet kjær, og vil gjøre Dig til en riig Mand. Tag her! dermed rystede han en Mængde herlige Ertsklumper ud af sin vide Grubekjortel, som jeg ved første Diekast kjendte for at være gedigent Rødgylde Ertz. Gud forbyde, svarede jeg, at jeg skulde

modtage Eders Foræring, og saaledes bestjæle min Landsherre. Ved I virkelig, hvor der er ædle Narer, saa viis Stigeren dem; vi faae da alle en høiere Løn. Udstjæld mig heller ikke mine Kammerater, der gives endnu ærlige Karle blandt dem.

Du Nar, brummede Bjergkongen — med Dine ærlige Kammerater; og din Stiger er en Skurk, som bestjæler Gruben, og hvem jeg engang dreier Halsen om paa! Du modtager altsaa ikke min Gave?

Jeg tør ikke Herre, svarede jeg.

Nu saa kryb ud, Du hange Muldvarp! Dermed tog han mig ved Skulderen, og fastede mig foran sig ud af Stollen, lige til Skjorchachten, uden at dog et eneste Led gjorde ondt.

Jeg havde Umage med at finde Fahrten, thi min Lygte var gaaet ud. Endelig fandt jeg den, og steg nu behjertet op. Da jeg var kommen saa høit, at Dagslyset faldt ned i Gruben, saae jeg Bjergmunken allerede sidde ovenfor og ved Siden af ham Stigerens Neveu, den luftige Guntram. Munken havde lagt de samme Stænger frem, som han tilbød mig, men forlangte, Guntram skulde dele dem, og

bholde den ene Deel, men give ham den anden. Guntram deelte nu. Men naar han slog en Stang over, saa skjød han stedse den største Halvdeel hemmelig i Kittelen. Da han var færdig, tog han sin Bart og skjød den anden Halvdeel til Bjergmanden. Men denne tog ham ved Beltet, rev de skjulte Stykker frem, slog hans Hoved mod Fahrten, idet han stedse freeg: Er det at dele ærlig, Du Galgenfugl? Er det at dele ærligt? og endelig kastede han ham ned af Schachten.

Jeg havde forudseet det, og stod til Lykke fast paa mine Fødder. Saaledes lykkedes det mig, at opfange den nedstyrtende Guntram, og bringe ham op med mig igjen. Jeg bar ham til Stigeren, hvem jeg fortalte hele Historien.

Men han kaldte mig en Nar, meente, jeg maatte vel have været drukken, og befalede mig at gaae hjem.

Siden den Tid mødte Bjergmunken mig daglig, og iasten tilbød han mig endog gedigent Guld, som han sagde var kommet fra et langt bortliggende Land, og jeg kunde derfor ganske ubekymret tage det.

Desuagtet — jeg veed ikke — alligevel —.

Desuagtet, afbrød Franziska ham, erindrer din Samvittighed Dig om ikke at tage det: ikke sandt, Michael? Nu see, jeg tænker lioe-
saadan, og Du tør sandelig intet modtage, skulde vi endogsaa nok saalænge undvære at gifte os.

Næste Morgen blev Michael kaldet til Stigeren, som gjorde ham bekendt med hvad Guntram havde sagt imod ham: Michael var kommen drukken i Gruben, havde begyndt Klammerie, slaget ham til Blods, og for at undskyldte sig opfundet Fabelen om Bjergmun-
ken. Ogsaa tilbød han ved et Par Vidner at vilde beedige sit Udsagn mod Michael.

Endskjøndt Michael let kunde overbevise Vidnerne om Deres Skændighed' da de paa hans Spørgsmaale stedse angive andre Omstæn-
digheder, end Guntram fortalte, saa kunde han dog ikke nægte, at han havde bragt Stigerens Neveu blodig op, og baaret ham hen foran hans Onkels Bolig. Da denne nu ikke paa nogen Maade vilde troe Historien om Bjerg-
aanden, og Michal ingen Vidne havde paa sin Ufskyldighed, saa blev han dømt til i otte Dage

at forrette Hundedrengs-Arbeide: det er, han maatte trække en stor firhjulet Karre, hvorpaa Stenene i Gruben bleve fjorte hen til Drivegøpelen, og som i Bjergsproget kaldes Hunden. et Arbeide for de yngste Begyndere; denne nye uforfkyldte Krænkelſe oprørte Michaels Hjerte; han besluttede at fordre ſin Afſkeed, og ſøge Arbeide ved et udenlandſk Bjergværk. Franziska beſtyrkede ham i ſin Beſlutning. Næſte Lønningsdag vilde han ſiſe op.

Hilig, i Bevidſtheden om ſin Uſkyldighed, var han gaaet ud og begyndte juſt ſit Straffe-arbeide. Da ſaa han Bjergmunken ſtaaе lige over for ſig, og lee ad ham. Seer du Daare! ſagde han, hvorledes din Godmodighed bliver belønnet, og hvilke ærlige Kammerater Du har? Modtag nu kunſt et Stykke Sølv af mig, at Du i det mindſte kan have en Lærefilling med paa din Reife!

Siig fra mig, Friſter! ſvarede Michael. Nu lider jeg uſkyldig, og er derfor munter og ved frit Mod; men modtog jeg nu din Rigdom og betyngede min Samvittighed med uretſærdigt Gods, hvad Trøſt blev der da tilovers for mig?

Jeg seer vel, svarede Manden, at Du er en vakker Knøs, der ei kan bringes til at vakle i sin Redelighed. Bliv stedse saaledes ved, saa vil det nok gaae dig vel. Jeg bliver din Ven og endstjøndt Du idag seer mig sidste Gang saa skal Du dog ofte i dit Liv mærke min velgjørende Nærværelse. Mærk nu vel paa det jeg siger Dig. Naar Du iaften gaaer fra Gruben, saa bed Stigeren, at han imorgen vil give Dig Frihed, da Du vil holde Din Andagt. Det tør han ikke afflaae Dig. Gaa derpaa hen til Præsten, modtag det hellige Sakramente, og hold Dig rolig. Men vogt Dig for at sige Nogen et Ord herom, det vilde være til Din Skade. Naar nu Stigeren kalder paa Svendene, saa gaae og gjør med frit Mod hvad der bliver befalet Dig. Du er paa den rette Vej. Gud vil beskytte Dig, og jeg skal være Dig behjælpelig.

Michaël gjorde hvad der blev ham sagt. Han forrettede næste Morgen sin Andagt, og sad nu stille bedende i sit lille Kammer, i Forventning af hvad der vilde hændes.

Nogle Timer efter Middag hørte han en Sammenstimlen af Mennesker og lydelig og

heftig Tale udenfor sin Hytte. Han gik ud og saa at det store Maskinerie, som pompede Vandet op af Gruben og ledede det ud i Marken stod stille, hvoraf man formodede at det maatte være sønderbrudt, men da man hørte en ganske usædvanlig Brusen og Larm i Dybet, og der ingen Efterretning kom fra Gruben, saa befrygtede man at en Ulykke var skeet. Imedens man endnu talede derom, ringede Bedeklokken til usædvanlig Tid, en Befaling for alle de Bjergfolk, som ikke varc paa Schichten, at samle sig hos Stigeren.

Med bankende Hjerte tænkte Michael paa Mandens Ord, og ilede til Forsamlingspladsen.

Djævelen maa vide, larmede her Stigeren, hvilket fordømt Tilfælde, der igjen er mødt ved det store Hjul. Jeg vilde ønske, at Jorden engang maatte slaae den hele forbandede Maskine i Stykker, og kyle os allesammen hundrede Mile dybt ned i Jorden.

Michael forfede sig for Mandens frygtelige og ryggesløse Tale. Nu kom en Svend og meldte, at den dybe Stolle stod fuld af Vand, og at dette havde ffyllet en Chachhat ud med som han havde hos sig. Under Eder og For-

bandelser drog Stigeren, i Spidsen af Bjergfolkene, til Hat-Huset, hvor Mandskabet sædvanlig pleiede at stige ned. Saa snart den Fald-dør, som tillukkede Schachtens yderste Abning blev oplukket, hørte man ogsaa strax den underjordiske Strøms tordnende Brus. Nu bleve de der værende Bjergfolk talte.

Den gamle Martin savnedes.

Stigeren erindrede endelig, at han den forrige Dag havde tilladt ham at gaae til sin Fødeby. Den ene Halvdeel blev sendt hen til det store Hjul med Værktøi, for at forebygge større Skade, den anden, hvoriblandt den igjen helbredede Guntraum, Michael og endnu flere Gamle var, beholdt Stigeren hos sig.

Guntraum, sagde han nu til sin Neveu, der er ikke andet for, der maa Gaa ned i det forbandede Hul, at man ordentlig kan faa at vide, hvorledes det seer ud, og om de Fandens Karle dernede ere døde eller levende. Guntraum blev bleg.

(Sluttes.)

B j e r g m u n k e n.

(En Fortælling efter det Tydske, af Mgb.)

—
(Sluttet.)

Hr. Overstiger! tog Michael Ordet, med Tilladelse, min Kammerat Guntram er endnu svag af det sidste Fald, hvor let kunde han ikke blive svimmel, og styrte fra Fahrten ned i Dybet. Lad mig gaae derned i Herrens Navn.

J Satans og alle Djævels Navn, siger jeg Eder, J hernhutthiske Hængeloved, hold Munden indtil man befaler Eder at tale. Jeg skulde vel ikke mærke, at J ikke under Eders dødelige Fjende Guntram denne Leilighed til at udmærke sig? Gaae Du nu, Guntram, og see hvor langt Du kan komme. Jeg lover Dig en Jndboretning til Bjergamtet, der skal indbringe Dig Understiger Embedet.

Guntram tændte sin Lygte og steg nogle Trin ned. Da hørte han det suse, skumme, bølge og brøle i Dybet. Hans Mod sank. Han steg op igjen. Jeg beder Eder, Hr. Overstiger, lad mig komme op igjen, det er altfor græseligt.

Skam Eder, feige Kujon! svarede denne. Marsch ned!

Jeg beder Eder for Guds Skyld, Hr. Onkel bønfsaldi Unglingen, Angsten ombringer mig, Vandet stiger stedse høiere.

For Satan saa drukn da i Djevlels Navn, naar J ikke er bedre værd! Dermed støtde den opbragte Mand Unglingen ned, og lukkede den svære Falddør til over ham.

Nu indløb der Efterretning fra alle Kanter at en forfærdelig underjordisk Vandflod havde oversvømmet det hele Bærk, løsrevet det beskadigede Træværk, forstyrret Maskinerne, og saaledes anrettet en høist betydelig Skade. Meer end tyve Bjergfolk, som netop arbeidede i Schachten vare tabte. Denne sorgelige Efterretning udbredte sig hurtigt. De Forulykkedes Efter og Faderløse opfyldte Luften med deres Jammer-krig, og anklagede Stigerens samvittighedsløse

Forsømmelse af Bærket som Aarsag til deres Ulykke. Ogsaa Franziska kom tilløbende i dødelig Angst for hendes Michael.

Da befalede Stigeren, forbittret over Bebreidelserne, og endmere forvildet ved sin Neveys forsættelige Mord, at Michael skulde derned, og bringe ham Budskab, for at han derefter kunde affatte sin Beretning. Forgjæves forestillede nogle af de ældste Bjergfolk ham, at et saadant Foretagende var unyttigt, da nu Stadens Aarsag og Størrelse kun var altfor tydelig. Derhos forhindrede ogsaa den stedse høiere stigende Strøm enhver Undersøgelse og den stakkels Michael vilde upaatvilelig ganske uden Nytte blive et vist Kov for Døden. Franziska faldt med Taarer for den haarde Mand's Fødder, og besvoer ham, ikke saaledes uden Nødvendighed at myrde den, der var hende kjærest paa Jorden, men forgjæves. Stigeren vedblev sin Paastand som det sidste pligtmæssige Forsøg. Og, sagde han, har jeg kunnet opofre min Neveu til Landets Tjeneste, saa vil jeg sandelig ikke gjøre nogen Undtagelse med Eders Kjæreste, Jomfru. Som Eders Overherre befaler jeg Eder, Michael, gaae derned!

J er jo en from Mand og beder flittig. Banded vil ikke saameget som gjøre Eders Fødder vaade.

Og Michael traadte med tændt Lygte ud paa Fahrten.

Vær rolig, Franziska, sagde han, Stigeren har Ret, det er min Bligt. Men jmit Hjerte figer mig, vi see hinanden igjen.

Nu steg han ned, og Stigeren slog Døren ned for ham, skjød Laasen for og sagde leende: Den fromme Mand vil dog nok banke paa, naar han vil ud igjen.

Ha, Uhyre, skjændige, fordømte Morder, skreg Franziska, ude af sig selv. Ikke nok, at Du forfulgte den stakkels Michael paa det fjendtligste, at Du paa det skjændigste bagtalte ham, men nu vil Du endogsaa forsætlig myrde ham fordi Du frygter det Bærste af hans Klogskab og Redelighed? Men jeg nedkalder Guds Dom over dit Hoved. De Faderløses Taarer skrige til Himlen om Hævn. Den vil træffe og sønderknuse Dig. Usmægtig sank hun for hans Fødder.

Bring den mandgale Kvinde bort herfra, befalede Stigeren, men ingen af de Omstaaende

vovede at røre hende. Naar Erkeengelen Michael igjen kommer op for Dagens Lys, saa kald kun paa mig. Jeg er hjemme i min Bøllig. Med disse bittre, haanende Ord gif Stigeren hjem.

Bjergfolkene bleve staaende, som om de virkelig ventede Michaels Tilbagekomst. Da reiste Franziska sig, dødebleg og skjælvende fra Jorden. Hendes fyldige, sorte Haar var opløst og fløi vildt om hendes Barm og Ansigt.

Abn Schachten, hød hun. Taus adløb man hendes Befaling. Da knælede hun nogle Skridt derfra, hævede skjælvende sine Hænder, og medens Taarer strømmede over hendes blege Ansigt, bad hun med lydelig Stemme:

„Evide Gud, tilgiv mig, dit svage Barn, som fortvilede førend det havde anraabt din Almagt om Bistand. Hvad der synes umuligt for hele Verden er let for Dig. Red, o red min Ven! Men stemmer min Bøn ei med din Villie, saa tilgiv, Almægtige, men da, o da. Du evige Barmhertighed og Kjærlighed, da tag ogsaa mig bort fra denne Verden!

Mændene skjælvede og Taarer hang i deres Dine.

Nu hvidskede hun, see Een af Eder der-
ned, og sig mig, hvad han seer. En lang
Pause. Endnu intet? spurgte hun skjælvende.

Intet, var det frygtelige Svar. Det blev
mørkt for hendes Dine. Angsten over at have
bedet uhørt, pressede tunge Svæddraaber af
hendes Bænde. Hun blev stedse svagere. Nu
fandt hendes Hoved, udmattet faldt hun paa
sine foldede Hænder, og — —

Lys raabte den speidende Bjermand. Jeg
seer et Lys i Dybet.

Franziska fløi op, men øieblikkelig styrte
hun igjen paa Knæ, hendes Hjerte slog lydelig.
Fat Dig, min Sjæl, hvidskede hun, endnu er
Blændværk muligt. Og som forstenet blev hun
med lyttende Øre liggende paa Jorden.

Det er en Bjermand, sagde Svenden,
jeg hører hans Trin paa Fahrten. Men han
stønner svært.

Nu kunde Franziska igjen græde.

Bed Gud! det er Michael, raabte Speide-
ren, som nu reiste sig op, imedens Alle, og
Franziska foran dem, trængte sig tæt om Gru-
ben. Og som en Stjerne fra en skyfuld Him-
mel, saaledes lyste nu Michaels Grubelys op

fra det mørke Dyb. Allerede kunde man kjende hans ædle af Angsten skjærpede Angsigtsstræk.

Hjælp mig Kammerater! raabte han. Og alle Arme udstrakte sig efter ham. Endelig stod han oppe. Om sit Liv havde han bundet et Reeb, som han trak op efter sig, og ved Rebet hang — Guntrams Liig!

Franziska laae afmægtig i den af Vandet drivvaade Michaels Arme. Da kom en Bjerg-officiant af høi Rang, og bag efter ham Stigieren med Datten i Haanden, og den gamle Martin.

Michael lever, Michael lever! skreg Alle ham jublende imøde.

Umuligt, Børn! meente Officianten, og ilede til Gruben; Stigieren bestyrtet efter ham. Men Michael stod imidlertid spysfælsat med at gnide Guntrams Tindinger, og holdt ham antændt Krudt for Næsen. Endelig kom han til sig selv, slog Vinene op, og stammede: Michael ustyldige, skjændigt bagvaskede Michael! alt to Gange har Du frelst mig, af, tilgiv! Denne trykkede ham til sit Hjerte. Nu høiede Bjerg-officianten sig over Schachten, og idet han saae derned sagde han: Utroligt! — Vandet stiger

endnu stedse! See kun selv, Hr. Overstiger. Denne ilede til, lagde sig langt ud over Afgrunden. Men pludselig foer, synlig for Alle, en Hjæmpehaand ud af Dybet, dreiede i et Nu Stigerens Ansigt om i Rasken, saa man hørte alle Ledene briste, holdt det græsselig fortrufne blaa Dødningeansigt op imod Mængden, og forsvandt med sit Kov under Strømmen; øieblikkelig derpaa hørte man en frygtelig Torden som af sammenstyrtende Bjerger i Dybet.

Da de Omkringstaaende havde fattet sig efter deres Skræk og bange Forundring, tog Bjergofficianten Ordet.

Gud har selv dømt, sagde han meget alvorligt, og befriet mig fra min svære Bligt. Thi ogsaa jeg var kommet for at dømmes. Bjergamtet, bestormet fra Bærkets Sider med Klager over urigtige Betalinger af Udbyttet, har besluttet en streng Undersøgelse i de herværende Gruber, som er blevet mig overdraget. Førend min Afreise kom den gamle Fader Martin, som jeg fra min Ungdom har kjendt som en vakker Bjergmand og en from Christen, til Bjergamtet med meget vigtige Beviser imod Stigerens Aedelighed og med meget anbefalende Bidnesbyrd

for den unge Michael. Til Lykke fandtes flere fortræffelige Tegninger og Calculer af denne duelige Bjerghmand blandt en afdød Raads Papiere, som vare givne i mine Hænder. De samme Papiere beviste nu ogsaa Stigerens Troløshed og skjændige Bedrag. Jeg reiste hertil med Fuldmagt til at straffe og belønne. Martin ledsagede mig. Underveis hørte vi allerede tale om det herværende Mandskabs Udartelse og om den Guds Straf, der var kommen over den. Jeg anstillede mig i Førstningen mod Stigeren, som om jeg ikke var uvillig til at gjøre fælleds Sag med ham. Dette gjorde denne Usling saa dristig, at han uopfordret befjendte mig alle sine Skjændigheder. Her ved Gruben, hvor han har begaaet sin sidste Udaad mod Michael, vilde jeg have tilintetgjort ham for Alles Dine. Men, som sagt, Gud har dømt! Nu, Michael, sig os nu, førend jeg fuldender mit Hverv, hvorledes Du er blevet reddet.

Ak, ædle Herre, jeg kan næsten slet intet sige Eder. Da jeg hørte Stigeren slaa de store Jernstodder for Falddøren, da mærkede jeg vel hans Lumskhed og at det gjaldt mit Liv. Men jeg satte Lid til Gud og Bjerogaanden, som

ogſaa havde givet ſig tilkjende for mig ſom et gudſrygtigt Væſen. Under mig raſede Strømmen frygteligt. Vandhjulene ſuſede i det hurtigſte Omløb. Stængerne og de ſønderbrudte Rjeder klirrede, peb og hylede frygtelig. Jeg vovede mig med mit halve Legeme i Vandet, fordi jeg kunde føle at Trinene paa Fahrten endnu vare faſte. Saameget kunde jeg ſee ved mit Grubelys, at Vandet allerede ſtod høit over vore ſidſte Orter. Da følte jeg ved mine Fødder et Legeme. Jeg traf det op. Det var Guntram. I ſamme Dieblit hørte jeg en ny Vandſtrøm under mig. I det ſamme vaklede Fahrten, knagede, brast og jeg ſtyrtede ned i den ſorte Strøm, med den Døde i mine Arme. Nu veed jeg intet mere. Jeg vaagnede ved den ſtærke Lygt af brændende Bjergolie. Da jeg igjen ſlog Dinene op, ſtod jeg høit over det ſagte Dyb, ved Siden af Fahrten, i en rummelig tør Klippehal, ſom jeg aldrig før har ſeet. Foran mig brændte i en ſtor Kobberſkaal Bjergolien i grønne Flammer. Ved Siden af mig laae de drufnede Guntram, ved mine Fødder ſtod min tændte Lygte, og ved Siden af den laae et Stykke Reb. Jeg ſaae nu vel hvad

Henfigten var. Da faldt jeg paa mine Knæ, bad og takkede først Gud, saa den gode Mand. Derpaa traf jeg Nebet under Guntrams Arme og om mit Liv, og steg nu trøstigt op, hvor jeg hele min Levetid vil takke Gud for min underfulde Redning.

Gjør det, brave Michael, sagde Embedsmanden, men modtag ogsaa af mine Hænder den timelige Belønning for Din dydige Vandel. Bjergamtet udnævner Eder ved mig til Understiger ved Gruben St. Florian, og anviser ogsaa den gamle Martin et Filsstud, som han skal erholde af Eder, og som tillader ham, at tilbringe Resten af sit Liv udenfor Gruben. Gaa med Gud og arbeid flittigt i Eders nye Kald. med disse Ord tog Embedsmanden Afsked.

Hvem var lykkeligere end Michael, Franziska og den gamle Martin. Otte Dage efter var Franziska Michaels lykkelige Kone. Men ogsaa Bjergaanden holdt Ord. Den oversvømmede Grube blev vel liggende, men i samme Revier opdagede Michael de herligste Brud. Gruben blev opkaldt efter ham: Erkeengelen Michael! gav rigeligt Udbytte og udvidede sig herligt. Men efter et Aars Forløb da Michael

had Embedsmanden og den gamle Martin at staae Fadder til hans nyfødte Søn, og derne bragte ham en Udnævnelſe ſom Overſtoger med et Tillæg til ſin Gage, klingede det paa en gang ſom Guldklokker paa de Tintallerkener ſom ſtode ved Bæggen. Og ſee, der faldt idel nye Guldstykker ned gjennem Tapetet, vel hundrede i Tallet. I Midten var præget en Munk, og rundt om ſtode de Ord: „Lykke ſkjænktes til Erkeengelen!“ Nu kjendte Michael ſin gamle Ven Bjergaanden, og i ſin Hjertens Glæde greb han efter et Bæger Viin, og udbragte den ſkaal: „Bjergaanden leve!“ Da gjorde Enhver ham Beſked, Glasſene klirrede, og idetsamme tonedes en herlig, stærk og dog liflig Muſik af Harper, Zitharer, Horn og Skalmeyer. Men da man aabnede Døren, og vilde give Muſikanterne noget at drikke, var der Ingen, hverken at høre eller at ſee.

Udslytterhuset,

Original Fortælling af E. S.

Sært var det saa Lisbeth saae vakker ud, som hun stod der oppe paa Læsset og hjalp til at kaste Negene ind gennem Lugen. Og hvor hun saa var munter; Spøg og Skjæmt gik langt lettere for hende end for nogen af de Andre, det maatte baade Karle og Piger be-
kjende. Hun loe, saa det sang rundt om, hvor hun stod, og hun smilede, saa Solen skinnede, selv om man ikke saae den paa Himlen, sagde Esper Jens, og hans Bemærkninger vare altid gode. Naa, idag havde hun da ogsaa Grund til at være glad, det var Flogelæsset man bragte ind i hendes Faders Gaard, og skjøndt Høsten jo aldrig bliver saa rig ved den jydskke Hede som andetsteds, saa havde den dog været ual-

mindelig god for Skovgaardsmanden, og det var da ogsaa den rigeste Bonde i hele Byen.

Mange var der af de unge Karle, som havde et godt Die til den eneste Daiter, Lisbeth og meest for hendes egen Skyld, thi Faderen havde nok en Svaghed, som han ikke kunde bære ret længe, og hans Kone bragte da vel en Efterfølger tilgaarde, saa Lisbeth ikke kunde vente sig den. Hun kunde have havt Friere nok, men hun vidste altid paa saadan en snild Maade at gantes med dem, at de aldrig fik deres Grinde frem, og derfor var det, saavidt man vidste endnu ikke blevet til Noget med nogen af dem. Lidt snakkede man jo rigtignok om, at hun ikke var fri for at synes godt om Smedens Kristen, men det kunde da aldrig have noget at betyde, thi den fattigste Karl i hele Byen var han, og værst skulde det være, om hun kunde faae Lov til at tage ham til Mand tilmed leed man ham slet ikke, han var lidt anderledes end alle Andre.

See, saadan tænkte nu Byens unge Karle og Piger, og der var kun to, der tænkte lidt anderledes, men det var ogsaa de Vigtigste i Sagen, det var Lisbeth og Kristen, — for de

havde mødt hinanden engang i Kvælden derude paa den store, brune Hede, og der havde de lovet hinanden Kjærlighed for hele Livet, selv om Alle stod dem imod. Det havde været en glad Time for dem, saa glad, at den kunde lyse op for dem i al den Sorg, som snart skulde komme; men meest havde den dog været det for hende, thi han saae mere grant alt det deres Hu til hinanden vilde faae at kjæmpe imod.

Og om nu din Mo'er og Fa'er siger nei, havde han hin Kvæld spurgt hende, vil Du saa ogsaa holde fast ved mig?

Jeg skjælmst havde hun slynget Armen om hans Hals og seet ham ind i Diet.

Selv om jeg skulde flytte fra Fa'er og Mo'er, saa blev jeg hos dig. Gage de mig bort fra Gaarden, saa tog jeg ud at tjene som Du, og saa skulde vi mødes hver Søndag herude paa Heden, — og saa med egne Hænder bygge Huus og Hjem herude.

Han saae saa sødt paa hende, ret som han mødes med hende i den samme Tanke.

Harde Du Mod til det, spurgte han.

Mod har jeg altid til det, som Du synes godt om.

Saa skal denne Blet, der saae os glade ved hinanden, da vi første Gang lovede hinanden Troe, ogsaa see os paa Livet kjække og glade ved hinanden. — Men trange Tider kan der komme med det, Lisbeth.

Hun saae en Stund taus paa ham, som om hun vilde see den Alvor ud af ham, der skyggede over hans Ansigt.

Paa det der kan være tungt vil vi slet ikke tænke, Kristen — for nu er jeg saa glad. o saa glad! og saa tog hun med et rasst Sæt og flygtede ned af Stien. — Skynd Dig, fang mig, ellers flygter jeg fra Dig og vort Huus; saa maatte han løbe efter hende, og det kunde være svært nok, for saadan en letfodet Pige fanger man sjelden. Men dog naaede han hende, og det blev en rar Gang til Beien, der dreiede af nede ved Byen, der maatte de skilles, at Jngen skulde see dem sammen; for det var ikke Værd at der gik Snak om det endnu, mente han. Men lidt om det kom der dog ud, og man maatte derfor være meget varsom.

Det var nu saa, at Lisbeth, som hun stod oppe paa Læsset, tilfældigt kom til at see ud over Landeveien og hen mod det lille Krat, hvor Veien dreiede. Der stod han henne, og som nu Folk, der holde af hinanden, altid let kunde gjætte hinandens Tanker og Ønsker saaledes kunde hun ogsaa nok paa hans Miner see, at han gjerne vilde tale med hende. Da derfor Flogetæsset var kastet ind gjennem Lu- gen, og de Andre vare gaaede ind i Stuen, for at faae en Dram og en Bid Brød inden Høstgildet begyndte, saa listede hun sig hemmeligt en lille Stund ud til ham.

Jeg vilde blot sige dig, Lisbeth, at jeg ikke længer kan gaae skjult med dette, det faaer have en Ende enten med det Gode eller med det Onde, — i Morgen har jeg tænkt at tale med din Fader og begjære dig af ham. Jeg veed at han godt kan lide mig, og saa kunde det dog være, at han ikke tog det saa nøie med den Fattigdom, da vi om en Stund nok vil kunde slaae os igjennem trods den ved egen Hjælp. For det siger jeg dig, at vil du være Min, saa maa vi selv føre os fremad og ikke en Smule vil vi modtage af Andre.

Du er stolt, Kristen.

D ja, det maaskee, men saa er jeg ogsaa stærk, kan du være det med?

Du faaer lære mig det, saa kan jeg sagtens blive det.

Det er heller ikke svært, naar man blot arbejder for God, mon holder ret inderligt af, og saa tog han hende i sine Arme og trykkede et Kys paa hendes Pande. Altsaa imorgen Lisbeth.

Hei i Orermorgen, Kristen, for saa er Mo'er ikke hjemme.

Det var Søndag, og Klokkerne ringede fra Kirke. En stor Flok Bønderfolk gik ned ad Bakken, og blandt dem var ogsaa Kristen. Han saae sig rundt om, men han fandt ikke den han søgte; thi Skovgaardsfolkene havde ikke været i Kirke idag. Det kunde han ikke forstaa, de pleiede dog at være der hver Søndag, og saa tom de netop ikke idag, da han saa gjerne vilde

have flaaet Følge med dem hjemad. Skulde han nu vove sig til at gaae did alene. O ja, han havde jo sagt til Lisbeth, at han kom, og saa nøie kjendte han nu ogsaa, hvad han vilde sige til hendes Fader, det kunde da heller ikke være saa farligt at gaae derhen; hun, Konen, havde jo Lisbeth sagt, var ikke hjemme, og det var den værste, med Skovgaardsmænden selv haabede han nok at komme ud af det.

Han gif da med en fattet Beslutnings Sikkerhed ned over Bakken, og da Skovgaarden ikke laae langt derfra, var han der snart. Men hvad var det for en fin fremmed Bogn der holdt i Gaarden? der var Doktorstol i den, skulde det være blevet værre med Fader derinde? Jo, det var det rigtignok. Just som Kristen gif ind i Stuen kom Doktoren ud fra den Syge: Lisbeth fulgte, med Graad i Øinene.

Har han det strengt derinde spurgte Kristen?

Doktoren saae paa ham og saae paa Lisbeth, men svarede ikke.

Goddag Kristen.

Goddag Lisbeth.

Det er da ingen heldig Stund jeg kom til Skovgaarden kan jeg tænke.

Lisbeth græd, men Kristen tolfede hende et Par trøstende Ord og fulgte saa Doktoren ud til Bognen.

Hvordan har den Syge det derinde? spurgte han.

Neppes lever han mange Dage, meente Doctoren, men bliver det værre, saa lad der gaae Bud efter mig igjen.

Kristen saae saa bedrøvet ud.

Hører I med til Huset her? spurgte Doctoren.

Nei, just ikke det, men dog be'er jeg Doctoren gjøre, hvad der staaer i deres Magt.

Det skal jeg min Ven, men jeg troer ikke der er stort Haab.

Saa fjørte Doctoren, og Kristen gif ind til den grædende Lisbeth.

Stor Sorg var der paa Skovgaarden den Dag, men det skulde nu saa være, at den blev større endnu, thi ikke lang Tid efter døde den Syge. Det havde været en dygtig og agtet Mand, og Mange ere de, der toge sig hans Død nær; meest dog Lisbeth, og saa ogsaa Kristen, der kjendte sin Piges Sorg og vel kunde see saa langt frem, at dette ikke vilde

være godt for dem, thi nu var der Ingen længer der kunde hjælpe deres Dnsker fremad. Faderen vilde have gjort det, troede han vidst, hvor mægtig deres Had til hinanden end var, men Moderen var stolt, og hun tillod aldrig Lisbeth at faae en Mand, der var fattig, som Kristen. Stor Udsigt var der heller ikke til at den Uddøde? Efterfølger, — thi en saadan antog Kristen ogsaa vilde komme — vilde blive dem god.

Stille gif nu den kommende Vinter forbi; endnu en Stund maatte jo Kristen og Lisbeth paa Grund af Sorgen holde deres Kjarlighed hemmelig, og kun af og til en Søndagskvæld turde de mødes derude paa Heden. Der sad de sammen og taltes ved om den kommende Vaar, og hvad der da vilde ssee.

Mørkt nok seer det ud, meente Kristen.

Og, troer Du da ikke at Moder siger ja? spurgte Lisbeth.

Paa det Lov, min Pige; derpaa kan du være sikker, hverken hun eller Esber Jens, som man jo siger skal drage ind paa Gaarden er mig god; saaer Herren ikke sat en Ændring paa dette, saa er du vel snart en Andens Brud.

Hy, Kristen at du kan tro saa slet om mia!

Alt, ja, min Pige, saa er det gaaet andre før dig; naar de Gamle siger nei, saa skal Pigen være stærk for at blive standhaftig.

Men jeg er saa stærk, o saa stærk — og saa laae hun om hans Hals.

Men om du nu, hvad nok kunde hælde, fik Balget mellem at forlade din Faders Gaard og blive mig tro, vilde du saa vælge det sidste?

O ja, jeg har jo Alt sagt dig, at jeg vilde flytte med dig herud, og boe og blive hos dig, om vi ikke fik Lov til at være andetsteds.

Tør Du love mig det ved den Kjærlighed, du bærer til mig.

Jeg tør love dig det ved ham, som seer og kjender hvor varmt og fast jeg hænger ved dig, see saa har vi ingen Nød, for saa skal han dog hjælpe os og holde os oppe, om Nøden end bliver nok saa stor=

Dg Nøden blev stor, det gif som Kristen og som Mange med ham havde ventet; da Baaren kom flyttede Esber Jens ind paa Skovgaarden og blev Ensens Mand. Det var der nu slet intet underligt i, for saa var det Skif og Brug, men Skif og Brug var det ikke, at en fattig Karl som Kristen en Maanedstid efter Brylluppet turde komme og aabenlyst begjære Lisbeth til Hustru. Der blev stor Allarm paa Skovgaarden over det. Esber Jens skjændte og bandte, Moderen hød Kristen haanligt gaae sin Bei og see til at blive lidt klogere, Lisbeth græd, men Kristen stod roligt og saae paa alt det. Dg da nu Stormen havde lagt sig, gif han hen til Lisbeth, tog hende i Haanden og sagde til hende: Farvel Lisbeth, græd ikke over dette; thi det maatte følge med; du faaer nu gjøre, hvad dig tykkes rettest.

Saa hørte Graaden op, og hun hævede Ansigtet stolt iveiret og jagde: Af Gaarden kan i jage mig, men fra Kristen kan I aldrig stille mig.

Nei, see mig til den Tøs, raabte Moderen, tag hun sig bare iagt, for ellers kunde det let

hænde, at hun fik Lov til at gaae med sin Ligger ud i Verden og betle sit Brød.

Na, det behøvedes da ikke, meente Kristen, for der var vel nok skikkelige Folt, der vilde tage hende i Tjeneste ligesom ham, og saa kunde vel Herren ogsaa nok engang onde dem bedre Dage.

Jo, han tager sig rigtignok af saadanne, sagde Esper Jens, men nu var det vel ellers bedst, han saae til at komme ud af Skovgaarden, for paa det Brakkerie vilde man ikke høre længer.

Naar man vel er sluppen for ham, fik man sagtens nok talt Pigen til Fornuft.

Og Kristen gik, stolt og rolig som han var kommen; ham fulgte Lisbeths Løfte: Hvordan saa alt spier sig, saa bliver jeg dig troe Kristen.

Med det Gode og med det Onde søgte man nu paa Skovgaarden at faae Lisbeth til at vende sin Hu fra Kristen, og det gik en

Stund paa den Biis; man mærkede nok at Pigen var gjenstridig, men „kommer Tid, kommen Raad“ sagde Esper Jens, og saa haabede man „at det Kjærlighedsvrøveleri skulde forta'e sig med Tiden.“

Men saa var det en Søndagskvæld at man fik opdaget Lisbeth og Kristen sammen ude paa Heden, og saa blev man rigtignok vred for Alvor. Hun skulde strax væ., man vilde ikke see hende mere paa Gaarden. Kun havde det ikke været saa strengt meent som sagt, men man tænkte nu at dette skulde faae hende til at frybe til Korset. Dog Kristen havde anet, at Sligt engang vilde komme, og han havde i al Stilhed aftalt med Nabobyens Degn at Lisbeth kunde komme i Tjeneste. Og det kom hun.

Det var jo rigtignok ikke saa næmt det som at være hjemme paa Skovgaarden, men Lisbeth havde engang sagt, at hun nok skulde lære af Kristen at være stærk, og nu var hun det ogsaa. Degnens var forresten slet ikke svære at komme ud af det med, og det kan nu ogsaa nok være at de skaanede Lisbeth lidt, fordi de kjendte Historiens Sammenhæng, for det var

vakkre Folk. Der kom ogsaa Kristen af og til over og saa var der rigtig Glæde for de to; men desuden havde de jo deres vante Sammenkomster i Søndagskvælden paa Heden, og da var der nok at hente af Mod og Glæde for hele Ugen.

Lisbeth gif endnu hemmelig med det Haab at hendes Fader nu Esper Jens dog engang skulde skifte Sind nu da de saae, hvor fast hun hang ved Kristen, og hun fortalte ham hvad hun tænkte derom.

Dg tyffes det Dig ikke, vi har det godt nok nu? spurgte han hende; Du faaer kun sige det, saa kan Du vende tilbage til din Faders Gaard; naar Du blot glemmer mig, saa ta'er de Dig gjerne igjen der, men tro Du mig, saalænge Du bliver fast ved mig, høier deres Haardhed sig ikke det mindste.

Dg Lisbeth saae paa ham.

Jo, Kristen, godt nok er det jo altid, naar Du blot altid holder af mig, men see der er nu ogsaa dette her, som jeg har tænkt paa — den Stund kunde jo vel ogsaa engang komme, da vi ret alvorligt tænkte paa at gifte os, og

saa var det jo rart nok om vi havde eget Huus, hvor daarligt det end var.

Ja, det var det jo — — men —

Kristen, skal vi saa ikke bygge Huus herude?

Hvor det blev flort for ham da hun sagde det, men han taug en Stund. Lisbeth saae paa ham, kysede ham og sagde:

Det var vel dumt det, Kristen, for jeg er slet ikke flog.

Jo, saamænd er Du saa, Lisbeth, og vil Du som jeg, saa bygge vi næste Søndag paa vort Huus herude.

Lisbeth sprang op og klappede i Hænderne:

Det var snildt, det var snildt, Kristen.

Men veed Du hvorledes det Huus bliver?

Blot Tag over Hovedet, saa er det godt, meente hun. Og det kan Du?

Det lyste ud af Kristens Dine.

Aldrig, aldrig kan jeg være gladere ved Noget, — hvor det skal gaae flinkt og rasft. Saa gaaer vi fra Arbeide rundt omkring, men naar det bliver Kvæld saa kommer vi tilbage til vort lille Huus.

Men saa er det foldt nu, Lisbeth.

Nei, Kristen, hvor Du er, der er aldrig foldt.

Lisbeth, Lisbeth, hvor jeg holder af Dig, han slyngede sine Arme om hendes Liv, og saa var Byggeplanen lagt.

Der var Ungdomssyn paa Livet hos Lisbeth og der var Mod og Kraft hos Kristen; hun kunde med en ubekymret Sjæls hele Tryghed lægge en stor Plan, og han kunde gribe den og faae den sat i Gang. Saa gif det her. Man havde derhjemme hos Degnens leet saa smaat, naar Kristen hver Søndag kom for at hente Lisbeth med ud paa Heden, og man havde meent, at det var Ungdomsovergivenesshed, og at de snart vilde høre op med den Hyttebygning. Men hvor de to unge Folk var, der var kun Tanker fremad, og ikke et Dieblif tvivlede de paa, at det Arbeide som skaffede dem saamegen Glæde, til hvilket de kjendte sig stærke nok, saa var der saadan Tryghed i dem

for den kommende Tid, saa var der saadan Længsel efter den Stund da de skulde flytte sammen herud. Alle Dnsfer tyktes dem maatte da finde Hvile i Samlivets Lykke, og der maatte derfra gaae en Lyznen ud over Livet, der kunne vise Bei selv om det skulde trænge ind paa dem fra alle Kanter med Nød og Sorg. Hun tænkte ikke meget dybt paa Modgangen, og saae han vel mere klart, hvad der ventede, saa kjendte han dog ogsaa heelt vel at baade han og hun havde Mod til at bære dette, og han ændsede det derfor kun ringe. Saa sang den lille Hedelærke dem velkommen hver Gang, naar den saae dem fra den første Dag i Ugen, og Solen, der tyktes vel om at skinne ned paa en slig Kjærlighed sendte dem fast altid Glæde i sine Straaler, Lyngblomsten sprang ud naar den saa dem fjernt fra, og det var som gif der en Susning af det vækkende Livsmod gjennem den klare Luft. Det sang og det lyste og det skinnede udenom, og det sang og lyste og skinnede i de to unge Hjerter.

Saa gif Baaren og Sommeren; ofte saa den Lisbeth og Kristen bygge paa det lille

Huus ude paa Lyngen, — og da Vinteren dækkede det første tynde hvide Sneetæppe over Engen da stod de unge Folks Fremtidshjem færdigt, simpelt og lille, kun med Tag over Hovedet og med nøgne Bægge; men bygget var det i Kjærlighed og Tro paa Lykken, og der var Plads derinde til at rumme Lisbeth og Kristen, thi deres Kjærlighed sendte Glands ud over de simple Bægge, og for dem var Hjemmet blødt, blødt som intet Slot i Verden, thi deres eget var det og hvert Straa, hver Steen bar Vidne om den Kraft, der ligger i to unge Sjæle, som ere modige og glade i hinanden, bar Vidne om den Tro saa og den Tryghed i hinanden, som de eiede, den, de skulde holde ud og gjøre det hyggeligt i Hjemmet om saa Stormen hvinede ind i det og Regnen trængle ned gjennem det fattige Tag.

(Sluttes i næste Nr.)

Udslytterhuset,

Original Fortælling af C. S.

(Sluttet.)

Lisbeth havde Mod paa strax nu Huset var færdigt at giftes med Kristen og saa flytte ind, men han meente, at det dog sikkert var bedst at biev til Vaaren, om end deres Længsel var stor. Der var nu først det, at lidt Penge maatte de dog have sparet sammen for at kunne gifte sig, og Alt det han havde havt, var gaaet med til Huset, saa var det ogsaa godt om de kunde faae sikkert sig noget Dagsarbeide, naar de nu flyttede fra deres Tjenester, og endelig tyktes det ham, at for dem var ikke den kolde Vinter den rette Tid til at flytte ind i et Hjem, der vel altid maatte være dem kjær, men som dog nok kunde trænge til Vaarens Glands for

at skjule sine Mangler. Enige blev man da om at vente den Stund endnu og foreløbig kun at mødes paa Heden i det nye Hjem hver Søndag, som man var vant til.

Denne Vinter døde Lisbeths Moder. Da Datteren hørte hun laae syg, gif hun hen til hende for at siige, at hun intetsomhelst Nag bar til hende, for det hun maatte flytte fra Skovgaarden, for at fortælle. hvor rart hun og Kristen havde det sammen, og for at faae Moderens Bifald til deres Forbindelse. Men Moderen var stolt til det Sidste, hun vilde ikke see hende, før hun angergiven kom tilbage og havde opgivet Kristen, og saa maatte da Lisbeth med et tungt Sind gaae bort fra sin Faders Gaard igjen. Hun saa Esper Jens staae hist ved Havelaagen og jende hende et Blik, som hun slet ikke tyktes om. Der laae saadan tirrende Bitterhed i det, og hun glemte det ikke. Muligt var det dog, at havde han ikke været, saa var hendes Moder ikke bleven saa haard, tænkte hun. Og dog bar hun intet Nag til ham; bitterlig græd hun kun sin Sorg ud, — men den Nat, som kom, førte ingen venlig Ro til hendes Sjæl.

Dog da hun den næste Morgen stod op, da skinnede Solen saa mildt ind til hende, og den lille Fugl sang saa venligt udeusfor hendes Vindue, — hun følte sig saa glad, og dog kunde hun ikke selv begribe detie; thi tungt, uendeligt tungt var det, at hendes Moder skulde bære Nag til hende med i Graven.

Ud paa Eftermiddagen kom der en lille Dreng fra Skovgaarden, han bragte Bud til hende om at komme i Mørkningen til Moderen, der havde noget at sige hende. Men hun maatte see til, at Jngen lagde Mærke dertil; for Esper Jens kunde hun være rolig, han tog netop til Byes efter Doktoren. — Saa havde dog hendes glade Anelser været sande, — hvor var hun let om Hjertet nu, thi det kunde hun da nok forstaa, at Moderen havde fortrydt sin Haardhed og endelig vilde give hende sin Belsignelse. Men hvorfor skulde det gaae saa hemmeligt til, hvorfor maatte Jngen vide noget derom?

Jo, fordi Skovgaardskonen var stolt og nødigt vilde gjøre dette aabenlyst for Alle, og saa var hun ogsaa ræd for Esper Jens, end ikke nu turde hun lade sit Hjerte reent styre Handlingen, for ikke at faae Ufred paa det

sidste, var det ogsaa bedst, at det gik hemmeligt til; men skee maatte det, thi før hun fik den Byrde lettet fra sig, mærkede hun grant, kunde hun ikke døe i Fred.

Saa kom Lisbeth didover, og da var det første Gang, at hun og Moderen aabnede deres Sjæle for hinanden, første Gang at de mødtes heelt og udeelt i den Kjærlighed, som dog altid selv i de meest adskillende Dage havde ligget som en utænkt Aelse i dem. Glad vendte Lisbeth tilbage fra Skovgaarden, saa Dage efter døde hendes Moder, og dog følte hun sig saa underlig let, saa underlig kjæk og freidig, da hun den næste Søndagskvæld mødtes med Kristen ude paa Heden, der var ikke Spor af det nu som kunde stille sig op mod deres Kjærlighed, og det var nu som om en større, rigere Betsignelse overskyggede dem end før, som sendte en sand forunderlig Fred ned over dem.

Sin sædvanlige Gang gik Vinteren, men da Baaren kom med Sang og med Solskin og

med grønne Skove og Barme i Luften, da klang Kirkeklokkerne til Bryllup for Lisbeth og Kristen, og saa Dage efter boede de som Egtefolk i det lille Huus paa Heden.

Lisbeth havde faaet Lov af Degnens til at gaae der af og til, og ogsaa lidt Smaat fik hun at bestille fra Præstens og de andre Folk i Byen, thi Alle led hende vel. Kristen var hver Dag paa Arbeide, men om Aftenen mødtes de i Hjemmet, mødtes i deres unge, rige Kjærligheds Glæde og i den Lykke, som en freidig Tilfredshed med Nuet bærer ud over Alt.

Tidlig var Kristen til sit Arbeide, og det var Lisbeth med, og derved kunde det da skee, at der lidt efter lidt svandt noget bort af Hytens store Fattigdom. Der kom Gulv derinde og Skillevæg, saa at de nu havde baade Sovestammer og et Bærelse til at sidde sammen i naar de var hjemme om Søndagen. Da det blev Juleaften den næste Vinter, da kom der i dette en lille Bilæggerovn, saa nu var der saa rart, saa hyggeligt i Hjemmet, som de unge Folk nogentid ønskede det.

Og dog var der een Ting endnu mere rart og hyggeligt, og som bandt dem stærkere til den

simple Hytte, og det var en vakker lille Søn med deilige, store, brune Dine og saadan et forunderligt herligt Udtryk i det lille Ansigt. Hvor de elskede den Dreng, og det var da ikke saa sært; thi hele deres unge varme Kjærlighed laae sig i ham, og alt deres rige Haab til Fremtiden vorte jo efterhaanden, som han blev større.

En haard Tid havde den første Deel af deres Egteskab været for dem, og strengt var deres Arbeide med, de maatte jo tilmed nu ogsaa sætte større Kraft ind, da de havde een mere at skaffe Føden til, og det endog een som skulde have det rigtig godt, og til hvem der skulde lægges lidt sammen for den Stund han blev stor. Men han skal ogsaa bære Lønningen til os for alt det som falder tungt, sagde Kristen, han skal bringe dig, Lisbeth, Glæde over det, at du havde Mod til alt dette.

Saaledes var der en bestandig Fortrøstning til Gud hos de unge Folk, og det vakre Morgensyn fra Livet, der var voeret ud til Gjerding i Hyttens Bygning, det havde de da ogsaa baaret med ind i den, og det forlod dem

ikke, det var Mod til dem, naar Arbeidet var strengt og Fortjenesten for det kun ringe.

Peder, hed Sønnen, det var et almindeligt Navn, men alligevel var Drengen opkaldt efter en stor Mand. Kristen havde altid tyktes saa vel om den djærve Søhelt Tordenskjold, han kjendte saa mange af hans Bedrifter, og dem havde han fortalt Lisbeth. Da derfor Drengen skulde døbes, vilde hun saa gjerne have at han skulde opkaldes efter ham, og det havde Kristen intet imod. Saa kom han da til at hedde Peder Bessel, og saa bad de Begge saa inderligt at Sønnen deres, maatte blive en ligesaa ægte danisk Mand, som hans store Navner havde været.

Og Drengen vort, alt som Aarene gif, og Forældrenes Kjærlighed til ham voksede ogsaa. Hvor var det ikke vakkert, naar Fader vendte hjem fra Arbeide og saa Mo'er med Sønnen ved Siden, gif ham imøde ad den

Kant, hun vidste han vilde komme, og de saa fulgtes ad til Hjemmet, talende om, hvordan Dagen var gaaet, for der at spise den simple Aftensmad i Fælledsskab, og saa bag efter glædes rigtig, naar Kristen fortalte alle de mange herlige Fortællinger om hvilke store Mænd vort Fædreland har eiet, og om de stolte Bedrifter, der havde baaret Danmarks Ry ud over Landene.

Hvor der laa Stolthed af det i hans Blik og samme Tone i hans Ord; saa stor syntes ham Lisbeth, naar han sad der, og fortalte, og da Drengen kunne næmme alt det, der laa i Faderens Fortællinger, o, hvor hang de ikke ogjaa tause ved disse Timer, hvor længtes han ikke efter dem Dagen lang, hvad enten han fulgte med sin Fader paa Arbeide, eller senere da han blev større og vogtede Dvæg for den nærmeste Gaard, mens Mo'er var hjemme og syede og spandt for Folk.

Klart og lyst tænkte sig alt det, hans Fader fortalte ham, i hans unge Sjæl, han gjen- tog det for sig, naar han om Sommeren var ude paa Marken og saae op mod den store, blaa Himmel, og saa bad han ogsaa saa inder-

ligt til Gud, ligesom hans Fader og Moder
 saa tidt havde gjort, at han maatte slægte alle
 de gode danske Mænd paa, og maatte blive
 saadan en rigtig tapper Mand, ligesom den
 Peder Bessel, han saa tidt havde hørt om.

Saadan gif da Tiden og Peter blev kon-
 firmeret. En stor, smuk Dreng var han bleven
 og Præsten havde endog rost hans Flid og Op-
 vakthed for hans Fader, og sagt, at naar han
 trængte til Raad for Drengens Fremtid, skulde
 han komme til ham, og han skulde da nok
 hjælpe ham med Raad og Daad saameget han
 evnede.

Saa var det en Kvæld at Fa'er, Mo'er
 og Søn sad sammen i det lille Huus.

Tyftes dig vel om det, saaledes altid at
 skulle vogte Dvæg, spurgte Faderen.

Peder saae saa glad paa ham, men sagde
 dog Intet.

Naar, kom Du kun frem med Sproget, min Søn; — og saa kom det da ogsaa ud, at han syntes, det kunde være saa rart, om han kunde blive Soldat, for det meente han, havde han en grumme stor Lyst til. Han havde talt med ham, Jens dernede fra Byen, som var Korporal, og det var det slet ikke saa svært at blive havde han sagt, og det koster næsten slet intet naar man blot vilde love at blive det altid, ja, man fik endogsaa en heel Deel Penge til senere. Naar han saa først var bleven Soldat, saa skulde han nok blive til Hæder for sit Fædreland, ligesom alle de Mænd, hans Fader havde fortalt ham om.

Der gik et Smil over Kristens Ansigt ved Sønnens Tale, og Lisbeth, saae til ham, som om de før havde talt sammen om det. Bestemt blev det da, at man skulde tale med Præsten om den Sag, og høre ham om det kunde lade sig gjøre.

Og Præsten meente, at det kunde der Intet være iveien for, men der var jo rigtignok det ved det, at det altid kostede nogle Penge at faae ham over til Kjøbenhavn og saadan Noget, og det var da slemme nok, for dem havde Kristen

vel ingen af? Jo, det kunde dog nok være. Hjemme i Sparebøksen laae der 40 Rdlr., og de vare i de tidligere Aar lagte tilside til Peder engang blev konfirmeret. — Om nu Præsten meente at det kunde være nok.

Jo, det kunde det sagtens, og kom der end til at mangle lidt, saa skulde han nok lægge det til, — dog der var nu ogsaa det, at Sønnen endnu var saa ung.

Vel var han det, men man havde fortalt Kristen at de derovre ogsaa havde Brug for saadanne, og at de saa lidt efter lidt lærte dem op, til de tilsidst kunde blive Underofficerer, og Peder vilde de vist blive tilfreds med, thi han havde saadant Mod paa og Lyst til Soldaterlivet.

Ja, var det, saa, kunde det vel ogsaa nok være det Rigtigste, at lade ham komme over til Hovedstadenstray, meente Præsten, en flink Dreng var han, og det vilde sikkert altid gaae ham vel, men før han gjorde noget i denne Sag, maatte han dog tale lidt med Drengen selv, de tre maatte tale ret alvorligt sammen om Tingen.

Saa blev Peder da ogsaa bragt til Præsten, og da samme mærkede, at al hans Hu

stod til at blive Soldat, og at alle hans kjæreste Tanker gik med det, blev Slutningen at Præsten skulde skrive til en Kapitain af sit Betjendtskabovre i Kjøbenhavn, anbefale Drengen til ham og spørge ham, om det var rettest at Peder drog didover.

Der kom Svar fra Kapitainen, at man godt kunde bruge ham strax, og Peder reiste da fra Hjemmet. Bedrøvet var han, fordi han skulde forlade sin kjære Fa'er og Mo'er, men glad ved Tanken om det store Liv, der skulde virke op for ham, og han eiede i sin Sjæl en stærk Fortrøstning til at han nok skulde blive til Noget, og derigjennem bringe Glæde hjem til sine Forældre.

Stille blev der nu i Huset paa Heden, men stille ogsaa med Ro og med Fred, og med Hvile i den Overbeviisning, at alt det rige Haab Forældrene satte til deres Søn, engang skulde stadfæstes.

Flere Aar vare gaaede. Glade Seiersfange lød over hele Danmark, og Hæ- og Seier bar dets Sønner hjemad med fra Kampen, dem, der havde hævede hævdet Retten til og Besidderen af det gamle, danske dyrterhvervede Slesvig.

Stolthed og Glæde bar de hjemad med til hver dansk Mand og Kvinde, og sært var det derfor ikke, at de ogsaa bar det ind i det lille Hnus paa Heden. Ja, der var Glæde, og en Glæde saa vidunderlig rig og stor, som den aldrig havde været der før, thi der var en Gæst under det simple Tag, en ung Lieutenant, der uskadt vendte hjem fra Krigen, som en af Hærens tappreste Sønner, og det var Lisbeths og Kristens Søn.

Som simpel Korporal stod han med bag Frideritcias Volde, men da der klang danske Seiersfange over Jsted Hede, da red han, som ung Lieutenant ved sin Generals Side, og foran hele Regimentet takkede denne ham for den Hæder han havde bragt til det, og Bonde sønnen bragte dengang en Tak til sin Gud, fordi han havde givet ham Mod og Evne til at gjøre det, han havde gjort, og en Bøn til ham om

at lade al den Villiekraft, der endnu laae i hans Sjæl vore ud til Gjerning, at lade alt det Liv, han følte røre sig derinde, bære Frugter for ham og for hans Fædreland.

Krigen var nu endt, og det var en yndig Sommerkvæld, at Lisbeth og Kristen sad med deres Søn udenfor det lille Huus paa Heden.

Sandt blev det dog, sagde Kristen til sin Hustru, det jeg engang sagde, at han skulde bringe dig Søn for alt det du har lidt og stridt.

Ja, og dig for den Troskab og Udholdenhed du havde i de haarde Dage, den som ogsaa har Mod til mig.

Men deres eget Bærf var det, meente Sønnen, thi havde Faderen ikke ved sine Fortællinger om alle de store Mænd, reist Higningen op i hans Sjæl, saa havde han aldrig faaet Længsel mod dette, og aldrig mærket Kraft til at virke noget for sit Land.

Ja, de Fortællinger vare ogsaa gode, meente begge Forældrene, men nu kunde da rigtignok Sønnen fortælle dem Noget, som var langt rarere at høre paa end alt dette, fortælle dem noget om Krigen og om alt det han havde seet og oplevet i den. Og det fortalte han dem

alt sammen i de smukke Sommeraftener, naar de sad sammen udenfor Huset, efterat Kristen var vendt hjem fra sit Dagsarbeide. Det var lykkelige Dage de, men de vare kun faa, thi snart maatte han over til Kjøbenhavn, da hans Tjeneste kaldte ham did; men hver Sommer skulde han nok komme igjen til Forældrene og blive en Stund hos dem, og maaskee han ellers ogsaa kunde.

Saa drog han da bort fra Hjemmet, fuld af Mod og fuld af Villie til at virke mere end det Smaat, han hidtil tyktes sig selv at have udrettet, og bar han ogsaa en lignende Fortrøstning til at han skulde vise sig den Hæder værdig, der var bleven ham til Deel. Men nu var Krigen endt, og det var Fredens Gjerning der stævnede alle Evner til Arbeide.

Men Faderens Fortællinger, da han end en lille Tid var derhjemme, havde rettet hans Pressen. Januarkvartal. 13

Willie mod tapper Daad, havde da ogsaa lagt et andet Frø i hans Sjæl, der havde vaakt en brændende Lyst til nærmere at kjende den Historie, der sluttede om saa mange store Mænds Gjerninger, og de havde tændt i hans Bryst en stærk Kjærlighed til Fædrelandet og til Mødersmaalet. Nu fik han Stunder til at gjøre dybere Blik ind i denne Historie, og nu fik han ogsaa Stunder til at fæste Kjærligheden dybere og fyldigere ved at bygge en Grundvold under den, af Kjendskab til den gamle sagnrige Old og det gamle herlige Sprog.

Med Kundskab hertil var det at hans Stræben bar, og da han nu satte rige Evner og kraftig Willie ind paa at bære Frugten ud af denne Iver, saa var det da ikke sært at han fik endnu større Roes og Hæder i Freden end den han havde ført hjem med sig fra Krigen.

Imidlertid var der alt flere Gange samlet Mænd fra alle Egne af Landet, for at sidde til Tings som frie Mænd og skrive Lov og Ret for Riget, saaledes som Grundloven hjemlede dem det. Nye Valg skulde nu foretages, og et af Stederne for disse, var den lille Landsby nær Huset paa Heden.

Det kan nok tænkes, at alle Omegnens Bønder vare stolte af at kunde bringe Gen ind i Thinget, der var fra deres egen Kreds, og ikke een Stemme var imod ham, — Sønnen fra det fattige Udflytterhuus paa Heden. Stolte vare de selv af dette, — men han selv, var han ogsaa stolt af denne sjeldne Gæst, der vederfarede ham?

Nei, stolt var han ikke, men glad var han og meest for sine Forældres Skyld, at han nu kunde bringe dem Tak for alt det, de havde gjort imod ham, for al deres Kjærlighed og Trost til ham, for alt det rige de havde smuget ind i hans Sjæl.

Og glad var han ogsaa over een Ting til. Endelig var nu den Stund kommen, da han ogsaa i Gjærning kunde bringe dem sin Tak. Det var en smuk Søndagskvæld da de sad sammen udenfor Hytten, at han kom frem med det, han længe havde baaret som Dnske i sin Sjæl. De maatte nu ikke længer boe der alene i det simple Huus og midt i al den Fattigdom de fik enten at flytte med ham over til Hovedstaden, eller ogsaa maatte han faae Lov til at bygge dem et nyt Huus herovre, og vel vidste

han at de hang med Kjærlighed ved hans gamle Barndomshjem, men det nye skulde ogsaa kun være større og skjønnere og paa det gamles Sted. Dette var saa ringe til Gjengjæld for alt det Store, de havde givet ham, — man vægrede sig for at modtage det, det maatte de heller ikke.

Smilende saae Kristen og Lisbeth paa hinanden, og der lyfte Forstaaelse ud af deres Blik. Kristen vidste, at han havde Lisbeth med paa sin Side, da han sagde Tak til Sønnen for dette Tilbud, som han nok havde tænkt vilde komme, men som han ogsaa følte og altid havde følt at han ikke kunde tage imod. Thi saa rart var der derinde i det gamle Hjem, saa mange kjære Minder boede der under det fattige Tag og saa lyst, stort og hyggeligt tyktes det dem i den gamle kjære Stue, til at de nogensinde kunde drage bort derfra og bryde de Baand, der bandt dem til det simple Huus paa Heden.

Dg derfor staaer det der endnu, og derfor
 boer Kristen og Lisbeth der endnu, men han
 gaaer ikke længer paa strengt Arbeide hos
 Fremmede, og hun sytler kun slittigt derhjemme
 med sit eget. Thi nu er der et smukt lille
 Stykke Jord til Huset, og der vover Korn og
 Dvæg gaaer paa det; stort er det ikke, men dog
 nok til at skaffe de to Gamle en sorgfrie Alder-
 dom, og nok til at de kan dække et pænt Bord
 naar deres Søn hver Sommer besøger dem.

En Tildragelse i Merionetshire.

(Oversat af Engelsk, efter Fleewood.)

—

Det havde i mange Dage været usædvanlig vaadt Veir. Søer og Floder vare opsvulmede af vedvarende Regn, og de lavtliggende Steder næsten ganske oversvømmede. Det var i Juli. Efter en Række af mægtige Regnskyl, opklaredes endelig Himmelen en Eftermiddag, Solen brød frem med fordoblet Glans, og den hele Natur smilte. Dette er et Dieblif, der især er kjær for Undere af Landstabs-scener. Langt Tørveir fordunkler Naturens Nafyn, bringer Høies og Dales elskværdige Farver til at falme, og vanhelliger og ødelægger hine søde Dufte, der, mere end nogen anden Gjenstand, give Naturens Undigheder deres sioste Fuldendelse. Jeg skyndte mig ud for at gribe den gyldne Leilighed. Af

lang Erfaring vidste jeg at finde de Fodstier, hvor Dynd og Moradser ikke skulde forstyrre min Glæde. Min Lei førte mig opad en steil Skrænt af hiint Bjerg, som hænger over det Klippebasin, der dannes af Desunnys Kilder. Jeg valgte den østre Høide af Skrænten, paa det at jeg der videre kunde nyde den nedgaaende Soels Straaler, medens den sank under det irske Havs Bølger. Det var den skjønneste Afsten mine Dine nogensinde saae. Skjernes glimrende Farver, det rige Purpur og brændende Guld i forssjellige Striber, fantastisk dannede og gjentagne, overgik al Beskrivelse. Skovene gjenløde af Fuglenes Qviddren. De Dufte som omgave mig, den dampende Jord, den friske, oplivende Luft, Høet og Blomsterne dannede, om jeg saa maa kalde det, en dustende Harmonie, uendelig mere henrivende end alle de Samflange af harmouiske Lyd og Toner, menneskelig Kunst nogensinde har frembragt. Dette fortryllende Dieblik forenede med eet Udtryk den skjønneste Morgens Friskhed med alle de rigeste og kjæmpemæssigste Virkninger, der ere særegne for Astenen efter en klar Sommerdag.

Jeg stod, som jeg har sagt, paa den yderste Skraent af Bjerget. Jeg betragtede en lang Tid med taus Henrykkelse de forsskjellige Yndigheder den af os sædvanligen, men upassende, saafaldte døde Natur udfoldede. Jeg saae nu ogsaa Landmanden, der vendte tilbage fra Engen hvor han havde søgt at afhjælpe den Skade, hans Høe havde lidt af Regnen, og Hjordene, der langsomt droge hen til deres Astenhvile. Paa engang forøgede en enkelt Gjenstand min Opmærksomhed.

Et ungt Lam var ved en Hændelse kommet hen til Midten af Klippehanget under mine Fødder, og en Bonde forfulgte det og søgte at falde det tilbage til sig. Jeg gyste ved Synet. Skraenten var paa nogle Steder næsten lodret og Regnen havde gjort Jorden overordentlig slibrig.

Bonden holdt sig i Buskene og det høie Græs, idet han steg ned, og med en Smidighed, der er egen for Bjergboere, syntes han at gaae sikkert frem paa de farligste Steder. Lammet blev, hvad enten det nu var af Uagtsomhed eller Raadhed, ved at gaae videre og videre fremad paa Klippehange, og Hyrden forfulgte det.

Medens jeg var beskæftiget med at betragte denne Scene hørte jeg pludseligt et Skrig, det kom fra et Sted, som var ganske nær ved mig. To Drengene sad i en Klippehul, hvor jeg ikke havde lagt Mærke til dem, og skrege: Bro'er! Bro'er! En ærværdig graahærdet Mand var hos dem. Han raabte: Min Søn, William! og syntes at ville styrte sig ned af Skrænten.

Det Skrig, jeg havde hørt, var Virkningen af hvad der i samme Dieblit tildrog sig for mine Dine; men de menneskelige Sandsers besynderlige Bygning medførte, at hvad jeg hørte syntes at hænde førend det jeg saae.

Bonden havde næsten naaet sit Lam, da dette netop var ifærd med at ville undslippe ved et hurtigt Spring; Bonden sprang lige mod det, og begge laae med Lynets Hurtighed ved den nederste Rand af Skrænten, og styrtede ud i Bassinet, der af Regnen var opsvulmet til en Søe.

Jeg fløi hen til den lille Gruppe, jeg nyelig har beskrevet. Jeg greb fat paa den gamle Mand, i det Dieblit han vilde stige ned, og raabte:

Bliv dog, stakkels Gamle! hvad kan Du vel gjøre? jeg skal nok frelse Din Søn!

Jeg vidste en Stie, der var sikkrere og dog næppe længere end den Bonden havde fulgt. Jeg havde den Fordeel fremfor ham, at jeg ikke blev ledet fra min Gang ved nogen Gjenstand, hvis undvigende Fodtrin jeg maatte følge; jeg saae Bonden komme op paa Vandets Overflade og synke igjen; min Utaalmodighed var alt for stor, til at den længere kunde forenes med Forsigtighed, jeg tabte Fodfæstet og i et Dieblif var ogsaa jeg i Søen.

Mit Fald var fra en mindre frygtelig Høide end hans havde været, og jeg kom strax til mig selv igjen. Jeg svømmede hen til det Sted hvor han sidst var sjunken, han kom op igjen — jeg tog fat i hans Klæder og holdt ham oppe. Men den Banskælighed, der endnu stod tilbage for mig, syntes uovervindelig; Bredderne vare næsten paa hver Side steile, og det var umuligt for mig at klattre opad dem, med Bonden i mine Arme, saa meget mere, som denne var i en følesløs Tilstand. Medens jeg søgte at finde Midler til at undvige denne Banskælighed, saae jeg en Baad nærme sig til os, den

blev roet af en ung Bondepige, den kom nærmere; — det var Williams Kjereste, og Eierinden af det Lom, for hvilket han havde vovet sit Liv. Vi fik ham icip i Baaden, han var mere bedøvet af Faldet, end bragt i Fare af Vandet, og syntes gradviis at komme til sig selv igjen, endogsaa Lammet blev reddet.

Imidlertid havde vi naaet Strandbredden Faderen og de to Brødre vare gaaede omkring for at møde os ved vort Landingssted. Deres hele Opmærksomhed var i Førstningen henvendt paa William; jeg var Intet for dem, jeg gik et lille Stykke fra dem og betragtede Gruppen.

Den ældste Dreng holdt William opreist, medens han sad, den unge, blomstrende Pige gneed ham i Tindingerne, Faderen sad foran ham og trykkede sin Søns Hænder mellem sine. Det var et interessant Syn, en Maler kunde have afridset dem, som de sad der. Drengens Dine glindse af Iver; Pigen hang over sin Elsker, medens hendes Ansigtssfarve afverlende forvandlede sig fra sin naturlige Rødme til en smægtende Blegghed, den gamle Mands Haar var saa hvidt som Snee. Nu steeg et dybt Suf fra Williams Bryst — hvilten velkommen

Lyd for dem Alle! Den yngste Dreng stod i Begyndelsen hensjunken i taus Opmærksomhed, men nu begyndte han at lege med Molly, som sprang omkring ham. Kort efter udbrød den gamle Mand: Hvor er vor Befrier?

Nu var Touren til mig — Jeg stod i en lille Afstand derfra, de vare Alle voldsomme i deres Udtryk af Taknemmelighed. Bondepigen og jeg førte William til sin Hytte, jeg bød Faderen min anden Arm, den største Dreng traf deres Indlingslam efter sig ved et Baand som hang om dets Hals; den Yngste bar i Triumph sin Faders Stof, da denne ved min Arm ikke længer trængte til dens Understøttelse.

A n e c d o t e r.

I Salomons Ordsprog staaer: „Den der finder en Ven, har fundet en Skat.“ Dette Sprog har vendt sig om: „Den, der finder en Skat, har ikke fundet een, men vel hundrede Venner. Strængt taget bliver det første Sprog stedse sandt, men man har givet det Begreb, man ellers forbandt med Ordet „Ven,“ en saa udstrakt Betydning, som Ordet „Gre,“ saa at det sidste ofte, betragtet efter rigtige Grundsætninger, burde hedde — Skam.

Den, der vil leve eensomt, maa vælge en stor By til sit Opholdssted. Saa paradox dette end klinger, saa er det dog sandt. I en lille

By, selv paa Landet, trækker Enhver sin Naboes Opmærksomhed til sig, thi Underholdningen indskrænker sig i Reglen kun til de Gjenstande, der ligge nærmest. I en stor Bye ere de Gjenstande, der gjøre Baastand paa Opmærksomhed mangfoldigere, og Adspredelserne ligeledes; der kan Enhver, som ikke forsætlig vil gjøre Opsigt, leve som Eremit, og han har dog den Fordeel, at han kan slyge og undgaae de Personer, der ere ham modbydelige; i en lille By derimod vil han ofte, tvertimod sin Villie, komme i Berøring med dem.

Bed Dronningens Farospil i Marly, hvorfra al Hofetikette var banlyst, og hvortil enhver Belflædt havde Adgang, havde ogsaa en saadan indfunden sig, i hvem Grev Tavannes gjenfjendte Skarpretteren. Monsieur lod ham strax bortvise ved sin Garde-Capitain, Prinds Montbarrey, uden at det gjorde nogen Opsigt. Men Mange i den glimrende Kreds ahnede ikke, at den Bortviste, der stedse tog Kongen stivt i Die-

syn, efter fem Aars Forløb skulde skille ham ved Livet.

Det var engang et stærkt Tordenveir, da et Selskab holdt sin Sammenkomst indenfor Porten, og hvor Damerne spadserede i Haven og drak Thee, imedens Herrerne converserede, røg Tobak og spillede forskjellige Slag Spil.

Fire Personer sadde om et Bord og spillede Whist, endskjøndt det lignede heftigt og Skraldene fulgte Slag paa Slag.

Mange af de Tilstedeværende, men især Fruentimmerne, vare meget bange og ængstelige, og en ung Pige bad bønligt sin Fader, der hørte med til Whistpartiet, om at kaste Kaartene.

Hvorfor det? spurgte Spilleren.

Jh, fordi Du skal være bange med os! var Svaret.

Da Ludvig den 14de jagde til den tappre Sømand Jean Barth: „Jeg udnævner Eder til min Admiral,“ svarede han: „Deri gjør de Ret, naadige Herre! —“ Hoffolkene loe over denne djærve Aabenhjertighed. Men Kongen sagde: „J have ikke forstaaet Jean Barth, han har svaret, som en Mand, der føler sit Værd, og tænker at give mig et nyt Beviis derpaa.“

En Irlænder saae, man gjorde Fisk reen. Da Stykkerne bevægede sig, sagde han: „Af alle Dyr, jeg kjender, leve Fiskene dog længst efterat de ere døde.“

